

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μία καρδιά
ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ

ΑΝΤΡΕ
ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Καρόλ
Λορέν

№ 93 ΔΡΧ. 5

ΤΟ ΔΩΡΟ ΔΟΚΤΩΡΟΥ ΤΟΥ ΘΗΝΑΙΟΥ

Οι απευθυνόμενοι δια πάσαν συμβουλήν πρὸς τὸν Δ/ρα Κάμα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡμέραν, μὴν καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολὴν πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ 15—21 Μαρτίου ἔχουν ὡς ἀκολουθοῦσι:

Εὐνοικαὶ ὧραι διὰ τὰς υποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας εἶνε ἡ 9—10 π.μ. τῆς Τρίτης (19) καὶ ἡ 5—6.30 π.μ. τῆς Πέμπτης (21).

Αἱ ὧραι 3—4 π.μ. τῆς Δευτέρας (18) καὶ 8—9 π.μ. τῆς Πέμπτης (21) δὲν εἶνε εὐνοϊκαί.

Διὰ τὰς χρηματικὰς σας υποθέσεις δὲ προτιμᾷτε τὰς ὥρας: 6—8 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (15), 1—15—2.30 π.μ. τοῦ Σαββάτου (16) καὶ 5.30—7.45 π.μ. τῆς Τρίτης (19).

Ἡ ἀγορὰ λαχείων εὐνοεῖται κατὰ τὰς ὥρας 1—12.30 μεσημ. τῆς Κυριακῆς (17) καὶ 9—11 π.μ. τῆς Τετάρτης (20).

Διὰ τὰ τυχερὰ παίγνια θὰ προτιμᾷτε τὰς ὥρας 1—3 π.μ. τοῦ Σαββάτου (16) καὶ 7.30—9.15 π.μ. τῆς Κυριακῆς (17).

Αἱ αἰσθηματικαὶ υποθέσεις εὐνοούνται ἰσχυρότερον κατὰ τὴν τρέχουσαν ἐβδομάδα.

Κατ'ἀλλοι ὧραι διὰ γάμους ἢ ἀρραβώνων εἶνε ἡ 4—6.30 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (15), ἡ 2—4.15 π.μ. τῆς Δευτέρας (18) καὶ αἱ ὧραι 5—8 π.μ. τῆς Πέμπτης (21).

Δι' ἐπιδικάζεις ἀφορᾶς τὸ μέλλον σας εἶνε πολὺ εὐνοϊκαὶ αἱ ὧραι 11—12 π.μ. τῆς Δευτέρας (18) καὶ 2.15—4.30 π.μ. τῆς Τετάρτης (20).

Ἡ ὥρα 8—9 π.μ. τῆς Πέμπτης (21) ἐμπερικλείει κινδύνους διὰ τὴν υγίαν καὶ τὴν ζωὴν σας.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Δοκτοῦρ Κάμα

Μ.α.— Ἐχετε χαρακτῆρα ἀνευροπλόν καὶ ἡ πραγματικότης σας διαφεύγει πάντοτε. Ἀγάπη πρὸς τὸ ἀπρόσδοτον καὶ τὰς περιπετειάς. Βασεῖται αἰσθηματικά. Ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι πολλὰς εὐκαιρίας ἱκανοποιήσεων, ἰδίως ἐπὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ πεδίου. Θὰ ζήσατε εἰς πολὺ καλὸν περιβάλλον καὶ θὰ συνάψετε καλὸν γάμον. Πρέπει νὰ προσέχετε τὴν υγίαν σας πού δὲν εἶνε πολὺ σταθερὰ. Συνάψετε μὲ τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε δὲν θέλω πρὸς τὸ παρόν.

Αἰλουρον Σ. Χ. Ρ. Π. Σ.— Στερεῖσθε τὴν ἀπαρτιωμένην ὀρμὴν καὶ τὴς θελήσεως, πού ὠθεῖ πρὸς ὑψηλότερα ἐπιπεδία. Δὲν θέλω δυστυχῶς μεγάλαν πιθανότητα νὰ ἐγίγη ἀπὸ τὴν σημερινὴν ζωὴν σας. Ἡμπορεῖτε ὅμως νὰ ἐντείνετε τὴν προσοχὴν σας, μὲ τὴν δεξιότητα ὅτι θὰ καρποφορήσουν. Οἰκονομικὴ κατὰστασις μετρία. Ὑγεία ὅχι πολὺ σταθερὰ. Κατατρίβετε εἰς τὰς λεπτομερεῖας τῆς ζωῆς. Δὲν θέλω καμμίαν σοβαρώτερον προσπαθεῖαν ἐκ μέρους σας. Διὰ τὴν νέαν πού μοῦ γράφετε, τίποτε νὰ ἀφήσετε τὰ δεῖναι καὶ νὰ προσκωθῇτε περισσότερο εἰς τὴν πραγματικότητα. Τυχερὰ σας ἡμέρα ἡ Πέμπτη.

ΑΛΦΙΕΝΤ ΝΤΕ ΜΥΣ ΣΕ.— Νὰ ἀφοσιώθῃτε εἰς τὴν σημερινὴν ἐργασίαν σας διὰ τὴν σταδιοδρομίαν. Δὲν θέλω περιπτώσιν μεταβολῆς. Συντόμως θὰ σὰς παρουσασθῇ μία εὐκαιρία, ἡ ὁποία θὰ σὰς κάμῃ νὰ διακριθῇτε καὶ θὰ ἐπιβράβει εὐνοϊκῶς ἐπὶ τῆς ὀλῆς ἐξελίξεώς σας. Θὰ κάμετε μερικά ταξίδια. Ὅχι ὅμως πολὺ μακριὰ. Δὲν πρέπει νὰ παραμελήτε τὴν υγίαν σας διότι δὲν εἶνε πολὺ σταθερὰ. Προσέχετε τὰς αἰσθηματικὰς σας περιπετείας, διότι ἀπάρχει φόβος νὰ σὰς παραπλανήσουν καὶ νὰ ἐμπρεύσουν δυσμενὲς τὸ μέλλον σας. Διὰ τὴν νέαν, διὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε, δὲν θέλω δυστυχῶς τίποτε τὸ ἀξιοσημ.

τοῦ ἐρυθροῦ. Θὰ καλυτερεύσῃ ὁμως. Νομίζω ὅτι δὲν σφάλωμαι ἐάν σας πῶ τὰ ἑξῆς: Δὲν ἐπιθυμῶ ἀπολύτως, ἀπὸν τὸν γάμον, ἀλλὰ θὰ τὸν ἔκανε προθύμως, διότι κατὰ βάθος εἶνε τιμὸς χαρακτήρ. Ἐάν ἔχετε καμμίαν ἀπορίαν μοῦ τὴν γράφετε. Θὰ πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως νὰ μοῦ ὑπενημώσετε καὶ πάλιν τὰς ἡμερομηνίας γεννήσεως.

ΜΕΛΑΧΟΛΙΚΗΝ ΚΡΗΤΙΚΟΝ ΠΟΥΛΑΝ.— Ἐκτός τῆς ἀπάντησεως εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 70 φύλλον σας ἔχω ἀπαντήσει καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 85 φύλλον. Συμπληρωματικῶς σὰς γράφω τὰ ἑξῆς: Ἀξιοσημειώτοι μεταβολαὶ εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ ἐπελάθων ἑραδύτερον. Ὅχι ὁμως πρὸς τὸ παρόν. Μία πιθανότης γάμου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ ἐπωφεληθῆτε. Δὲν δύναμαι νὰ προσδιορίσω ἀπὸ τί θὰ εἶνε ἡ ἀσθένεια διὰ τὴν ὁποίαν σὰς γράφω. Διὰ τὸ πρόσωπον πού μοῦ γράφετε στεροβόλον στοιχείων. Πάντως ἐλπίζω μίαν εὐτυχὴ συνάντησιν εἰς τὸν δρόμον σας. Ἀφήστε τοὺς αἰωνίους διαταγμούς σας. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατὰστασις θὰ ὑποστή καίτοι κλονισμόν, τὸν ὅποιον ὅμως θὰ ἐπανορθώσετε συντόμως.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.— Σὰς ἔχω ἀπαντήσει ἥδη ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Γ. Κ. Συμπληρωματικῶς ἀπαντῶ εἰς τὰ ἐρωτήματα σας. Κανείς κίνδυνος διὰ τὴν ἐγχείρησιν πού μοῦ γράφετε. Νὰ τὴν κάμετε χωρίς φόβον. Διὰ τὰς εὐνοϊκὰς ἡμερομηνίας κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις ἥδη εἰς τὸ φύλλον 86. Ἐπίσης καὶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου εἰς προηγουμένον φύλλον. Παρὰ τὴν ῥοπήν σας πρὸς τὰ τυχερὰ παίγνια, δὲν σὰς τὰ συνιστῶ. Θὰ προτιμᾷτε τὴν Πέμπτην. Διὰ τὸ λαχεῖον δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω ἀπομικὰς ἐνδείξεις, πλὴν τὸν ὅσον γράφω εἰς τὸ ὠροσκόπιον.

Γ. Κ. Γ.— Σὰς ἔχω ἀπαντήσει λεπτομερῶς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 86 φύλλον. Ἐάν ἐπιθυμῆτε ἀλλήν διευκρίνισιν μοῦ αἰνῆ ζητεῖτε, ὑπενημώσαντες καὶ τὰς ἡμερομηνίας γεννήσεως.

ΡΑΪΣ ΠΟΥΤΙΝ.— Δὲν εὗρισκω ἐκκρεμὴ ἐπιστολήν σας. Ὑποθέτω ὅτι θὰ σὰς ἔχω ἀπαντήσει καὶ ὅτι δὲν τὸ ἐπρόσδεξα. Πάντως σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψετε ἐκ νέου τὰ στοιχεῖα γεννήσεως, τὸσον τὰ δικά σας ὅσον καὶ τῆς ἀδελφῆς σας. Θὰ σὰς ἀπαντήσω κατ' ἐξῆρσιν, εὐθὺς ὡς λάβω τὴν ἐπιστολήν σας. Δὲν θὰ στελεῖτε ἄλλο γραμματόσημον.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ, Σιδωνίης.— Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά πού σὰς ἀπαντῶ. Εἰς τὸ αἰσθηματικὸν ἐλθέτω μεγάλῃν βαθύτητα καὶ ἐμπειρίαν. Διὰ τὴν ἐννοίαν σας ὅμως, μὲ τὸν φίλον σας θὰ παρουσιασθῶν μερικαὶ δυσχερείαι, ἀπὸ μέρους ἰδίας τοῦ τελευταίου. Δὲν θὰ εἶνε δύσκολον νὰ ἐξομαλυνθῶν. Σὰς συγχαίρω διὰ τὴν εὐγένειαν τὴν αἰσθηματικὴν σας, σὰς συνιστῶ καίτοι ἀπομακρύναντες τὴν ἀπομακρυντικὴν πρὸς τὴν ζωὴν σας, ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς φύσεως. Διὰ τὸ σημερινὸν σας αἰσθηματικὸν, αἱ προβλέψεις μου εἶνε πολὺ ἐπιφυλακτικαί. Συγκρατήθητε ὅσον περισσότερο ἡμπορεῖτε. Ἐάν σὰς εἶνε δυνατόν καθοριστέ μοι: 1) Εἰς τίς πόλεις τοῦ μῆνους Ὀκτωβρίου ἐγεννήθηκατε. 2) Τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ προσώπου διὰ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεσθε. 3) Τὸ φύλλον ἐκαστοῦ ἀπὸ τὰ τρία παιδιὰ, διὰ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρεσθε.

ΑΝΕΜΩΝΗΝ, Πόλην.— Σὰς ἀπάντησα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 89 φύλλον.

ΔΥΣΤΥΧΙ ΣΜΕΝΗΝ.— Τὰ παρόντα σας εἶνε λογικά καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην. Κάνετε τὸ λάθος νὰ μὴ μοῦ ὑπενημώσετε εἰς πόλιν φύλλον σὰς ἀπάντησα προηγουμένως, διὰ νὰ καθοδηγηθῶ. Ὁποσδήποτε ἔχω νὰ σὰς πῶ τὰ ἑξῆς: Ἡ ἀποκατάστασις σας, ἐφ' ὅσον τελικῶς πραγματοποιηθῇ, θὰ γίγῃ μὲ τὸ πρόσωπον αὐτό. Δὲν θέλω καμμίαν ἀλλήν περιπτώσιν. Σὰς συνιστῶ νὰ προσπαθῆτε νὰ ἐπαναλάβετε τὰς σχέσεις σας μὲ τὸ πρόσωπον αὐτό. Ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς συνειρήσεως, ἀρκεῖ νὰ κάμετε αἰεὶ τὰς ἀναγκαίας υποχωρήσεις. Εἰς τὴν βέσιν σας, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδιαφορῆτε διὰ τὴν μοναδικὴν εὐκαιρίαν, ἡ ὁποία σὰς ἀπομένει. Εἰς τὴν οἰκονομικὴν σας κατὰστασιν δὲν θέλω ἀξιοσημειώτων μεταβολῶν. Ἀριθμὸς 5, ἡμέρα Τετάρτη. Προτιμᾷτε τὰς ἀποχωρήσεις

ΜΙΡΚΑΝ Σ. Ρ.— Θὰ γνωρίσετε πολλὰς περιπετείας εἰς τὴν ζωὴν σας ὡς αἰσθηματικῆς φύσεως. Ἡ ζωὴ ὅμως θὰ σὰς εὐνοήσῃ γενικῶς. Θὰ συνάψετε πολὺ καλὸν γάμον καὶ θὰ καταλάβετε διακεκρυμμένην κοινωνικὴν θέσιν. Ἀντιδράσεις ἐκ τοῦ περιβάλλοντος σας. Μερικαὶ ἀσθένειαι, ὅχι ὅμως σφοδρὰς μορφῆς. Εἰς τὰ αἰσθηματικὰ σας δὲν θὰ εὕρετε πάντοτε ἀπαρτιωμένην. Ἀξιοσημειώτα ἐπὶ 1941, 1947 καὶ 1948.

ΚΑΜΕΛΙΑΝ Κ. Κ. 19.— Ἡ ζωὴ σας ὑπάρχει ἀρκετὰ δύσκολος ὡς σήμερα. Διαρκεῖς ἐναντιότητες καὶ ἐμπόδια. Ἡ ἐξομάλυνσις τῆς

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 93

Εκδόται: Ἑταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οἰκονομικὸς Διευθυντής:
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συνταξέως:
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5, Ἀθήνα
Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ἑτησίᾳ ἔστω. Δρ. 250. Ἑσάμ. 125
Ἑτησίᾳ ἔστω. Λ.Α. 1.10. Ἀμειν. Δ. 6

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος εἰς Βελγικὸν Κοινὸν: Γ. ΖΕΒΕΛΕΚΑΚΙΣ.

Οἶκος Οἶκον. Διευθ. Σανταρόζα 5
Ἑπεύθυνος Συνταξέως: Ἀπ. Ν.
Μαγανάρης (κοιτικ. Βαρβάκη 10)
Προϊστ. τυπογραφίαν: Στέφ. Κατάνης
(Δαμάρεως 4. Παγκράτι.)

Κυριακὴ 17 Μαρτίου 1940

Ἐντελὺς μεταξύ μας

ΑΝΟΙΞΙΣ 1940

Ἦλθε χαρούμενη καὶ ζωηρή, ὅπως πάντα. Μὰ ὁ δλοσυρὸς σκοπὸς τὴν ἐσταμάτησε στὸ προκεχωρημένο φυλάκιο.

— Τίς εἶ;
— Ἡ Ἀνοιξίς.
— Ἀ, ἡλθες; Σὲ θέλουν στὸ στραγεῖο.

Τὴν ὠδήγησαν ὑπὸ συνοδείαν ἐνὸς πλοῦ τοῦ Ἐπιτελάρχου. Ἐκείνος τὴν ἐκύτταξε μὲ αὐστηρὴ, στρατιωτικὴ ματιά καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία Ἀνοιξίς, ἐσένα περιμένενα.

— Μπᾶ; Εἰσθε μήπως ἐρωτευμένοι, στρατηγέ μου;

— Σιωπῇ, ἀναιδεστέρα! Σὲ περιμένενα γιὰ νὰ κάμωμ τὴν μεγάλη ἐπίθεσιν. Τόσον καιρὸ μὲς ἡμῶς ἐπὶ κακοκαίρι. Τώρα λοιπόν, πού ἡλθες, θὰ γίνῃς σύμμαχός μας.

— Ἐγώ; ἔκαμε μ' ἐκπληξιν ἡ Ἀνοιξίς. Θεὸς φυλάξοι! Τί βουλὴν ἔχω ἐγὼ μὲ τὰ κανόνια καὶ τὰ τάνκς; Ἐμένα, κύριε, μὲ περιμένουν οἱ ἐρωτευμένοι. Γι' αὐτοὺς ἦλθα κι' ὅχι γιὰ σὲ. Ἦλθα γιὰ ν' ἀνάψω φωτιά στὶς καρδιὰς κι' ὅχι στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Μὲ τριαντάφυλλα θέλω νὰ γεμίσω τοὺς φράκτες καὶ ὅχι μὲ πτώματα. Ἀντίο!

Ἐγλύστηρε σβέλτῃ πλῆϊ στὸν φρουρὸ κι' ἐφυγε τρέχοντας στὴν πεδιάδα.

— Πού πᾶς, τρελλή; τῆς ἐφώνησε ὁ Ἐπιτελάρχης.

— Στὶς οὐδέτερες χώρες, νὰ θέσω εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ἐρωτικόν μου πρόγραμμα.

Ἦλθε καὶ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ τὰ πάγκα, τ' ἀπόμερα κέντρα, οἱ ἐρημικοὶ περίπατοι ἐγέμισαν εἰδύλλια. Ζευγάρια κάνουν ἀργεῖς βόλτες ἡ στέκουν στὶς γωνίες. Ἀσπασμοὶ τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα. Μὰ ἔαφνον ἀρχίζουν οἱ φιλονεικίες, οἱ προστριβές, οἱ γκρίνιες. Μεταξὺ τῶν ἐρωτευμένων τίθεται μάκαιρα.

ΧΟΛΑΡΓΟΝ Ι. Κ. 3.— Νὰ προτιμᾷτε τὴν ἱστροκίην ἢ τὰ νομικά, πού παρουσιάζουν γιὰ σὰς τὰς μεγαλύτερας πιθανότητας ἐπιτυχίας καὶ καλῆς σταδιοδρομίας.

ΑΓΡΙΟΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑ ΣΜΕΝΗΝ ΘΑΛΑΣ ΣΑΙΝ.— Δὲν θέλω πιθανότητας πραγματοποιήσεως αὐτοῦ τοῦ γάμου. Πάντως, ἐάν θέλετε, μπορεῖτε νὰ μοῦ στελεῖτε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ ἀλλοῦ μνηστήρος σας. Ὁ γάμος σας θὰ γίγῃ ἐραδύτερον καὶ θὰ εἶνε καλὴν συνοικεσίον. Δυσμενέτε πρὸς ὀριζήσαντες πρόσωπα τὸν περιβάλλοντός σας. Εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ ἔχετε μερικὰς ἀνωμαλίας, ἰδίως οἰκονομικῆς φύσεως. Ἡ ἐξομάλυνσις τῶν θὰ ἐραδύτῃ κάτω.

ΙΔΙΟΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μαζέρι

Ἱστορίας

ΚΑΙ

Θρύλου

ΔΑΦΝΙΣ

Ἡ Αὐγή, στεφανομένη μ' ἀκτίνες, ξεπροβάλλει γελαστή. Τὸ ἀστραφερό ἄρμα τῆς πού τὸ τραβοῦν τέσσερα ἀφριμένα ἄλογα, τὰ ὁποῖα ἀναδύονται καλπάζοντας ἀπ' τὸν βυθὸν τῶν κυμάτων τοῦ πόντου πού παφάζανε, τινάζει φῶς. Ἡ ἀκτινοβολὸς θεὰ σκορπίζει στὸν ὀρίζοντα μὲ τὰ ροδαλά δάκτυλά της φωτεινὰ ρόδα κι' ἀνκαίλια μετὰ τριανταφυλλένιο κορμὶ τῆς τὸν κόσμον, ἐνῶ ἡ ζωογόνος δροσιά σκεπάζει στὴν ἐμφάνισί της τὴν ἀνθισμένη τὴ γῆ. Καὶ τὸν λουλουδιὸν τὰς μπουμπουκίας, προσπαθώντας νὰ ξεπεράσουν τὰ δικά της, διανοίγονται καὶ γυρίζουν ἐρωτικά πρὸς αὐτήν, πού διαχύνει τὴν ἀπέραντη πυρκαϊὰ τῆς λαμπρότητός της.

Ἡ Σελήνη, ἡ νοκχελὴς ἐρωτευμένη θεά, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς δονούκτους ἐρωτῆς τῆς ἀποσπρεταί, ὠχρή κι' οἱ πανέμορφες νύμφες πού ὅλη τὴν νύκτα ἦταν παραδομένες στὰ βαρκικά ὄργια γυρίζουν κουρασμένες καὶ ξαναμένουν στὰ στίβια τους, ἐνῶ ἡ αὐρά θαυπεύει τ' ἀπαλὰ μάγουλά τους.

Ξαφνικὰ ἀφήνουν χαρούμενη φωνὴ ἐκπλήξεως: Ἐκεῖ στὴν πηγή, σὲ λίκνο πού εἶχαν ἐπιγενομένη οἱ δάφνες, καὶ σκεπασμένον ἀπὸ μυρμινα λουλουδιὰ τοῦ βουνοῦ, βρισκόνταν ἓνα παιδάκι πανέμορφο, πού, τινάσσοντας τὰ χιονόλευκα ποδαράκια του, εἶχε προσηλωμένα τὰ βλέμματά στὶς θελκτικὰ νεῖς, πού γονατίζανε γύρω του ἀφήνοντας δροσερὲς φωνὲς θαυμασμοῦ κι' ἐκπλήξεως.

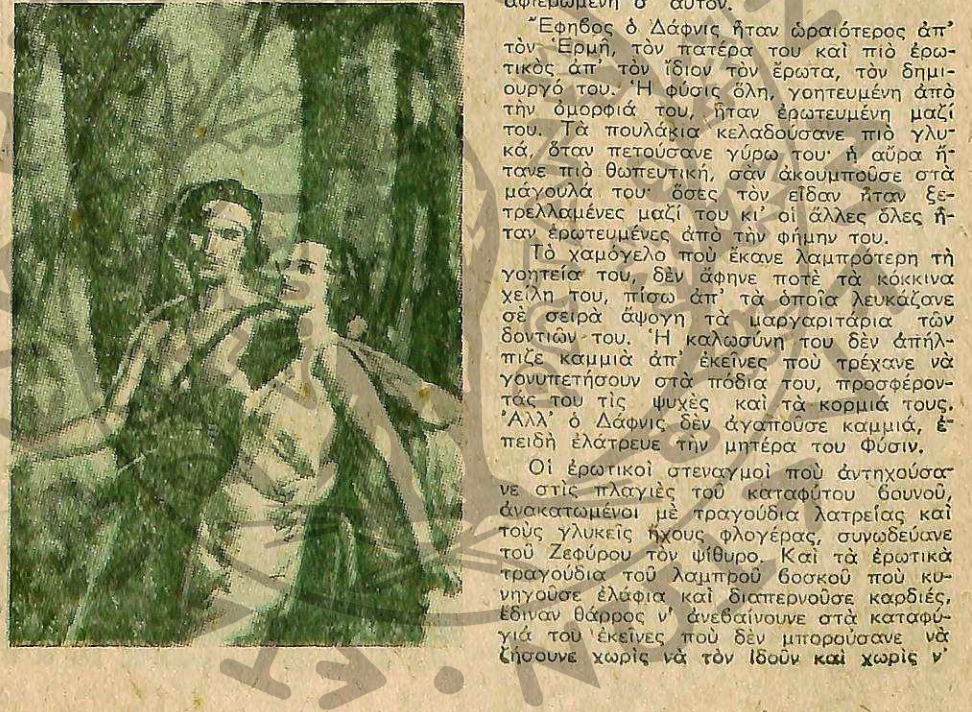
Ἀπλώσε τὰ κοντυλένια χεράκια του τὸ δρέφος ἀφήνοντας ἀναρτῶντες κραυγές: κι' ἦταν αὐτὸ σὰν μὴ πρόθυμη συγκατάθεσι στὴν ὀμόφωον ἀπόφασίν τους νὰ τὸ κάμουν δικό τους, ν' ἀναθρέψουν σὰν δικό τους αὐτὸ τὸ χαριτωμένο ἀγοράκι πού γεννήθηκε ἀπ' τὰ λουλουδιὰ κι' ἀπὸ κάποιο θεό.

Μέσα στὸ μεθύσι τῆς ὀργιάδους μυσταγωγίας τῶν, οἱ νύμφες εἶχαν νομίσει ἄφρονες μὲν σ' αὐτόν.

Ἐφ' ὅσον ὁ Δάφνης ἦταν ὠραιότερος ἀπ' τὸν Ἑρμῆ, τὸν πατέρα του καὶ πῶς ἐρωτικός ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν ἐρωτᾶ, τὸν δημιουργὸ του. Ἡ φύσις ὅλη, γοητευμένη ἀπὸ τὴν ὀμορφίαν του, ἦταν ἐρωτευμένη μαζί του. Τὰ πουλάκια κελαδούσανε πῶς γλυκά, ὅταν πετούσαν γύρω του· ἡ αὐρά ἦταν πῶς θαυπευτική, σὰν ἀνομιμῶσε στὰ μάγουλά του ὅσοι τὸν εἶδαν ἦταν ξετρελαμένους μαζί του κι' οἱ ἄλλες ὄλες ἦταν ἐρωτευμένες ἀπὸ τὴν φήμην του.

Τὸ χαμόγελο πού ἔκανε λαμπρότερη τὴν γοητεία του, δὲν ἄφηνε ποτὲ τὰ κοκκινὰ χεῖλη του, πῶς ἀπ' τὰ ὁποῖα λευκάσανε σὲ σειρὰ ἀφογὴν τὰ μαργαριτάρια τῶν δοντιῶν του. Ἡ καλὴ σὺν τὸν δὲν ἀπῆλπιζε καμμίαν ἀπ' ἐκείνης πού τρέχανε νὰ γοητευθῶν στὰ πεδία του, προσφέροντας τοὺς τίς ψυχὰς καὶ τὰ κορμιά τους. Ἀλλ' ὁ Δάφνης δὲν ἀγαποῦσε καμμίαν, ἐπεὶ ἐλάτρευε τὴν μητέρα του Φύσιν.

Οἱ ἐρωτικοὶ στεναγμοὶ πού ἀντηχοῦσαν σὲ στίς πλαγίαις τοῦ καταφύτου βουνοῦ, ἀνακαταμένοι μὲ τραγουδιὰ λατρείας καὶ τοὺς γλυκεῖς ἤχους φλογέρας, συνοδεύανε τὸν Ζεφύρον τὸν ψιθυρο. Καὶ τὰ ἐρωτικά τραγουδιὰ τοῦ λαμπροῦ βοσκού πού κυνηγοῦσε ἐλάφι καὶ διαπερνόσανε καρδιές, ἐθῶν ἄνθρωπος ν' ἀνεβαίνονε στὰ καταφύγια τοῦ ἐκείνης πού δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν χωρὶς νὰ τὸν ἴδουν καὶ χωρὶς νὰ

ακούσουν την φωνή του.

Μια μέρα, παρουσιάστηκε σ' αυτό το δουνό, η περίφημη Λύκη, η ωραιότερη παρθένος της Σικελίας, για την οποία λέγανε πως έπονταν από έρωτα κι ο ίδιος ο Ζεύς. Οι κοριττές της ήταν γεμάτες φλόγες που πυρπολούσανε. Η μορφή της ανέδιδε φως. Το κορμί της, ένα θαύμα αρμονικότητας γραμμών και κινήσεων, λέγανε πως το είχε ζηλέψει κι η Άρτεμις. Κι αυτή η Νύμφη, η λατρευτή κι ασυγκίνητη, σύρθηκε έως εκεί από την περιέργεια, για να πυρποληθεί κι αυτή από έρωτα.

Αλλά αυτήν την φορά δεν μπόρεσε να ξεφύγει ούτε κι ο Δάφνης από την δύναμιν των ματιών της. Για πρώτη φορά σκίρτησε η καρδιά του και για πρώτη φορά ένοιωσε την σημασία των απελπισμένων λόγων που είχε ακούσει να προφέρει συντηρημένη η ωραιότητα όλου του νησιού: 'Ο Δάφνης αγάπησε την Λύκην που ήταν ξετρελλαμένη μαζί του, κι ανταποδίδοντας την πνοή της λατρείας της, της άρکیσθη κι' αυτές αιώνιων έρωτα.

—Αιώνιον! φώναξε η θεά που σκόρπισε φως. Να μια λέξις που δεν πρέπει να προφέρει κανείς, κι' ένας όρκος που δεν μπορεί να τηρήσει. Θα μου άνηκε αιώνια;

—Έως τότε που οι θεοί θα έκμηδενίσουν τις ψυχές.

Η Λύκη, που έκείνην την στιγμήν δρισκότανε μέσα στην άγκαλιά του θείου βουκόλου, άνασκηνώθηκε, ενώ τα μεγάλα της μάτια άστράφτανε στην προσπάθεια που έκανε η ψυχή της να συλλάβει την έλπίδα που έθώπευσε την αίσιοδοξία της.

—Δάφνι! ανέκραξε. Μου όρκίζεσαι πως δεν θα πάψεις να μ' αγαπάς;

—Ναι!

—Πώς δεν θ' αγαπήσης ποτέ σου καμιά άλλη;

—Ω, της ψυχής μου βασίλισσα, που άλλαζες το ρυθμό της καρδιάς μου και μου δίδες την αδιαφορία της. Και ποιά ωραιότερη υπάρχει στον κόσμο, ώστε τα θέλητρό της να έλκύσουν την ματιά μου και να ταράζουν την προσήλωσι του νου μου στις ασύγκριτες χάρες σου; Λύκη μου, σε λατρεύω...

—Πεθαίνω, Δάφνι, για σέβανε, μα θέλω να μ' όρκισθες πριν, όρκο τρομερό, γιατί το ίδιο θα κάνω κι' εγώ. Η ψυχή, η σκέψη και το κορμί μου είναι δικό σου, και θα είναι για πάντα, στον πατέρα των άθανάτων όρκίζομαι. "Αν ένα άλλο χέρι δε-ηλώσει το σώμα μου, θα μωρής να του χαλάσης την όμορφιά..." Αν έσυ κутτάξης άλλη...

—Ποτέ, θεσπεσία νύμφη, δεν θα ρίξω σ' άλλη γυναίκα, έκτος από σένα, το βλέμμα μου, ούτε σ' άλλη, ούτε σ' άλλη νατή. Τι μ' ενδιαφέρουν του κόσμου όλες οι όμορφιες που είναι μπορεί να συγκριθούν με την δική σου; Για ποιά άλλη θα υπορέσει η καρδιά μου να κλείσει μέσα της, της αγάπης την φλόγα;

—Αν όμως κутτάξης μια άλλη;

—Αυτά μου τα μάτια, που θα το τολμήσουν, ως πάνουν τότε να βλέπουν το φως!

—Δάφνι!

—Ερωτά μου!

—Αν, σου είπα, κутτάξης μια άλλη;

—Θα μωρής, σου απήντησα, να μου δγάλης αυτά τα έπιποκα μάτια.

—Όρκίζεσαι λοιπόν...

—Στόν θεόν Απόλλωνα τον προστάτη μου, στόν θεόν Ερμήν, τον πατέρα μου, πως θα είσαι για μένα η αιώνια αγάπη μου, και πως τα μάτια μου δεν θα κутτάξουν ποτέ τους έρωτικά μια άλλη γυναίκα... Κι' αν παρβό τον όρκο που δίνω, ως σ' αποτούν απ' το χέρι σου τέτοια ανάξια μάτια, αφ' ου θα προδώσουν την ψυχή μου, κι' αφού δεν θα γνωρίζουνε τότε ποιά είναι το φως...

Κι' εκεί, μέσα στα μύρα της γελαστής ανόγειας, σ' ένα ατέλειωτο έρωτικό σφι-κταγκάλισμα, έπικυρώθησαν οι τρομεροί όρκοι των, ότι εκείνη θα τον έτύλωνε, αν αγάπησε άλλη, ότι αυτός θα της χαλούσε την όμορφιά, αν τον έπρόδινε.

—Ήτανε κι' οι δυο θεότατοι για τον έαυτό τους. Ποιάς όμως μπορεί να είναι επί-σης δέδαιος για την Μοίρα και τις ιδιο-

τροπίες της!

Μέσα στην αιώνια αλύγη της αγάπης των, οι δυο έρασταί περνούσαν εύχισμέ-νοι τις ημέρες των, χωρίς να ταράσση την εύτυχία τους, ούτε η παραμικρότερη πτυχή άνησυχίας.

Τόσο όμορφοι και οι δυο, ακούγανε δι-αρκώς ύμνους και ίκεσίες για μια συγκα-τάβασι, στους όποιους, γελοούσαν, ανί-λεοι για όλους εκείνους, κι' όλες εκείνες που αποζητούσαν να ταράξουν τις ψυ-χές των, στην άπέραντη έκτασι του θείου των έρωτος.

Ναρκαμένους μέσα στην θερμότητα μιας αγάπης χωρίς όρια ο Δάφνης, δεν ένδιε-φέρετο πια για τα ποιμένα του κι' ούτε έβλεπε την αδιόκαπη έκστρατειά των ό-μορφων γυναικών, στις όποιες ή φήμη με-τέδιδε την άρρωστη περιέργεια να τον ί-δουνε και τον άσδεστο πόθο να τον απο-κτήσουνε.

Ακούσε για την όμορφιά του η θελκτι-κή βασιλοπούλα Πολύμνια, κι' έγέλασε με τις δεδαιώσεις εκείνων που της λέγανε πως δεν μπορούσε να τον συγκινήσει καμ-ιά, ούτε να τον άποσπάσει από τον έ-ρωτα και την σαγήνην της Λύκης. "Αν καμιά δεν της τον έπαιρνε —είπε— αυ-τό συνέβαινε έπειδι δεν ήταν ωραιότερη της καμιά. "Αν αυτή, η όπλισμένη με την ασύγκριτη όμορφιά της, του χαίριζε τον έρωτά της, ένθουσιασμένος ο θεόμορ-φος βοσκός θα γινότανε σκλάβος της. Και για ν' άποδείξει αυτήν την αλήθειαν, άλ-λα πρό παντός για να ίκανοποιήση την περιέργειαν της, άνεθηκε στα κατάφυτα δουνά των "Ηραίων, όπου εκείνος είχε στήσει τον έρωτα κι' είχε πυργώσει την εύτυχία του.

Έκθαμβη όταν αντίκρυσε την θείαν υορφήν του βοσκού η θελκτική βασιλοπού-λα, ψιθύρισε:

—Είπε άνθρωπος και είνε θεός;

Τον έπλησσαν και του μίλησε. Κάθη-σε κοντά του και του είπε ποιά ήταν.

—Είχα ακούσει πως είσαι η όμορφό-τερη παρθένος του τόπου μας και βλέπω πως λέγανε λιγότερα απ' την αλήθεια: της είπε. Εύτυχισμένοι οι γονείς που έ-χουνε μια τέτοια κόρη και τρίς εύτυχισμέ-νος ο άνδρας που θα σε πάρει.

Ένθουσιασμένη μ' εκείνα τα λόγια του, που τα νόμιζε για έρωτική εξομολόγησι, του έπλησσε πως αυτόν ήθελε να κάνει εύτυχισμένον, και σ' αυτόν να δώσει τον έρωτα και τον ένδοξο θρόνο του πατέρα της.

Αγαπημένη μοναχοκόρη του βασιλιά η Πολύμνια, ήταν η κληρονόμος του βα-σιλείου του κι' άρχηγος του κράτους θα γινόταν ο έλκεκτός της. "Ωραία αυτή, το θαύμα της τελειότητας εκείνος, περιλαμ-πη νύμφη η βασιλοπούλα και υιός του "Ερμού ο Δάφνης, θα ήταν το ζευγάρι των έλκεκτών που θα το προσκυνούσαν οι ύπηκοοί της και θ' ανεγνώριζαν αφέντη τον περιφημον δουκόλο, όπως τον είχαν παραδεχθί για ήμθεο.

Με το θάρρος που της έδινε ο πόθος που κυριεύσε την υπέρβη της, η βασιλο-πούλα του εξέφρασε τάν έρωτά της: άλλ' εκείνος, δεν της έκρυψε πως ήταν έρω-τευμένος τόσο βαθειά και τόσο πιστά, ώστε να μη μωρή να προδώσει τους όρ-κους μιας αιώνιας άφοσίωσης, κι' ούτε να συγκρατήσει τους παλμούς της καρ-διάς της για κείνην την άλλη.

Θύμως η Πολύμνια, αλλά συγκρατή-θηκε. Η υπέρφηνα της έξεγέρθηκε, αλλά το χαμόγελο που φάνηκε στα χείλη της έκρυψε την θυελλα της ψυχής της. Σκέφθηκε άμέσως, πως δεν ήταν φυσικό να ξεροζίζω μια παλιά αγάπη σε μια και μόνη στιγμή; δήλωσε πως θα ξανα-πήγαινε να τον ίδι και το έκανε πραγμα-τικά την άλλη μέρα.

Μάταια όμως είχε προσπαθήσει να με-γαλώσει με τα στολίσια, την λαμπρότητα της ασύγκριτης όμορφιάς της. Μάταια ό-φησε να φανούν οι μεθυστικοί θησαυροί του κορμιού που έφρισε ενώ του μιλού-σε κι' ενώ τον έκτύπαζε. "Εβλεπε, άπε-θαύμαζε, ξεεπλήσαστο ο ώραιος βοσκός, αλλά δεν υποχωρούσε στον πειρασμό. "Η εικόνα της Λύκης του πλανιόταν μπροστά στα μάτια του ακατάπαυστα, και οι έ-

ρωτικοί ψίθυροι της βασιλοπούλας σβή-ανε στην όπτασία της αγαπημένης του. Δεν έδέχθηκε την άγκαλιά της, που τόσο έπιμονα του προσέφερε, άρνήθηκε κι' αυ-τά τα φιλά της, κι' εκείνη έφυγε θυμω-μένη με τον τυφλό που δεν έβλεπε, τον άνόητο που δεν έκαταλάβαινε, με τον ά-ναίσθητον που δεν συνεκινείτο στις ίκεσίες της.

Μια βασιλοπούλα εκείνη ταπεινώθηκε να συρθεί στα πόδια του, και να ζητήσει για χάρι την αγάπη του: κι' αυτός άρνή-θηκε. Η περιφρόνησις ήταν η μόνη άπάν-τησις στην άτρεπεία του, κι' αυτό άπε-φάσισε να κάνει η Πολύμνια.

"Αλλά όταν η πρώτη έντύπωσις πέρασε, όταν άνετόλησε και πάλι την θελκτικήν μορφήν του βοσκού, κι' αναλογίσθηκε πως νικήθηκε από μια άλλη, όταν είδε πως δεν μπορούσε να συνηθίσει στην σκέψι πως θα τον έκανε, άπεφάσισε να τον κα-τακτήσει με κάθε τρόπο. "Η Λύκη δεν έ-πρεπε να γελάσει εις βάρος της, και μια βασιλοπούλα αυτή δεν έπρεπε να νικήθι.

"Επεισε τον πατέρα της να τον καλέσει σ' ανάκτορα, και την άλλη μέρα, οι ά-πεσταλμένοι του τον άναζητούσανε στα δουνά του και τον φέραν στην πόλι. "Ο βασιλιάς του μίλησε για την αγάπη της κόρης του και την έπιθυμία του να τον κάνει διάδοχο. Τον έπεισε να μείνη στην γιορτή που διναν εκείνο το βράδυ, και κατά το γλέντι που έπηκολούθησε η Πο-λύμνια έπεδόθηκε στην κατάκτησί του.

Μέσα στο διαμέρισμά της, το πλημμε-ρισμένο από λουλούδια και μύρα, η σα-γηνευτική κόρη προσεπάθησε να σταλάξει τον πόθο στο κορμί του βοσκού, δείχνον-τάς του τις χάρες της.

Οι σκλάβες της κερνούσανε κρασιά και οι αψηρήτες έπαιζαν τραγουδιά αγά-πης. Το άνοιξιάτικο αεράκι έκανε να φρίσ-σουν τα φύλλα, και το ποτό να θολώνει ο νους του, ενώ τα ροδόλευκα χέρια της, χαϊδεύοντας τα μάγουλά του του μετέδι-ναν τον πυρετό που την φλόγιζε. "Ο νεα-ρός βοσκός άμύνθηκε, αλλά το κρασί τον ένίκησε. "Η θέλησις υπέχωρησε μπροστά στον πόθο: το κρασί έσβυσε την εικόνα της Λύκης και την άνάνησιν του τρομε-ρού όρκου του. "Η νείότης νίκησε τον έρω-τα, κι' ο Δάφνης παρεδόθηκε στη διάκρι-σι της έρωτικής παραζάλης εκείνης της κόρης, που άδειαζε άκόρεστη το ποτήρι του έρωτος.

Εκείνη την νύκτα ο θεόμορφος βοσκός ήτανε δικός της, έντελώς ιδικός της. "Ο Δάφνης παρέβη τον όρκο του...

Υπερήφανη για τον θριαμβόν της η Πολύμνια το διεκήρυξε σ' όλο τους το βα-σίλειο, κι' ο πατέρας της άνεκοίνωσε πως θάκανε γαμπρό του τον ώραιον βοσκό.

Έμαθε η Λύκη την προδοσίαν του α-γαπημένου της, ζήτησε πληροφορίες από τον ίδιον κι' αυτός δεν το άρνήθηκε. Δι-καιολογήθηκε μοναχά κι' ίκέτευσε την συγγνώμην της, άλλ' εκείνη που την έ-κυριεύσε η τρέλλα της ζήλειας, εκείνη που καμιά δύναμι, καμιά ύπόσχεσι και καμιά άπειλή δεν την έκανε να λυγίσει στην προσήλωσί της, μέσα στην όρμητικό-τητα της παραφροσύνης, που θόλωσε το μυαλό της, χύμηξε κατ' έπάνω του και, κτυπώντας με τις μετάλλινες πυρόνες των μαλλιών της, τα μάτια του Δάφνι που χορτάσανε βλέποντας ξένο κορμί κι' απο-λαμβάνοντας άλλους θησαυρούς, τον έτύ-φλωσε.

Ο πανέμορφος βοσκός δεν άμύνθηκε. Υποκύπτοντας στην δυστυχία που ο ίδιος έδημιούργησε, δέχθηκε να πληρώση την αξία της τραγικής ύποσχέσεώς του μ' ότι πολυτιμότερο είχε: με τα μάτια του. Ση-κώθηκε τότε καθημαγμένος κι' άχρός, κι' ενώ απ' εκεί όπου φεγγολούσε πριν η χαρά, στάσανε τώρα σταγόνες αίμα, ση-κωσε τα τρεμάμενα χέρια του ν' άγκαλιά-ση εκείνην που του πήρε το φως, ενώ έ-νας ψίθυρος, κάτι σαν λυγμός, γλυστρού-σε απ' τα κατάσπρα χείλη του:

—Αγάπη μου! Αγάπη μου... Αγάπη μου...

Ένα μουγγρητό, κάποιο γέλιο τρέλ-λας ανατάραξε πάλι τη σιγαλιά της ά-θισμένης πλαγιάς, όπου συνετέλεσε το

φρικτό δράμα της ζήλειας. Φεύγοντας το φάσμα του έαυτού της η Λύκη κι' άδυνα-τώντας ν' άντικρύσει την φρίκη που δη-μιούργησε, έξαφανίσθηκε άναζητώντας τον θάνατον.

Μονάχος τώρα ο Δάφνης, μάταια άνα-ζητά να βρή την άνακούφισι μέσα στο αιώνιο σκοτάδι της άγωνίας: του. Δεν μπορεί πια να χαρή την άνοιξι και την όμορφιά της ζωής: δεν μπορεί πια να ίδι τις όρεάδες παρθένες που θρηνούνε γύρω την δυστυχίαν του.

Κι' ενώ έπλανάτο άπελπισμένος, μονά-χος, γλύστρησε ξαφνικά κι' έγκρεμίσθηκε από κάποιον άπόκρημον δράκον. Το ώ-ραίο κορμί του που το ζηλεύαν κι' οι νύμφες, έκομματιάσθηκε: το θείο κεφάλι του παραμορφώθηκε, τα μεταξένια μαλ-λιά του, δουτηγμένα στη λάσπη της ζυ-μωμένης με αίμα, σαν άποτρόπαια καλύ-πτρα, σκεπάσανε το πρόσωπό του που ή-τανε πριν άθωο και προκαλούσε τώρα τη φρίκη.

Έπάνω από τον τάφον όπου τον θάψα-νε, δρέθηκε κρεμασμένη από ένα δένδρο η Λύκη. Και οι παρθένες που τον έλά-τρευσαν, οι συντρόφισσες της χαρούμενης ζωής του, χύνουνε πύρινα δάκρυα, θρη-νώντας την εύτυχία που την έσβυσε η ζή-λεια, η σκοτεινή αυτή θεότης που άκο-λουθεί τον "Ερωτα για να σκιάζη την αϊ-γλη του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Η άναδημοσίεσις άπαγορεύεται)

ΟΙ ΝΕΑΖΟΝΤΕΣ

Παρέκαμψαν πρό άμνημονεύτων χρόνων το εύελπι της ζωής των, μα δεν έννοούν να το παραδεχτούν.

Τι κι' αν στο πρόσωπό τους ο χρόνος άργωσε βαθειά αυλάκια; Τι κι' αν τα χιόνια έκάλυψαν το κεφάλι τους; Τι κι' αν στα σβυσμένα μάτια τους πλανιέται η όμίχλη της παρακμής;

"Ανάμεσα στους νέους ζούν και κινούν-ται. Περιφέρουν τις γέρικες ύπάρξεις των με πραγματική άναίδεια.

Στο ύψιστό τους όταν δεν έπικρατεί η έκζητησις του έλαφρού, του πολύ νεα-ρικού, έπικρατεί η έκζητησις του σεβα-ρού.

Σίτες συναστροφές έπιστρατεύουν δ-λα τους τα προσόντα, όλες τις γνώσεις που άπέκτησαν στο δόχρον ταξίδι της ζωής των και κοπιάζουν να δημιουρ-γούν γύρω από το άτομό τους άτιμόσφε-ρα έκτιμήσεως και θαυμασμού. Άποφεύ-γουν με τέχνη να παρασυρύνται σε συζη-τήσεις απ' τις όποιες θα μωρέρουν οι άλλοι να δγάλουν συμπεράσματα για τη χρονολογία της εμφάνισέως τους στον πλανήτη μας. Μιλούν άποφθεγματικά και πάντα είναι έτοιμοι ν' άπαντήσουν σε κά-θε έρώτησι.

Δείχνουν ιδιαίτερη προτίμησι στα κοι-νωνικά θέματα και τις σχέσεις των δυο φύλων γενικά.

Για τις γυναίκες είναι οι αιώνια προ-στάται—Μέντορες, οι ούρανοκατέδρατοι φίλοι. Τρέφονται με τον αυθορμητισμό έ-νος άλτρούστου, ν' άλείψουν με δάλασ-μο παρηγοριάς τις χαινούσες πληγές που άνορίζουν στις τρυφερές και άπειρες καρ-δούλες, έγκληματιες διάβολοι.

Κι' αλήθεια πως να μη θαυμάζει κα-νείς και πως να μη συγκινήθι στην αυ-θόρμητη προσφορά των αισθημάτων ενός ανθρώπου;

Έχει την άγια ύμνησιν να σ' άκούη να του λες διαρκώς τα δάσανά σου, τους πόνους σου. Κρίνει την περίπτωσί σου με καλωσύνη. Έχει πάντα κάτι να σου πη ένθαρρητικό, κάτι να σε συμβουλεύη.

Οι γυναίκες των αισθηματικών δραμά-των θα ήρεμήσουν, παίρνοντας το λοιπό τους στη θάλασσα της πατρικής στοργής. Οι παραστημένοι θα βρουν το δρόμο τους άωδηγμένες από την πείρα και την

Η ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΓΟΝΔΟΛΑ

Οι άγαθοί χωρικοί του Έταμπ άρ-χισαν πια να συζητούν στα φανερά ό,τι ως τώρα μονάχα στις άπόκρυφες κου-βέντες τους έταλμούσαν ν' άναφέρουν. "Η τελευταία παραξενιά, όπως την έ-χαρακτήρισαν, του καλού τους έφημε-ρίου, του άδδα Ντεφόρ, τους έσκανδά-λιζε σε τέτοιο βαθμό ώστε, παρ' όλα του σεβασμό που ένέπνεε ο άγαθός αυτός κληρικός, οι πιό ζωηροί του χω-ριού άρχισαν να διαδίδουν ένα σωρό πράγματα εις βάρος του.

Μερικοί απ' αυτούς έδυμήθηκαν αι-φνης, ότι ο άδδας Ντεφόρ, πριν από δεκαέντε χρόνια, είχε δημοσιεύσει ένα βιβλίο, στο όποιο συνηγορούσε για τον γάμο των κληρικών, το όποιο όμως το κατέκρινε το Κοινοβούλιο και διάταξε το κάψιμό του το 1760. Τώρα, ο ίδιος ο άδδας, έφημέριος πια στο τόπο τους, έζητούσε από τους χωρικούς να του πη-γαινουν όσα κλαδιά λυγαριάς περισσό-τερα μπορούσαν καθώς και φτερά κάθε είδους πουλιού που θα τύχαινε να βρουν. Τι θα ήθελε τάχα τα έτερόκλι-τα αυτά πράγματα ένας λειτουργός του "Υψίστου; Τι σκεπτόταν πάλι να κάμη ο άδδας Ντεφόρ;

Και η περιέργεια των άγαθών χωρι-κών, έφθασε πια στο κατακόρυφο όταν ένα Κυριακάτικο πρωινό άκούσαν μέσα στην εκκλησία τους, μετά την λειτουρ-γία, τον ίδιο άδδα να τους λέγη ότι του χρειάζονταν ένα αρκετά μεγάλο ποσό, για να έπιτελέσει ένα ιερό σκοπό, και να παρακαλή κι' αυτούς να συνεισφέ-ρουν στον έρανο που άρχισε από κείνη την ήμερα για τον σκοπό αυτό.

Οι χωρικοί προσέφεραν ό,τι μπορού-σαν και μαζί μ' αυτούς πολλοί άλλοι, απ' όλοκληρη τη Γαλλία, στους όποί-ους άπέταξε ο άδδας, κι' έτσι γρήγορα συναθροίσθηκε από τον έρανο αυτό ένα ποσό εκατό χιλιάδων φράγκων.

Δουλεύοντας κάτω από την αδιάκοπη έπιβλεψη και τις οδηγίες του άδδα Ντε-φόρ, οι έργάτες που ο ίδιος έδιόλεξε, κατάρθωσαν, ύστερα από πολλές τρο-ποποιήσεις, ν' άποτελειώσουν εκείνο το περίεργο σχέδιο, που ο άδδας το έθαύ-μαζε χαμογελώντας, ενώ εκείνοι το έ-κτύπαζαν με περιέργεια. "Ωστε γι' αυ-τό ήθελε τα κλαδιά της λυγαριάς ο άδ-δας; Για να φτιάσει μ' αυτά το περι-εργο αυτό πράγμα που έμοιαζε σαν γόνδολα;

Σιγά-σιγά η γόνδολα αυτή σκεπά-στηκε με τα φτερά πουλιών που άδια-κοπα έφταναν στο πρόχειρο έκεινο έρ-αστηρίο και την άλλη μέρα η δλη συ-σκευή έσκεπάστηκε μ' ένα κάλυμα πούμοιαζε σαν όμπρέλλα.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

καλωσύνη. Οι φτωχές, εκείνες που έχουν ανάγκη να δουλέψουν για να κερδίσουν το ψωμί τους, θα έπιτύχουν χωρίς στα μέσα και τις γνώσεις του προστάτη των. Κι' όλες οι άλλες οι άμέλητες γυναίκες με τα μαδμενά φτερά θα κληθούν να πε-ράσουν από τον στοργικό ξενώνα της προ-στασίας.

Εύκολα υπογράφει κανείς ένα γοαμά-τιο κι' άκόμη πιο εύκολα δαπανά τα χρή-ματα που παίρνει. Δεν σκέφτεται πως λι-γά πιο πάνω απ' την υπογραφή που έ-βαλε βρίσκεται φορδειά-πλατεία η ήμερο-μηνία της λήξεως.

Τέτοιες συναλλαγματικές προσφέρονται στις γυναίκες εκ μέρους των πολλών τρα-πέζιτων της άνιδιότατης αγάπης. Λίγες μέρες πριν λήξουν στέλλουν τον κλητήρα με μια είδοποίησι. Είναι η ύπεν-θύμισι της ύποχρέωσής.

"Η γυναίκα ξαφνιάζεται μπροστά στο αναπάντεχο. Δεν τολμά να διανοηθί ότι χρωστάει. Μά πριν άκόμη συνείδη, ο

Και πάλι αναρωτιόνταν οι έργάτες: Γι' αυτό το πράγμα λοιπόν ο άδδας έμάζεψε εκείνο το μεγάλο ποσό των φράγκων; Αυτό το πράγμα ήταν ο «ιε-ρός σκοπός» που τους έλεγε;

Με χαμόγελο ώστόσο στα χείλη ο κληρικός παρακολουθούσε το έργο του, χωρίς να δίνει καμιά έξηγησι σ' όσους έξέφραζαν την άπορία τους μπρός στο περίεργο έκεινο κατασκευασμά.

Και μόνο την άλλη μέρα, όταν στην δλη συσκευή είχαν τοποθετηθί και δυο κουτιά σκεπασμένα κι' αυτά με φτερά, ο άδδας, αφού έπληρώσε τους έργατες του, τους προκάλεσε στο τέλος να παρευρεθούν σ' ένα λόφο που ήταν έξω από το Έταμπ, όπου και βάδλεπαν σε τι θα χρησιμοποιούσε το περίεργο έ-κεινο κατασκευασμά τους.

—Κι' εγώ σου λέγω, πως ο άδδας μας δεν είναι καλά!...

—Και δέβαια δεν θάνα καλά. Ένας άνθρωπος του Θεού να καταπιάνεται μ' αυτά τα πράγματα...

—Ξοδεύοντας τα λεφτά που πρόθυ-μα τούδωσε ο κοσμάκης...

...Και οι συζητήσεις εξακολουθούσαν έπάνω στον μικρό λόφο, από το πλη-θος που έτρεξε από κωρίς να καταλά-βη μια θέσι, για να πιάσουν με μιας μόλις φάνηκε ο άδδας και πίσω του έ-να άμαξι, έπάνω στο όποιο ήταν φορ-τωμένη η περιεργή εκείνη γόνδολα.

Στην κορυφή του λόφου η γόνδολα ξεφορτωθηκε από το άμαξι και ο άδδας Ντεφόρ, αφού έριξε μια ματιά γύρω του κι' έχαμογέλασε στα πλήθη, που παρακολουθούσαν έκπληκτα, έτοποθετή-θηκε μέσα σ' αυτήν και έπιασε τα κου-πιά. Κάτι έψιθύρισε σε δυο άτομα που βρίσκονταν κοντά του και η περιεργη συσκευή ρίχθηκε στο κενό.

Με τα μάτια όρθάνοιχτα από τον τρόμο το πλήθος είδε μια ή δυο φορές τα φτεροσκεπασμένα κουπιά να κινούν-ται στον αέρα και σχεδόν άμέσως την δλη συσκευή να γέρνει προς τα μπρός και να πέφτει σαν βολίδα έπάνω στα βράχια... Με τσακισμένα τα πλευρά ο δυστυχος άδδας, μεταφερόταν ύστερα α-πό λίγο από τους άγαθούς χωρικούς, στο χωριό τους...

Καθώς δεν στηριζόταν παρά μονάχα στον ένδοξο ισμό του έμπνευστός της, και στον αιώνιο άνδρωπινό πόθο να ξε-φύγι από την Γη, και η πετοσυσκευή του άδδα Ντεφόρ απέτυχε του σκοπού της χωρίς να προσφέρει τίποτε στη τέ-χνη των έρην...

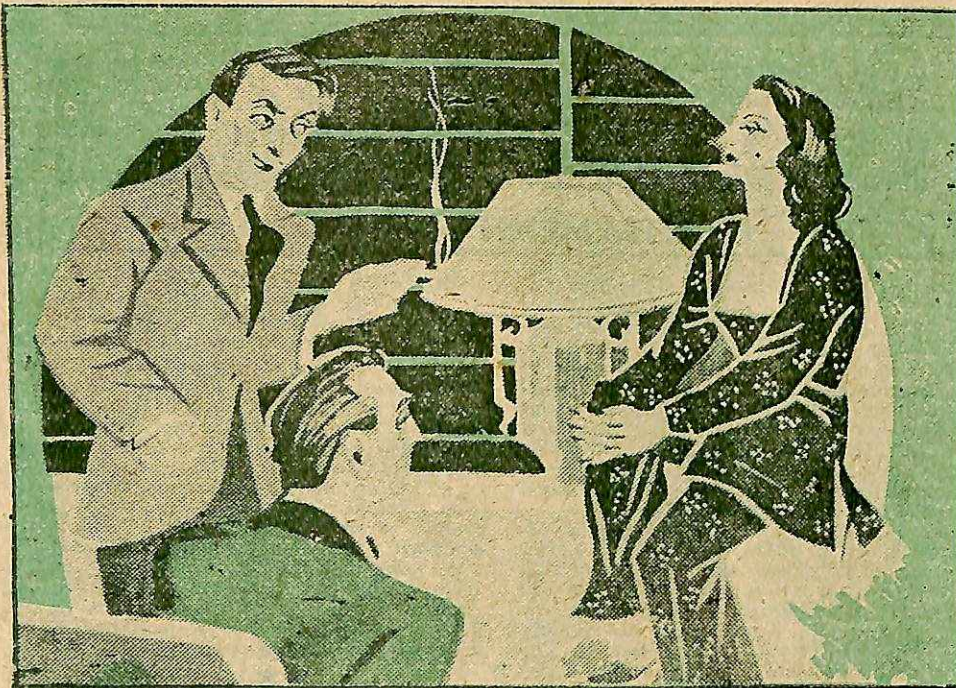
ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

κλητήρας επανέρχεται. Ζητεί εξόφλησι χω-ρίς αναβολή.

Το αίσθημα της αυτοσυντηρήσεως είναι μια αλάσπη δύναμις, που βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο και άσπράττεια ένεργεί στην εύρεσι διεξόδου. Λοιπόν, η πλέον πιθανή διεξόδος, η εξεύρεσις της όποιας άποτελεί τιμή για το γυναικείο ένστικτο, είναι η φυ-γή... Ακράτητη φυγή με κερτημένη ταχύ-τητα αεροπλάνου.

"Η όργη και το μίσος δεν μπορεί να την δάψουν. Ούτε «ποινική δίωξις» είναι δυνα-τόν ν' άσκηθί εκ μέρους του. Θα άσχοληθί με το να περισώσει από την γελοιοποί-ησι, το σεβάσμιο άτομο του κι' ίσως για να αυτοπαρηγορηθί θυμηθί το μύθο της ά-λεπούς που ώρεγόταν τα χυμώδη σταφύλια της κλιματαριάς, χωρίς και να μωρή να τα φάη και θα ψιθύριση μέσ' απ' τα δόν-τια του:

«Όμφακες είσιν», ΕΥΑ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΠΑΝΑΛΗΨΕΙΣ!

Του Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πρόσωπα
Ο Σύζυγος
Η Σύζυγος
Ο Τρίτος.

Α' ΤΑΜΠΛΩ

(Στο σαλονάκι ενός μοντέρνου απαρτ-μάν. Η Σύζυγος και ο Τρίτος συνεχίζουν μια κουβέντα).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: (Φορεί μαύρη μεταξωτή πυτζάμα. Είναι σκανδαλιστικά γοητευτική. Ολόκληρη μοιάζει σαν μια ζωντανή αθάνατη του Έρωτα)... Λοιπόν... Σε ρωτώ.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: (Είν' ένας ώριμος άντρας που κρύβει την κούρασή του με κάποια επιτηδευμένη κομψότητα)... Δεν μπορώ ν' απαντήσω έτσι εύκολα... Άλλοτε η απιστία της γυναίκας ήταν έγκλημα θανάσιμο! Σήμερα έγινε απλώς μόδα: Κι' είναι μια μόδα που νομίζω πως θα κρατήσει πολύ. Υπάρχουν ακόμη, βέβαια, μερικές γυναίκες που δεν απατούν τον άντρα τους. Άλλα μού φαίνεται πως τό κάνουν από εκκεντρισμό!!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Ασφαλώς! Για να ξεχωρίζουν απ' τις άλλες... και για να γίνεται λόγος γι' αυτές!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ξέρω επίσης δυο - τρεις, του κύκλου μας, που λένε ψέματα πως έχουν έραστή για να τηρήσουν τα προσήματα.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Από ντροπή τους!... Τό νοιώθουν κι' οι ίδιες πως πρέπει να αίσχύνονται!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Εκείνο που, ετυχώς, δεν άρχισε να συνθίζεται ακόμη είναι ν' απατάς κανείς τον έραστή μ' έναν άλλο έραστή. Όμολογώ πως τότε η θέσις μου θα ήταν δύσκολη.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Γιατί;... Έσύ πάντως θα ήσουν εκείνος που θα διάλεγα για ν' απατήσω και τό σύζυγο και τό έραστή μου!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Νά σου πώ... Η Γυναίκα και τ' αυτόκίνητο, μπορούν να είναι τό πο-

Υποθετικοί έκτελεσταί
Α. ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ
ΜΑΙΡΗ ΑΡΩΝΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

λύ, από δεύτερο χέρι. 'Από τρίτο... τό βρίσκω υπερβολικό.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Αν άξαφνα μάς έπαρνε μυρωδιά ό άντρας μου, τί θάκανες;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μά... φαντάζεσαι πως μπορεί νά συμβή αυτό;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Όχι. 'Ο Νάσος είναι πολύ λεπτός και καλοανατεθραμμένος. Δεν είναι δυνατόν ποτέ νά κάνει μία τέτοια άγένεια!... 'Αλλά, νά... έτσι... κάνω μία υπόθεση. 'Αν τό καταλάβαινε, τί στάσι θά τηρούσες;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Όπωσδήποτε, βέβαια... δέ θά μούστέλιε τους μάρτυράς του, έ;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Α, όχι. Δεν είναι ήλιθιος!... 'Αλλά μπορεί νά με χώριζε, παραδείγματος χάριν!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Όρρα! Όθ' έχήρευε ή θέσις του Σύζυγου.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Δέ θά την έπαιρνες έσύ;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ποτέ!... Γιατί τότε θά έχήρευε ή θέσις του Έραστή! Αυτό δέ θά με συνέφερε!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Γιατί;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: 'Ε, μά... κάποιος θά δρι-σκόταν βέβαια νά την καταλάβη!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Καί μήπως δέ θά συνέδαινε τό ίδιο και με τη θέσι του συζύγου;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ναι, βέβαια. Μά βλέπεις ό απατόμενος είναι πάντα ό σύζυγος, έστω κι' όταν προϋπάρχη ό έραστής.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Είσαι λοιπόν πολύ μπουρζουά!... Δίνεις μεγάλη σημασία στους τύπους και στους τίτλους. 'Εγώ σου όμολογώ πως όταν με φιλή ό άντρας μου έχω αρκετές τύψεις. Γιατί κάθε φορά νομίζω πως σ' έχω απατήσει!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (Μπαίνει) Καλησπέρα! Ο ΤΡΙΤΟΣ: Καλησπέρα, Νάσο.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Άργησες λίγο, άγάπη μου.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Άνησυχήσες; Παρντόν. Έπρεπε νά σου τηλεφωνήσω. Μου συνέβη ξέρεis κάτι πολύ διασκεδαστικό.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μπά. Σάν τί;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ήρθε στό γραφείο μου ό Πέτρος ό Σταυρίδης.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ε, κι' αυτό είναι διασκεδαστικό;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μά στάσου, λοιπόν, νά δής!... Τί μου είπες, νομίζετε;...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Τί;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Πώς έσεις οι δυο τάχετε φιάξει! Σκέψου, φίλε μου, ως πού φτάνει ή κακοήθεια του κόσμου!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: 'Α, τό γελοίο!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Καί δέν τόν πέταξες έξω με τίς κλωτσιές;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μπά. Δεν άξιζε τόν κόπο. Μου πρότεινε αύριο στίς πέντε τ' άπόγευμα νά πάμε μαζί νά σάς τσακώσωμε... έπ' αυτοφώρ! Φαντάσου! Όθ' τους βρούμε, μου λέει, στό ύπόγειο μιάς πολυκατοικίας, στην όδον Πάρνηθος.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Εσύ έπρεπε νά δεχθής.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μά φυσικά! Δέχτηκα! Σκασμένος στό γέλιο μάλιστα!... Την ώρα πούφευγε, μου είπε: «Μά τόσο βέβαιος είσαι πως δέν θά τους βρούμε;» Βεβαίως, του λέω! Βάζω στοίχημα όλη μου την περιουσία!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Άλλοίμονο, αν δέν έχες πεποιθήσι και σ' αυτό!...

Ρ Ι Ν Τ Ω

Β' ΤΑΜΠΛΩ

(Σαλόνι άστικού σπιτιού. Τά ίδια πρόσωπα στή μεσαία τάξη... Η Σύζυγος φορεί χρωματιστή πυτζάμα).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Τρέμω, καύμενε!... Τρέμω!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μά δέν είσαι καλά. Ποιός θά τού τό πη;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Είμαι δέβδη πως μάς υποτιμείται.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: 'Ε, άς τον νά υποτιμείται!... Άπλως πρέπει νά λάβωμε περισσότερες προφυλάξεις.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Για φαντάσου, λέει, νά μάς τσακώση και νά με χωρίση!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Στο κάτω - κάτω της γραφής κι' αυτό αν γίνη... θά σε παντρευτώ έγώ. Σου όμολογώ μάλιστα πως τόν ζηλεύω τρομερά, και κατά βάθος θά επιθυμούσα μία τέτοια λύσι!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Δεν έχεις δίκιο! Αύτός είν' άντρας μου. Τί νά ζηλέψης; Είναι γελοίο!... Δεν άπατώ έσένα!... Εκείνος άπατά!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ναι, δέ σου λέω... Άλλά πάντως μού είν' ένοχλητικό αυτό.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (Μπαίνει). Καλησπέρα! Ο ΤΡΙΤΟΣ: Καλώς τό Θανάση.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Άργησες λίγο.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ναι, είχα κάποια δουλειά. (Σάν Τρίτο). Εύτυχώς πού είσ' εδώ. Έχομε νά μιλήσωμε.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Έχεις ύφος σοβαρό. Συμβαίνει τίποτε;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (άπότομα). Συμβαίνει όπι τάμαθα όλα!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Δέ σε καταλαβαίνω!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Τάχεις φιάξει με τη γυναίκα μου!... Παληάνθρωπε!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: (μελόδραματικά). Θανάση!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Σιωπή έσύ!... Τιποτένια!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Θανάση!... Πώς μπόρεσες νά πιστέψης ένα τέτοιο πράμα;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Έχεις τό θάρρος νά τ' άρνήσαι;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: (ζωηρά). Είναι μία συκοφαντία αίσχρη!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (άρχίζει νά κάμπτεται). Συκοφαντία;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Άνήκουστη!... Στή ζωή της μαμάς και στην ψυχή του μπαμπά.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (πειθείται). Άλήθεια, Καίτη;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Στή ζωή σου!... (Τό τέλος στή σελ. 41)

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Δραματική αίσθηματική ιστορία

της ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

Η Φρανσουάζ εδιόβαζε και ξεαναδιάβαζε την άγγελία:

«Ζητώ ως φίλη μία νέα μορφωμένη και με αίσθημα θα-βεία και ειλικρινή. Η πρότα-σίς μου δέν έχει καμιά ύστεροβουλία, γιατί προέρχεται από μία καρδιά, που έχει άπογοητευθή από τη ζωή».

Η άπάντησις έπρεπε νά δο-θη στην έφημερίδα, που θά την διεβίβαζε στόν ένδιαφε-ρόμενο.

Η Φρανσουάζ όνεστέναξε. Κι' αυτή έπίσης έζητούσε άπό καιρό μία ψυχή άδελφή της δικής της, που θά μπορούσε νά την αισθανθή και νά την καταλάβη, που θά την έκανε τέλος νά νοιώθη τόν έαυτό της λιγώτερο μόνο στη ζωή.

Έρριξε άμέσως μία ματιά στόν καθρέφτη της:

«Είμαι τριάντα χρόνων τώ-ρα, έπιθύρισε. Άλλ' ή ζωή τελειώνει τάχα στά τριάντα;»

Ασφαλώς όχι. Η διαφορά μόνο ήταν ότι ή ζωή δέν είχε ακόμη άρχισεί για την Φρανσουάζ.

★

Αυτό ήταν μία παλιά ίστο-ρία.

Τό μυαλό της Φρανσουάζ έ-γύρισε όκτώ χρόνια πίσω.

Ήταν τότε δακτυλογράφος σέ ένα κατάστημα, όπου έργαζόταν και ό ώραιος Ζεράρ.

Ήταν ό νέος που είχε παν-τοτε όνειρευθή. Κομψός, εύγε-νικός, έξυπνος, έχε την έμπι-στοσύνη τών προϊσταμένων του και ένέπνεε ένα είδος σεβα-σμού, στους κατωτέρους του, που έβλεπαν σ' αυτόν τόν αυ-θραγο με τη γοργή και άλ-ματική εξέλιξη.

Άλλά και ή Φρανσουάζ ή-ταν την εποχή εκείνη πολύ ώ-ραία και είχε επάνω της μία γοητεία, που δέν άφηνε κανέ-να άνδρα άσυγκίνητο.

Ο Ζεράρ την είχε προσέξει και ή φιλία τους άρχισε με μία συγκινητική τρυφερότητα και από τό ένα μέρος και από τό άλλο.

Τό κακό όμως ήταν πως ή Φρανσουάζ έπασε πολύ γρήγο-ρα τρελλά έρωτευμένη με όν Ζεράρ.

Και αυτό ήταν ή άφορμή που έκαμε τό ειδύλλιο τους νά σβύ-ση, από την πρώτη στιγμή που γεννήθηκε.

Γιατί ό Ζεράρ δέν έζητούσε τόσα πολλά. Όλοι οι άνδρες δέν ζητούν συνήθως τόσα πολ-λά. Εκείνο που ήθελε ήταν μιά καλή φίλη, μιά τρυφερή έρω-μένη, μαζί με την όποία θά μπορούσαν νά σμίξουν τά νεα-νικά τους όνειρα.

Άλλ' ή άγάπη της Φρανσουάζ ήταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

Και ή άγάπη της Φρανσουάζ ή-ταν παράλογη, υπερβολική, άπόλυτη. Πώς μπορούσε νά της προτείνη μία συνθησιμένη πε-ριπέτεια; Και έπειτα ό Θεός ξέρει πού μπορεί νά δδηγήση μιά περιπέτεια με τίς γυναί-κες αυτές που άγατούν πολύ;

«Άγαπητέ άγνωστε, θά ή-ταν πολύ εγωϊστικό νά ούς πώ πως είμαι μορφωμένη και πως έχω βαθειά αίσθημα. Ό,τι μπορώ νά σάς πώ είναι τούτο: Εάν έδωσα μιά άγγελία στίς έφημερίδες, θά την έγραφα με τά ίδια ακριβώς λόγια, που έ-γράφατε κι' έσεις την δική σας. Αυτό ίσως είναι άρκετό για νά σάς άποδείξω πως οι ψυχές μας είναι συγγενείς και πως θά μπορούσαν νά σμίξουν σ' ένα κοινό όνειρο».

Η άπάντησις δέν έδράδυνε νά έλθη:

«Δεσποινίς, έγραφε ό άγνώ-στος, ίσως οι ψυχές μας νά μπορούσαν νά σμίξουν σ' ένα κοινό όνειρο, όπως λέτε... Θέ-λετε νά ιδωθούμε; Όθ' ήταν ή-λίθιο νά σάς περιγράψω πως είμαι ή νά σάς πώ τί καπέλλο ή τί σακκάκι θά φορά. Μπορώ, αν θέλετε, νά σάς περιμένω τό Σάββατο στίς έξη έμπρός είς την είσοδο του πάρκου του Λουξεμβούργου. Όθ' με άνα-γνωρίσετε από τό τελευταίο διδλίο του Στέφαν Τσβάιχ που θά κρατώ στά χέρια».

Η Φρανσουάζ έτρεξε την άλλη μέρα στόν κουρέα της, έδωκε νά της σιδερώσουν τά φορέματά της και, όταν ήλθε τό Σάββατο, ήταν έντελώς έ-τοιμη.

Με τό χαμόγελο στά χείλη, διευθύνθηκε τότε προς τόν κή-πο του Λουξεμβούργου...

Λίγα λεπτά άργότερα, διέ-κρινε στά χέρια ενός περιπα-τητού, που είχε γυρισμένη την πλάτη προς τό μέρος της, τό τελευταίο διδλίο του Τσβάιχ.

Οαρραλέα, έτρεξε άμέσως κοντά του.

Και τότε άνεγνώρισε στόν άγνωστο τόν Ζεράρ.

Γιά μερικά λεπτά, δέν έμί-λησαν ούτε ό ένας ούτε ό άλ-λος. Τέλος, ή Φρανσουάζ είπε:

—Πώς; Σεις; Ζεράρ; Έφθά-ζομαι...

—Δέν σε πιστεύω, Φραν-σουάζ!...

—Μέ περιμένουν!

—Πές μου καλύτερα πως εί-νε πολύ άγα!...

—Όθ' ήγαν καλύτερα νά μήν ξαναμιλούμε γι' αυτό, Ζεράρ, άπήντησε ή Φρανσουάζ. Όρ-θούρ...

Τού έδωκε άπότομα τό χέρι και άπομακρύνθηκε γρήγορα.

★

Έπειτα από μερικά θήμα-τα, ή Φρανσουάζ έσταμάτησε και ένας στεναγμός έφυγε από τό στήθος της.

«Άρχισε τότε νά γελάη, με μιά χαρά, που δέν την είχε δοκιμάσει ποτέ ως τότε. Ό έ-φιάλτης που την έκρατούσε έ-πί τόσα χρόνια είχε φύγει πιά. Τό ένδαλμα της, που με τη σκέψι του έζούσε όλο αυτό τόν καιρό, ήταν ένας θλιβερός άν-θρωπος, όπως τόσος άλλοι γύ-ρω της...

—Τόν καύμενο τό Ζεράρ! έ-ψιθύρισε.

Και έξηκολούθησε νά γελάη άκόμη...

Ήταν ανάλαφρη κι' εύτυχι-σμένη τώρα. Όχι, ή ζωή δέν τελειώνει στά τριάντα, αφού μπορεί και ν' άρχισή από την ηλικία αυτή.

Και ή Φρανσουάζ ήταν βέ-βαιη πως ή ζωή θά άρχιζε γι' αυτή από τη στιγμή εκείνη...

ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★

Ο έρωας είναι ανάγκη για την ζωή του άνδρος, ολόκληρη δέ ιστορία για την ζωή της γυναίκας.

Ἡ τραγωδία τῆς ψυχῆς μιᾶς ἐμπνευσμένης μοναχῆς

ὑπὸ _____
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Φαντάσματα ζώων

ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥΣ ΣΤΗ ΓΗ. ΜΕΡΙΚΕΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ.- Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ.- ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ.- Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Υπήρχε μία εποχή, που έπιστευετο ότι τα ζώα ήταν απλές μηχανές. Η θεωρία αυτή, που την είχαν υποστηρίξει μεγάλοι φιλόσοφοι και επιστήμονες, κατέπεσε ευτυχώς από καιρό. Σήμερα έχει αποδειχθεί πια ότι τα ζώα και πιο πολύ τα θηλαστικά σκέπτονται, δοκιμάζουν διάφορα αίσθηματά και συναισθήματα, χαίρονται, λυπούνται, τρομάζουν και έχουν με μία λέξη ένα είδος ψυχής.

Η άποψις ενισχύθηκε τελευταία από ένα διδύλο του διασημού ζωολόγου, δόκτορος Μποτσάνο, που αναφέρει πολλά παραδείγματα, για να αποδείξει ότι οι ψυχές των ζώων ξαναγυρίζουν στη γη μετά το θάνατό τους, σαν φαντάσματα.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Νά, εξαφάνη, μία πολύ περίεργη ιστορία: Μία κυρία στο Λονδίνο, για να απαλλαγεί από τα κοπάδια των ποντικών, που είχαν πλημμυρίσει το σπίτι της, έπληρε μία γάτα.

Η γάτα αυτή είχε λεπτό τρίχωμα, με μαύρες δούλες και έξυπνα μάτια. Η κυρία την αγάπησε πολύ και κάθε βράδυ την έβαρινε στο κρεβάτι της και κοιμόνταν μαζί.

Αλλά, έπειτα από μερικούς μήνες, η Ριρή—αυτό ήταν το όνομα της γάτας—έφυγε. Και, από την άλλη ημέρα, τα ποντικά ξανάρχισαν τις βόλτες τους μέσα στο σπίτι της κυρίας. Έντρομη αυτή, έπεσε το βράδυ στο κρεβάτι της και σκεπάστηκε ως επάνω, για να μην ακούει τα ενοχλητικά ροκανίσματα των συχαμερών τρωκτικών, που έχαλδυσαν τον κόσμο μέσα στο σπίτι. Όλη την νύκτα δεν έκλεισε μάτι και έσκεπτόταν, μόλις ξημερώσει, να τρέξει άμέσως, για να δει καινούργια γάτα.

Αλλά, ξαφνικά, άκουσε το γνώριμο ρον-ρόν της Ριρής και αισθάνθηκε κάποια ζέση στα πόδια της, όπως την εποχή που η γάτα έκοιμόταν στα πόδια της. Έσκηώθηκα με προσοχή, άφηγεται ή ίδια, για να ιδω μήπως ήλθε καμμία καινούργια γάτα μέσα στο σπίτι. Αλλά πόσο μεγάλη υπήρξε η συγκίνησή μου, όταν διέκρινα επάνω στα πόδια μου ένα γκρίζο σύννεφο, που σιγά-σιγά έπαιρνε τη μορφή της Ριρής. Η όπτασία ήταν τόσο ζωντανή, ώστε θέλησα να της μιλήσω. Την ίδια όμως στιγμή, η Ριρή εξαφανίστηκε. Αλλά και τα ποντίκια δεν ξαναφάνηκαν ως το πρωί.

Από την αφήγησι αυτής της κυρίας προκύπτουν δύο πράγματα. Το πρώτο είναι ότι οι ψυχές των ζώων ξαναγυρίζουν, όπως και των ανθρώπων και το δεύτερο ότι τα φαντάσματα αυτά γίνονται αντιληπτά, όχι μόνο από τους ανθρώπους, αλλά και από τα ζώα. Και η απόδειξίς είναι ότι τα τρωκτικά εξαφανίσθηκαν, μόλις παρουσιάστηκε το φάντασμα της γάτας.

ΤΟΝ ΕΞΩΣΕ ΑΠΟ ΒΕΒΑΙΟ ΘΑΝΑΤΟ

Μία άλλη ενδιαφέρουσα περίπτωση είναι η εξής:

Ένας Γερμανός ξυλουργός, δνόματι Χάνς Πέτερ, επέστρεψε μία νύκτα στο σπίτι του, ύστερα από ένα νυχτικό γλέντι. Κατά την διάρκεια αυτού του γλέντιου, ενώ οι άλλοι έπιναν άγρια, ο Χάνς απέφυγε το πιστό, σκεπτόμενος διαρκώς το πιστό σκυλί του, τον Καίσαρα, ένα υπέροχο σκύλο της Νέας Γης που εί-

χε φοφήσει πριν από μία εβδομάδα.

Καθώς λοιπόν εγύριζε στο σπίτι του, είδε, ξαφνικά, σ' ένα σταυροδρόμι, να παρουσιάζεται μπροστά του ο Καίσαρ και να τον τραβεί από το παντελόνι προς το πεζοδρόμιο. Έκπληκτος, αλλά και τρομαγμένος ο ξυλουργός, έκανε ένα πήδημα προς τα πίσω και ανέβηκε στο πεζοδρόμιο. Την ίδια στιγμή, επέρασε πλάι του, ξυστά σχεδόν, σαν βολίς, ένα αυτοκίνητο με σδυσμένα τα φώτα. Εάν ο Χάνς δεν είχε κάρει το σωτήριο έκείνο πήδημα προς τα πίσω, το δαιμονισμένο αυτό αυτοκίνητο θα τον παρέσυρε ασφαλώς. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, από τον βέβαιο αυτό θάνατο, τον έσωσε το φάντασμα του πιστού του σκύλου.

ΕΝΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Εκτός από τα καταπληκτικά αυτά φαινόμενα, ο δόκτωρ Μποτσάνο αναφέρει και φαινόμενα τηλεπαθείας μεταξύ ανθρώπων και ζώων, που είναι πολύ περίεργα.

Το πρώτο που θα αναφέρωμε αφορά τον διάσημο Άγγλο συγγραφέα σέρ Ριντερ Καγκαντ.

Ένα βράδυ, η γυναίκα του, που κοιμόταν στο ίδιο δωμάτιο μ' αυτόν, εξύπνησε ακούγοντας κάτι δυνατά δαγγητά. Έκτύταξε τότε προς το κρεβάτι του άνδρός της και είδε τον συγγραφέα να υποφέρει τρομερά από ένα δυνατό εφιάλτη και να δαγγάζει σαν πληγμένο ζώο. Τον εξύπνησε άμέσως και τότε ο σέρ Ριντερ της άφηγηση ότι είχε ιδεί τον Μιουμπ, τον σκύλο της κόρης τους, να ξεψυχάει επάνω στις αλκαμιές ενός έλους.

Ο συγγραφέας και η γυναίκα του ξανακοιμήθηκαν ησυχά. Το πρωί της άλλης ημέρας, ο Καγκαντ διηγήθηκε και πάλι την όπτασή του στην κόρη του, κανείς όμως δεν άνησυχούσε, γιατί το περασμένο βράδυ, ο Μπομπ βρίσκονταν ακόμη στην αυλή του σπιτιού. Το μεσημέρι όμως το σκυλί δεν έφανεκε πονεμένα.

Τότε η οικογένεια Καγκαντ άρχισε ν' ανησυχά. Αναζητήσαν τον Μπομπ παντού και, έπειτα από τέσσερες ημέρες, βρέθηκαν μέσα στις καλαμιές ενός έλους, σε απόστασι δύο χιλιομέτρων από το σπίτι. Το σκυλί ήταν τελείως παραρροφωμένο. Το είχε παρσάσει ένα τρένο, την ίδια νύκτα που ο σέρ Ριντερ είδε το τρομακτικό έκείνο όνειρο. Καθώς έχαραπάλαξε, ο Μπομπ έσκέφθηκε τον αφέντη του, με τον οποίο επικοινωνούσε ψυχικώς.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΛΑΓΟΠΑΓΙΔΑ

Ένα άλλο φαινόμενο τηλεπαθείας σχετίζεται με τον Άγγλο δημοσιογράφο Μίλντρεντ Ντόκ. Ένα βράδυ, καθώς εργαζόταν στο γραφείο του, αισθάνθηκε μία περίεργη ανησυχία. Είχε την εντύπωσι ότι η αγαπημένη του γάτα κινδύνευε και ότι τον έκαλούσε εις βοήθειαν. Έσηκώθηκε άμέσως από το καθισμά του και έβγήκε στον κήπο. Έπειτα από μερικά βήματα, άκουσε ένα αδύνατο νιαούρισμα. Σε λίγο ανέκλυψε τη γάτα του στη ρίζα ενός θάμνου, αιχμαλωτισμένη από μία λαγοπαγίδα. Ήταν στραγγαλισμένη σχεδόν, αλλά χάρις στις περιποιήσεις του κυρίου της, εξαγαγίρισε έπειτα από μερικές ημέρες στη ζωή.

Η ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Αλλά τα παραδοξότερα φαινόμενα είναι εκείνα που αναφέρονται στην πρόγνωση του θανάτου από ζώα.

Είνε σ' όλους γνωστό ότι τα σκυλιά προαναγγέλλουν με ούρλιασμάτα το θάνατο κάποιου ανθρώπου του σπιτιού. Η περίπτωση αυτή είναι ριζωμένη βαθειά μέσα στη συνείδησι όλων των λαών.

Ο δόκτωρ Γκουστάβ Ζελέ, που ήταν ο πρώτος διευθυντής του Διαψευστικού Ίνστιτούτου των Παρισίων, παρέστη αυτάτης μάρτυς ενός παρομοίου φαινομένου.

Καθώς αγρυπνούσε στο πλευρό μίας ασθενούς, άκουσε ξαφνικά στον κήπο της κλινικής ούρλιασμάτα σκύλου. Το πρωί, η ασθενής είχε ξεψυχήσει.

Ένα άλλο καταπληκτικό φαινόμενο τηλεπαθείας μεταξύ σκύλου και ανθρώπου είναι το εξής:

Ένας νεαρός δικηγόρος, που ήταν συγχρόνως και μανιώδης κυνηγός, είδε μία μέρα στην έξοχη ένα υπέροχο λαγωνικό. Ερώτησε άμέσως σε ποιόν άνηκε, έμαθε ότι το είχε ένας αγροφύλαξ και έτρεξε να το αγοράσει. Αλλά ο αγροφύλαξ, παρ' όλες τις δελεαστικές προσφορές του, δεν θέλησε να το πουλήσει.

Επέρασαν μερικοί μήνες από τότε. Μία μέρα, ο αγροφύλαξ έμπλεξε σε μία άσχημη ύπνο και δεν θα έγλυτάνε ασφαλώς, αν δεν τον υπερασπιζόταν με θερμή ο νεαρός δικηγόρος.

Από ευγνωμοσύνη, προσέφερε κατόπιν ως δώρον στον σωτήρα του το λαγωνικό του.

ΕΤΡΕΞΕ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟ

Το σκυλί άφωσιώθηκε στο νέο του κύριο. Έπι τέσσερα ολόκληρα χρόνια, ο δικηγόρος έκυνούσε με αυτό το σκυλί και όλα έμαρτυρούσαν ότι είχε έντελως ξεχάσει τον παλιό του κύριο.

Ένα πρωί, όμως, το σκυλί εξαφανίσθηκε. Έψαξαν παντού, αλλά δεν μπόρεσαν να το βρουν πουθενά. Ήλθε όμως μόνο του την άλλη μέρα και το ύψος του ήταν πολύ θλιμμένο.

Όπως έξηκριδώνη έπειτα, το σκυλί αυτό είχε διατρέξει είκοσι πέντε χιλιόμετρα για να τρέξει κοντά στο κρεβάτι του παλιού κυρίου του που έξεψυχούσε. Έφθασε λαχανιασμένο στην καλύβια του αγροφύλακος, την έβυσε με το πόδι του και μόλις του άνοιξαν, έτρεξε στο κρεβάτι του ετοιμοθανάτου και άρχισε να του γλείφει το χέρι. Ύστερα, έμεινε ως την ώρα του θανάτου του, έδωσε ένα δυνατό ούρλιαχτο και έγύρισε στο σπίτι του δευτέρου κυρίου του.

Το περιστατικό αυτό δεν είναι μόνο συγκινητικό. Δείχνει ακόμη ότι, σε ώριμες περιπτώσεις σημειώνονται φαινόμενα τηλεπαθείας μεταξύ ανθρώπων και ζώων. Ο αγροφύλαξ, που έλάτρευε το σκυλί του, το είχε σκεπθί την ώρα της αγωνίας του και η σκέψις του είχε φθάσει έως αυτό...

Γ. ΞΑΝΔΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΡΕΥΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΣΤΕΡΕΩΝ

Στο μάθημα της χημείας.

Ο κ α θ η γ η τ η ς: Για πές μου, έσώ, εκεί κάτω, ένα παραδομένο σώματος στερεού που ρευστοποιείται.

Ο μ α θ η τ η ς: Τα χαστούκια, κ. καθηγητά!

—Τί λές, ανόητε;

—Γιατί, κύριε καθηγητά; Τα χαστούκια ρευστοποιούνται και μεταβάλλονται σε... δάκρυα.

ΤΙ ΝΑ ΤΡΑΒΗΞΕ...

—Έρχομαι για να πάρω το βραδείο που προσφέρει η έφημερίδα σας στα ανδρόγυνα που έχουν είκοσι χρόνια εγγάμου ζωής.

—Αλλά το πιστοποιητικό σας δείχνει ότι έχετε μόνον δυο χρόνια παντρεμένος.

—Δυο χρόνια μόνον! Και μου είχαν φανεί τόσο πολλά!

ΜΟΝΟ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΕΞΑΓΝΙΖΕΙ

Το ζευγάρι περπατεί με αργό, θλιβερό βήμα στο αθηναϊκό πάρκο. Απόψε είναι το απογοητευτικό ραντεβού. Την άλλη μέρα, το πρωί, ο νέος φεύγει για την Άρτα. Πηγαίνει να υπηρετήσει την θητεία του στο στρατό.

Όλα είναι λυπημένα για τους δυο νέους απόψε. Το σούρουπο είναι ποτισμένο από βαρεία μελαγχολία. Κι' αυτό το θρήνημα των φυλλών της δενδροστοχίας έχει τη θλιψη μοιρολογίου. Λές και τα δέντρα θρηνούν το χωρισμό τους.

—Όταν θ' απολυθώ, λέει ο νέος, δεν θα πάω πια με τίποτε άλλο ν' άσχοληθούμε, παρά με την ευτυχία μας. Θα παντρευτούμε άμέσως. Θα με περιμένεις, Στάσα, έως τότε;

Η νέα τον κυττάζει και στο βλέμμα της αντιφεγγίζουν οι φλόγες του μεγάλου έρωτά της.

—Αμφιβάλλεις; Τον ρωτά.

Η φωνή της τρέμει. Σφίγγεται κοντά του. Νοιώθει την καρδιά της θυσιάζει στο κλάμα.

—Περισσότερο θα έπρεπε να φοβάμαι εγώ για σένα, του λέει.

Τότε ο νέος την σφίγγει παράφορα στην άγκαλιά του και της λέει με τον πιο θερμό, καθησυχαστικό τόνο φωνής:

—Ό,τι κι' αν συμβεί, αγαπημένη μου, εγώ θα τηρήσω την υπόσχεσή μου. Θα σε παντρευτώ. Φθάνει να το θέλεις εσύ.

Η ώρα έχει περάσει. Πρέπει να χωρισθούν. Βγαίνουν από το πάρκο και προχωρούν στον μεγάλο δρόμο. Φθάνουν στη γωνία του δρόμου, όπου πρέπει να πουν αντίο. Δεν μπορούν ν' ανταλλάξουν ούτε μία λέξη. Η φωνή τους έχει πνιγί στη συγκίνησι.

Ένα τελευταίο φιλή, ένα πνιγμένο δακρύβρεκτο αντίο και χωρίζουν. Τ' άστρα επάνω από το κεφάλι τους, τα φώτα γύρω των μαγαζιών και των δρόμων σκεπάζονται από μιάν έλαφρή ομίχλη. Και είναι σαν να κλαίει και τα φώτα με πύρινά δάκρυα...

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΣΦΑΛΜΑ

Έπέρασαν πέντε μήνες. Σ' έλο αυτό το διάστημα η Στάσα είχε παρήγορη συντροφιά την ανάμνησι του αγαπημένου της. Τον σκεφτόταν τόσο συχνά! Και κάθε φορά που τον έφερε στο νου της, τα μάγουλά της έπύρωναν από έρωτα.

Ήρθαν οι Άποκρής με τους χορούς των, τα γλέντια και τις διασκεδάσεις των. Η

Στάσα δεν ήταν γυναίκα που μπορούσε να κλεισθή μέσα. Έτρελλανόταν για την ευθυμία και το γλέντι, ήταν τύπος που μεθούσε από την χαρά της ζωής.

Κάθε βράδυ, λοιπόν, έβγαίνει με φιλικές της παρέες κι' επήγαινε σε κάποιο χορό ή σε κάποια διασκεδάσι. Ήταν τρελή από ευτυχία, όπως κάθε χρόνο τέτοιες ημέρες, και μάλιστα άρχισε να κατηγορή τον εαυτό της, γιατί ήταν τόσο ευτυχισμένη μακριά από τον αγαπημένο της.

Αλλά έτσι ήταν πλάσμένη. Δεν μπορούσε να μένη στη μελαγχολία και στη θλιψη. Σ' όποιο χορό την καλούσαν, έτρεχε απ' τους πρώτους. Και έδινε με την παρουσία της έναν ιδιαίτερο τόνο ζωηρότητας στη διασκέδασι.

Ήταν πολύ ζωηρή νέα. Έχөрνε ακούραστα, με αληθινό πάθος.

Ένα βράδυ, σ' έναν χορό, είχε εξαιρετικό κέφι. Έχөрνε, ξεφώνιζε, τραλλί από χαρά, και κάθε τόσο αδειάζει κι' ένα ποτηράκι. Δεχόταν με άρετην ευχαρίστησι τις περιποιήσεις ενός νεαρού κυρίου, με τον όποιον έχөрνε κατά προτίμησιν. Ήταν, αλήθεια, πολύ χαριτωμένος και περιποιητικός νέος.

Σε λίγο, όλα εγύριζαν γύρω της. Η ρόδινη, γοητευτική ζάλη της μέθης την είχε φέρι σε σημείο, που να μην ξέρει καλά - καλά τί κάνει. Μία άγνη, ειλικρινής χαρά την έπλημμυρίζε. Δεν θα μπορούσε αυτή τη στιγμή ν' άρνηθι σε κανέναν τίποτε.

Ο νεαρός κύριος της επρότεινε να φύγουν μαζί, με το αυτοκίνητό του. Έδεχθηκε μέσα σε τρελλά, ασυλλόγιστα ξεφωνητά ευτυχίας.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Η Στάσα δεν είναι πια η γαλήνη άγνη κοπέλλα. Είναι μία παρσάστρατημένη...

Έκείνο το μοιραίο βράδυ του χορού, που έφυγε μ' εκείνον πόν νεό, της άφησε ένα ανεξάλειπτο στίγμα. Πώς το έκαμε αυτό;

Η μετάνοια της σφίγγει την ψυχή. Πώς θα μπορούσε ν' αντικρύση τον αγαπημένο της; Δεν ήταν πια αντισία του. Δεν θα έπρεπε να παρουσιασθί ποτέ μπροστά του. Να φύγη, να χαθί από το πρόσωπο της γής, να μην την ξαναβεί όταν θα γυρίσει από τον στρατό...

Αυτά σκεφτόταν κι' αμέσως η καρδιά της. Διότι τον αγαπούσε, ήταν ο μόνος άνθρωπος, που αγάπησε.

Ο πρώτος και ο τελευταίος. Μα γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, έπρεπε να κάρη την θυσία και να μην τον ξαναβεί. Το πήρε λοιπόν απόφασι, να τον κάρη να την συχαθί, να την μισήσι.

Και με μία τραγική άπελπισία έπεσε στην ανήλικη ζωή.

Έμπλεξε με διαφόρους άνδρες, άφησε τον εαυτό της να κυλισθί σιγά - σιγά στο δούκο. Δεν την ένοιαζε πια για τίποτε. Ήξερε ποιά φρικτά κατάντημα την έπερίμενε με τον δρόμο που πήρε, αλλά έτσι έπρεπε να γίνη, για να τιμωρηθί που δεν μπόρεσε να κρατηθί στο ύψος του μεγάλου έρωτά της. Παρσάυετο σε μιάν άγρη, ήθικη αυτόκτονια.

Μα έρχόντανε στιγμές, που συλλογιζόταν την παλιά εποχή των αγνών της ονείρων. Σκεφτόταν τον αγαπημένο της, που δεν ήξερε ακόμη τίποτε απ' δλ' αυτά. Και η ψυχή της σπαρταρούσε στα νύχια του πιο σκληρού πόνου.

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Αντώνης—έτσι τον έλεγαν τον αγαπημένο της—απελύθη από τον στρατό. Και ήρθε στην Άθήνα...

Όλα ετοιμάσθηκαν διαστρικά. Και ο γάμος έγινε κρυφά, σ' ένα έξωκλήσι των Αθηνών. Η Στάσα φαινόταν μ' όλα ταύτα θλιμμένη. Πολλές φορές την έρώτησε ο Αντώνης τί είχε. Μα κάθε φορά εκείνη του χαμογέλουσε και του άπαντούσε.

—Τίποτε. Είμαι τόσο ευτυχισμένη!...

Στο σπίτι μίας θείας του Αντώνη θα περνούσαν τις πρώτες ημέρες του γάμου των. Τους είχε ετοιμάσει η γρηά θεία το πιο καλό δωμάτιο του σπιτιού της. Εκεί λοιπόν έπληγαν οι νεόνυμφοι μετά την τελετή του γάμου. Ο Αντώνης άφησε την σελυγό του στο σπίτι και δγήκε για να κάρη μερικά ψώνια.

Εγύρισε χαρούμενος. Μα μπαίνοντας στο νυφικό δωμάτιο βρήκε την αγαπημένη του εσπλωμένη στο πάτωμα. Λίμνη αίματος είχε σχηματισθί γύρω της. Και στα χέρια της κρατούσε ακόμη ένα περιστρόφο. Έπεσε τρελλός από άπελπισία επάνω στο πάτωμα της. Κι' έκλαιγε με λυγμούς. Η θεία του ήταν αναστατωμένη και τραβούσε τα μαλλιά της μετανοιωμένη πικρά που δεν είχε εξαφανίσει το παλιό έκείνο περιστρόφο του άνδρός της, με το όποιον είχε γίνει το κακό.

—Αλλά που να φαντασθώ ή κακομοίρα; Έλεγε και ξανάλεγε. Το περιστρόφο ήταν μέσα στο κομό, στο μεσαίο συρτάρι. Που να ήξερα, να τώπαρνα, να το πέταγα στα σκουπίδια!... Μα γιατί το έκαμε αυτό η κοπέλλα;

Επάνω στο τραπέζι υπήρχε αυτό το σημείωμα:

«Αγαπημένο μου, πεθαίνω, γιατί δεν θα μπορούσα να σε βλέπω αύριο να ντρέπεσαι, που θα μ' έχης γυναίκα σου. Μετανοιώσα, που σε άφησα να με παντρευθής. Μα σε αγαπούσα τόσο πολύ...».

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΔΕΝ ΣΒΥΝΕΙ...

Συνάντησις των δυο νέων ήταν δραματική. Η Στάσα κρατούσε μιάν αδιάφορη, ψυχρή στάσι. Ο Θεός όμως ήξερε πόσο βάθελε να πέ-

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΟΤΕ ΑΝΑΠΑΥΟΤΑΝ

Ο Κώστας και ο Πέτρος καπνίζουν τα τσιγάρα τους μετά το φαγητό. Ο πρώτος έρωτά τον φίλο του:

—Δε μου λες, Πέτρο, το απόγευμα τί ώρα αναπαύεσαι;

—Μετά το μεσημεριανό φαγητό, κοιμάται μία - δύο ώρες.

—Κοιμάται; Ποιος;

—Η γυναίκα μου!

—Και ποιος σου μιλά για την γυναίκα σου; Έσένα ρωτά ποτέ αναπαύεσαι!

—Και δεν καταλαβαίνεις; Όταν η γυναίκα μου κοιμάται, τότε κατορθώνω κι' εγώ ν' αναπαυθώ λιγάκι!

ΤΙ ΘΕΛΕ ΝΑ ΠΗ

Η μικρή Καίτη μπαίνει λαχανιασμένη, στην τραπεζαρία, όπου βρίσκεται ο πατέρας και η μητέρα της.

Κ α ί τ η : Μαμά!...

Μ η τ έ ρ α : Ήσυχια! Ο μπαμπάς σου διαβάζει τώρα την εφημερίδα και δεν κάνει να μιλάς. Όταν τελειώσει, λες ό,τι θέλεις.

Ο πατέρας αφήνει καμιά φορά την εφημερίδα του και ρωτά:

—Λέγε τώρα, Καίτη, τί ήθελες να πής;

Κ α ί τ η : "Ήθελα να πω ότι έσπασε ο σωλήνας του επάνω πατώματος και όλο το νερό χύνεται στη σάλα μας!

ΑΙΤΙΑ ΓΑΜΟΥ

Στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου μας, ένας καθηγητής ανέπτυξε μια μέρα το ζήτημα του διαζυγίου.

—Δεν μου λέτε έσεις; ρωτά κάποια στιγμή έναν φοιτητή. Η τρέλλα είναι αιτία διαζυγίου;

—Όχι, αποκρίθηκε με πεποίθησι ο φοιτητής.

—Πώς όχι; Ξαναρώτησε ξαφνιασμένος ο καθηγητής.

—Μάλιστα, κ. καθηγητά, επέμεινε ο φοιτητής. Η τρέλλα είναι αιτία γάμου και γι' αυτό δεν μπορεί να είναι αιτία και του διαζυγίου.

ΣΚΕΦΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

* * * Όπως το θερμόμετρο υψίσταται τις ατμοσφαιρικές μεταβολές, έτσι και η γυναίκα που ελπίζει ένα μεγάλο πάθος θα το αισθανθεί και η ίδια, αδιάφορο για το ίδιο ή άλλο πρόσωπο.

* * * Κανένας άνδρας δεν είναι κύριος της τύχης του. Ικαμμία γυναίκα δεν είναι κυρία της καρδιάς της.

* * * Ο έρωτας κυνηγά πάντα το άγνωστο. Γι' αυτό η μεγάλη τέχνη είναι να είνε κανείς μυστηριώδης και αδιάπερατος. Όταν πέσει η μάσκα, το καρναβάλι τελειώνει.

ΑΡΣΕΝ ΟΥΣΣΑΒ

ΟΙ ΔΕΚΑ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΤΣΕΦΦΕΡ-ΣΟΝ

1—Μην αναβάλλεις ποτέ για αύριο ό,τι μπορείς να κάνεις σήμερα.

2—Μην αναθέτεις σε άλλον κάτι, που μπορείς να κάνεις ο ίδιος.

3—Μην σκευής τα χρήματά σου πριν τα κερδίσεις.

4—Μην αγοράζεις ποτέ πράγμα περιττό με την πρόφασι ότι είναι φτηνό.

5—Η ματαιότης και η υπερφάνεια μας προξενούν δαπάνες πολύ μεγαλύτερες παρά η πείνα, η δίψα και το κρύο.

6—Ποτέ δεν θα μετανοιώσεις γιατί έφαγες λίγο.

7—Ποτέ δεν κουράζεται κανείς για ό,τι κάνει με προθυμία.

8—Πόσες θλίψεις μας προξένισαν δυστυχήματα που ποτέ δεν συνέδρασαν!

9—Βλέπε πάντα τα πράγματα από την καλή τους όψη.

10—Όταν είσαι θυμωμένος, μέτρα ως τα δέκα πριν μιλήσεις, και ως τα έκατό αν είσαι πολύ θυμωμένος.

ΑΝΤΟΛΦ ΜΑΝΖΟΥ

Σε ένα από τα ωραιότερα σπίτια του Χόλλυγουντ, κτισμένο με κόκκινα τοξόλα, με γνήσιο αγγλικό στυλ, κατοικεί ο κομψότερος ήθοποιος του Χόλλυγουντ, ο Άντολφος Μανζού.

Έχει περάσει πολλές φορές από την εποχή κατά την οποία εγγύριζε με ένα σαραβαλισμένο αυτοκίνητο, ζητώντας εργασία, ντυμένος πάντοτε με παντελόνι ριγέ, ρεδιγκότα και ψηλό καπέλλο, φορμένο λίγο γυρτά. "Αυ

τότε, στα προπολεμικά χρόνια, ντυνόταν με τόση κομψότητα, το έκανε γι' α να ξεχωρίσει ανάμεσα στο πλήθος των κομπάρσων και των δευτερευόντων ηθοποιών. Βλέποντάς τον έτσι κανείς δεν μπορούσε να σκεφθεί ότι έμενε σι-

χνά νηστικός επί 24 ώρες και περισσότερο. Ο ράπτης του τον έντυνε με-πιστασι, ασιόδοτος και δέβαιος ότι θα έπετύχανε στο τέλος και θα τον ε-πλήρωνε. Οι ελπίδες του επαλήθευσαν, διευθυντά και ρεζισσέρ επρόσβξαν στο τέλος τον Μανζού και άρχισαν να τον ε-χρησιμοποιούν όταν τους χρειαζόταν έ-

νας τύπος κομψός και καλοντυμένος. Η Ικανότης του επέτυχε τα υπόλοιπα. "Α-φού έμεινε δευτερευόντων ήθοποιος επί τρία χρόνια, έπέρασε στην τάξι των πρωταγωνιστών με μισθόν 700 δολλάρια την εβδομάδα.

Και τώρα, ως δομή τι λέγει ο ίδιος για τον εαυτό του, σε μια αυτοβιογραφία του:

"Πριν άπ' όλα, πρέπει να διευκρινίσω το ζήτημα που έδωσα ήδη άφοο-μιά να δημιουργηθούν πολλές ριζοει-κίες. Τι είμαι;... Ποιά είναι η εθνικό-της μου;... Το όνομά μου δεν είναι "Α-μερικάνικο. Παίζω πάντοτε ξενικούς ρόλους. Μιλώ γαλλικά και ιταλικά με την ίδια ευχέρεια που μιλά το αγγλι-κά. Είμαι μήπως "Αμερικανός. Γάλλος ή "Ιταλός;... Είμαι "Αμερικανός. Η μη-τέρα μου ήταν "Ιρλανδή και ο πατέρας μου Γάλλος. Και να πώς έξηγείται το όνομά μου, η καταγωγή μου και το μουστάκι μου.

"Εάν μετά τις σπουδές μου εγγύ-ρισα την φτώχεια, αυτό δεν ήταν δικό μου σφάλμα. Ο πατέρας μου ήταν ξε-νοδόχος ο οποίος ήθελε φυσικά να με πείση να ακολουθήσω το επαγγέλμά του, στο οποίο όμως εγώ δεν είχα καμμία κλίσι. "Από όσους με θύπουν σήμερα στην όδον σε ρόλους κατακτη-τού ή ερωτικόδω, κανένας δεν φαντάζε-ται ότι άλλοτε είχα έντελως διαφορε-τικά σχέδια. Είπε ίσως ενδιαφέρον να σάς αναφέρω ότι ποτέ μου δεν έσκέ-φθηκα να γίνω ήθοποιος. Οι περισσό-τεροι από τους ήθοποιους και των δύο φύλων είχαν κάποια μανία από τα πρώ-

τα χρόνια της παιδικής τους ηλικίας με τον κινηματογράφο ή το θέατρο. "Ε-γώ τουλάχιστον επήγαινα και στα δύο πολύ σπανίως.

"Και τώρα, ως έλθω στο δεύτερο κε-φάλαιο του θεματός μου, στόν στρατό. "Όταν επέστρεψα, εύρηκα τον πατέρα μου τελείως κατεστραμμένο οικονομι-κάς. Μου χρειάστηκε να εργασθώ γι' α να ζήσω. "Ήξερα καλά τα Γαλλικά και έβρηκα εύκολα θέσι σε μια άτμοπλοική εταιρεία. "Έκει έκοπιζα πολύ και ά-μειόμουν λίγο. Οι ανάγκες μου άφ' ετέρου ήταν αρκετά μεγάλες, γιατί ήμουν μαθημένος να ζω σαν εύπορος και φυσικά ο μισθός μου δεν ήταν άρ-κετός για να μου επιτρέψει να εξακο-λουθώ εκείνη την ζωή.

"Μιά μέρα ένας φίλος μου μου εί-πε ότι υπήρχε ένας τρόπος δια του οποίου μπορούσε κανείς να κερδίσει εύ-κολα χρήματα, καμμία δεκαριά δολλά-ρια τον μήνα, εργαζόμενος το βράδυ, μετά τις ώρες του γραφείου ως φιγκυ-ράν σε ένα στούντιο. Η ιδέα μου φά-νηκε έξοχη, και το ίδιο βράδυ έσπευσα σ' α γραφεία της Βοτάγκραφ όπου άρ-χισε το κινηματογραφικό μου στάδιο.

"Επί ένα μήνα σχεδόν, επήγαινα και εγγύριζα ρόλους υπηρέτων, σερβιτόρων, στρατιωτών κλπ. Πληρωνόνουν ποτέ έ-να, τότε δύο και ποτέ τρία δολάρια και σιγά - σιγά, άρχισε να με κυρι-εύη το πάθος της συμπληρωματικής μου τότε δουλειάς. "Εσκεπτόμουν μά-λιστα να αφήσω τελειωτικά το γρα-φείο για να μ' αω όριστικά στο επαγγελ-μα του ήθοποιού, όταν... έκρηκxη ο Παγκόσμιος Πόλεμος.

"Πήγα στρατιώτης στο "Ιταλικό μέ-τωπο όπου έμεινα έως την άνασκαή. "Όταν ετελείωσε ο πόλεμος επέστρεψα στην "Αμερική και ξανάρχισα να εργά-ζωμαι. "Ήταν η εποχή που διαγραφό-ταν ολοκάθαρα πιά το μέλλον του κι-νηματογράφου. Τί όργασμός! Πόσοι άγώνες φιλοδοξιών και πάθων!... "Αρ-χισα ως σκηνοθέτης, αλλά αυτό δεν εκράτησε πολύ καιρό. Τα χρόνια περ-νούσαν και εγώ δεν ήμουν άκόμη παρά στην άρχή. Μιά μέρα, γνωρίσθηκα με τον Τσάρλι Τσάπλιν, ο οποίος μου είπε:

"Έχω πεποίθησι πώς δεν σου λεί-πει το ταλέντο. Θα φροντίσω να κάνω κάτι για σένα.

"Με υπέβαλε τότε σε μερικές δοκι-μές χωρίς έπιτυχία. "Ο Σαρλς όμως ή-ταν δέβαιος για την αξία της γνω-μης του και δεν άποπαρρύνθηκε εύκο-λα. Ούτε και εγώ. Γυρίσαμε τότε με-ρικές ταινίες και εργαζόμουν έκτοτε 7 χρόνια μέσα στο στούντιο, όταν επί-τέλους ήλθε η έπιτυχία.

"Επαίξα τότε μαζί με τον Βαλεντί-νο, τον Ντουγκλς Φαίρμπανξ και την Μαίρη Πίκφορντ. Μετά την "Μενάλη Δουκίσσα, η έπιτυχία φάνηκε καθαρά.

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΜΑΝΖΟΥ

Γι' α αρκετό χρόνο, οι θαυμαστές και οι θαυμάστριες του "Αντόλφ Μανζού δεν άκουαν πιά να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Τί είχε γίνει; Μήπως είχε βα-ρεθή την όδον άφού Ικανοποίησε την φιλοδοξία του; Μήπως είχε παύσει να αρέσει;... Η μήπως περνούσε εύτυχι-σμένες μέρες κοντά στην ξανθή και χα-ριτωμένη γυναίκα του που χωρίς να έν-διαφέρεται πιά για το στούντιο; Τέ-τοιες και άλλες ερωτήσεις έμειναν χω-ρίς άπάντησι, όταν έξαφνα ο Μανζού έ-πανεμφανίσθη σε μια σειρά ταινιών της μεγάλης εταιρείας "Ηνωμένοι Καλλι-τέχναι. Τα δύο τελευταία του φίλμ τα οποία δεν θα άργήσουν να προβληθού-νεις τας "Αθήνας είναι: "Η ζωή ενός ά-λήτη, στο οποίο συμπρωταγωνιστεί η Ντολорές Κοστέλλο και "Η όμορφη ά-μαρτωλή, στο οποίο πρωταγωνιστεί με την χαριτωμένη Τζόαν Μπέννερ.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Δραματικό διήγημα έρωτος και περιπετειών

υπό Κ. ΦΟΡΙΣΤΕΡ

"Όπως έστεκε, με τα μά-τια στηλωμένα επάνω στο σκάκι, ο Μάννερς άκουσε το ρολόι της γειτονικής εκκλησίας που έσήμανε όκτω.

Η καρδιά του εσφίχθηκε τό-τε παράξενα. Πού θα ήταν ά-ταν το ίδιο αυτό ρολόι θα έ-σήμανε και πάλι όκτω; "Ο Μάν-νερς το ήξερε. "Ήξερε τουλάχισ-τον πού θα ήταν το άψυχο πτώμα του.

Μιά άνείπωτη λύσσα τον κα-τέλαβε σ' αυτή τη σκέψι. Πρα-γματικά, οι άρχες της φυλακής θα έπρεπε να σταματούν αυτό το ρολόι, όταν ήξεραν ότι ένας κατάδικος έπερνούσε την τελευ-ταία του νύχτα μέσα στο κελ-λί του.

Ο Μάννερς εσκήωθηκε και άπομακρύνθηκε από το σκάκι.

—Δεν θέλω πιά να παίζω.

—Καλά, έκαμε ο ένας από τους δύο δεσμοφύλακες, που, κατά διαταγήν του διευθυντού της φυλακής, είχαν έλθει να συν-τροφεύουν τον μελλοθανάτο.

—Θέλεις να παίξωμε ένα πι-κέτο; επρότεινε ο άλλος.

—Πήγαινε στο διάβολο με το πικέτο σου, είπε ο Μάννερς.

Οι δύο δεσμοφύλακες άπο-γραθήθηκαν σε μια άκρη του κελλιού. "Ο Μάννερς άρχισε να φέρνη δόλτες επάνω-κάτω.

Λίγη ώρα αργότερα, άνοιξε η πόρτα του κελλιού.

Ήταν ο Σίμσον, ο διοικη-τής της φυλακής.

Ο Μάννερς ανεθάρρησε. Μή-πως του έφερνε τη χαρή;

"Αλλά, με την πρώτη ματιά που έβριξε στο διοικητή, έκα-τέλαβε άμέσως ότι δεν συνέ-δαινε τίποτε τέτοιο.

—Γιατί δεν παίξεις σκάκι; έρώτησε ο διοικητής.

—Γιατί δεν μ' άρέσει! άπίν-τησε ο Μάννερς, γυρίζοντάς του τις πλάτες.

—"Αλλά... για ποιά λόγο; επέμεινε ο Σίμσον.

—Για ποιά λόγο; έκαμε ο Μάννερς. Για ποιά λόγο; Μου

φαίνεται πώς ένας άνθρωπος, που πρόκειται να κρεμασθή αύ-ριο το πρωί, δεν είνε ανάγκη να έξηγήση για ποιών λόγο του άρέσει ή δεν του άρέσει να παί-ξη σκάκι...

Ο διοικητής έξερόδησε.

—Δεν είνε καλύτερο να ιδή-τε τον παπα της φυλακής; εί-πε.

—Δεν θέλω, έκαμε ο Μάν-νερς.

—"Ακούστε με, είπε ο διοι-κτητής. Αυτό δεν είνε σωστό. Πρέπει να προσπαθήσετε να σώσετε την ψυχή σας... Και έ-πειτα... πώς να σάς πώ... όταν ο κόσμος μάθθ ότι επεθάνατε χωρίς να εξομολογήσθτε, θα κα-τηγορήσει έμάς... Θα πούν ότι σάς έκακομεταχειρισθήκαμε...

—"Α! Γι' αυτό, έκαμε ο Μάννερς.

—Γι' αυτό... και για την ψυχή...

Δεν επρόφθαε ν' άποτελει-ώση τη φράσι του.

Ο Μάννερς έκαμε ένα θήμα προς τα πίσω, άπλωσε το χέρι του και κατέφερε μια δυνατή γροθιά στο πρόσωπο του διοι-κτητού, που έσωσιασθηκε άμέ-σως κάτω.

Οι δύο δεσμοφύλακες ετινά-χθηκαν άμέσως επάνω και ώρ-μησαν έναντιον του μελλοθανά-του.

"Αλλ' ο Μάννερς ήταν πολύ δυνατός.

Έκαμε ένα πλάγιο θήμα για να άποφύγη το χτύπημά τους και έπειτα ώρμησε αυτός έναν-τίον τους.

Η πάλι δεν διήρκεσε πολλή ώρα και τελικάς είχε άπομείνει νικητής ο Μάννερς.

Σε λίγο, είχαν κυλισθή και οι τρεις κάτω.

Ο Μάννερς έβριξε προς αυ-τή και την άνοιξε.

Βρέθηκε τότε εμπρός σε μια σκαλά, που ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι και άνοιξε σιγά - σιγά να την ανεβάσιν.

Όταν έφθασε επάνω, άκου-σε μια λεπτή γυναικεία φωνή που έρωτούσε:

—Εσύ είσαι, Τζωρτζ;

Θα ήταν ασφαλώς η γυναι-κα του Σίμσον.

Ο Μάννερς έοριξε ένχ περι-

τους.

"Αλλ' ο Μάννερς, χωρίς να καταλαβαίνει πιά τί έκανε, έ-ξηκολούθησε να τ' αχτυπά, ως που τα χέρια του έγέμισαν αι-ματα.

Επειτα, με ένα πήδημα, βρέθηκε επάνω και έρριξε ένα δλέμμα γύρω του.

Οι δύο δεσμοφύλακες ήταν πλημμυρισμένοι στο αίμα. Θα έπρεπε ασφαλώς να έχουν πε-θάνει. Ο διοικητής ήταν μόνο ζαλισμένος. Ο Μάννερς έσκέ-φθηκε ότι δεν είχε κανένα λόγο να τον σκοτώσθ.

Εσκυψε τότε επάνω του και άρχισε να του βγάξη τη στο-λή που εφορούσε.

Αφού του άφηρεσε τα ρούχα του, έκομμάτισε τα έσώρρου-χα του Σίμσον και του έδεσε σφιχτά τα χέρια και τα πόδια.

Επειτα, έπέρασε ένα κομμάτι πανί μέσα στο στόμα του και το έδεσε πίσω στο λαιμό του.

Ήταν δέβαιος τώρα ότι ο διοικητής δεν θα μπορούσε να καλέσει σε συναγερμό τους φύ-λακες.

Επέταξε έπειτα τα δικά του ρούχα και έφόρεσε τη στολή του διοικητού. Είχαν εύτυχως το ίδιο άνάστημα και, όπως ή-ταν νύχτα, ήταν πιθανόν να μην κινήση την ύποψία κανενός.

Το κακό ήταν βέβαια ότι δεν είχε καπέλλο, αλλ' αυτό δεν ή-ταν και πολύ σημαντικό.

Σε λίγο, ήταν έντελως έτοι-μος και είχε σ' α χέρια του τον κρικό με τα κλειδιά του Σίμ-σον, που έπρεπε, φυσικά, να ά-νοίγουν όλες τις πόρτες της φυ-λακής.

Προτού άκόμη δ' ή από το κελλί του, ο Μάννερς κατέστρω-σε το σχέδιο της δραπέτευσ-ώς του.

Οι πιθανότητες που είχε να έπιτύχη, ήταν βέβαια πολύ λί-γες, αλλ' όχι εύκαταφρόνητες.

Κατά την διάρκεια των δύο μηνών, που είχε παραμείνει στη φυλακή, είχε προσέξει ότι ο δι-οικητής ερχόταν πάντα από μια πόρτα, στο βάθος του μεγάλου διαδρόμου, που φαινόταν να συγκοινωνή άπ' ευθείας με τα διαμερίσματά του.

Το παν ήταν να φθάση ως αυτή την πόρτα.

Γιατί ήταν πολύ πιθανόν, το σπίτι του Σίμσον να έβγαινε άπ' ευθείας στο δρόμο, όποτε δεν θα ήταν υποχρεωμένος να περάση εμπρός από τους σκο-πούς.

Τέλος, όταν θα έφθανε εκεί, θα έβλεπε τί θα έκανε.

Αφού έκαμε αυτές τις σκέ-ψεις, έβαλε το κλειδί στην κλει-δαριά και άνοιξε σιγά την πόρ-τα.

Ο διάδρομος ήταν εύτυχως κενός.

Ο Μάννερς άρχισε να προ-χωρή διαστικά ως που έφθασε τέλος στην άλλη άκρη.

Έκει υπήρχαν τρεις πόρτες.

Ο Μάννερς τις ήξερε καλά αυτές τις πόρτες.

Η μία έβγαινε στην αλλη της φυλακής. Η άλλη στο δα-μάτιο όπου έμειναν οι φρουροί. Και η τρίτη ώδηγούσε στο δια-μερίσμα του Σίμσον.

Ο Μάννερς έβριξε προς αυ-τή και την άνοιξε.

Βρέθηκε τότε εμπρός σε μια σκαλά, που ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι και άνοιξε σιγά - σιγά να την ανεβάσιν.

Όταν έφθασε επάνω, άκου-σε μια λεπτή γυναικεία φωνή που έρωτούσε:

—Εσύ είσαι, Τζωρτζ;

Θα ήταν ασφαλώς η γυναι-κα του Σίμσον.

Ο Μάννερς έοριξε ένχ περι-

τρομο δλέμμα γύρω του.

Επειτα, πατώντας στις ά-κρες των ποδιών του, έπροχώ-ρησε σ' έναν διάδρομο, που είδε ν' άνοίγεται μπροστά του. Στην άκρη αυτού του διαδρόμου, ύ-πηρε μια πόρτα.

Όταν ο Μάννερς την άνοιξε, είδε πώς έβγαινε σ' έναν μικρό έρμηκό δρόμο.

Εκατέθηκε άμέσως τα λίγα σκαλοπάτια, που τον εχώριζαν άπ' αυτό το δρόμο και άρχισε να προχωρή διαστικά.

Έξω, έπεφτε μια κατακλυ-σμαία βροχή.

Αυτό ήταν βέβαια κακό, γι-ατί ο Μάννερς ήταν χωρίς παλτό και χωρίς καπέλλο και υπήρχε φόδος να προκαλέση την προ-σοχή κανενός άστυφύλακος.

Και να, που, καθώς έκανε αυτή τη σκέψι, το κακό έγινε.

Η τύχη τον έσπρωξε να στρίψει σε μια γωνία, που την εφώτιζε ένα μικρό φανάρι.

Κάτω άπ' αυτό, στεκόταν έ-νας άστυφύλακας, που το άδια-βροχό του ήταν μουσκεμένο ά-πό τη βροχή.

Ο Μάννερς του έρριξε ένα λοδο δλέμμα.

Και ο άστυφύλακας έκύτταξε επίσης τον άνθρωπο αυτόν, που έβριζε χωρίς καπέλο και χω-ρίς παλτό μ' αυτή τη βροχή.

Τα δλέμματα των δύο ανθρώ-πων συναντήθηκαν και ο άστυ-φύλαξ άνεγνώρισε τον Μάν-νερς.

Εδίστασε για μια στιγμή, σαν να άμφεβαλλε, αλλ' άμέ-σως έπειτα έβγαλε τη σφυρί-χτρα του και έσφύριζε με όλη του τη δύναμι.

Ο Μάννερς άρχισε να τρέ-χι.

"Άκουσε τότε και άλλες σφυ-ρίχτρες που έσφύριζαν γύρω και σε λίγο εκατάλαβε πώς η καταδίωξι είχε άρχισει.

Εύτυχως όμως είχε κερδίσει στο διαστήμα αυτό αρκετήν ά-πόστασι άπ' εκείνους που τον κατεδίωκαν.

Σε λίγο, βρέθηκε εμπρός σ' έναν κήπο.

Ο Μάννερς, χωρίς να διαστά-ση κατόλου, έσκαρφάλωσε τον τοίχο και έπήδησε μέσα.

Δύο λεπτά αργότερα, έπέρα-σαν από το δρόμο ένα πλήθος από άστυνομικούς που τον κα-τεδίωκαν.

Αλλά τώρα πιά είχαν χά-σει τα ίχνη του.

Ο Μάννερς είχε γίνει μού-σκεμα από τη βροχή. Έκατα-λάβαινε όμως πώς δεν έπρεπε να διασθή κατόλου.

Πού θα έπληγαινε τώρα;

Αν μπορούσε, τουλάχιστον να φθάση ως το σπίτι της "Ε-θελ! Αυτή βέβαια θα τον έπρο-στάτευε και θα τον έκρυβε.

Επειτα θα έβλεπαν πώς θα μπορούσαν να φύγουν μαζί...

Ο Μάννερς δεν είχε θαλήσει ως εκείνη τη στιγμή να αναί-ξη το όνομα της "Εθελ στην "υπόθεσί" του. "Αλλά τώρα ή-ταν η μόνη που μπορούσε να τον βοηθήση.

Η αλήθεια είναι πώς, αν έ-φανέρονε τα πάντα, ήταν πολύ πιθανόν να εγγλύτωνα την άγχό-νη. "Αλλά, για να το κάμη, έ-πρεπε να μιλήσει για την "Ε-θελ. Και αυτό δεν ήθελε να το κάμη ποτέ.

Γι' αυτό, όταν ο πρέεδρος του δικαστηρίου τον έρωτησε γιατί έακόττωσε τον γέρο-Πά-κινσον, τον πλούσιο κοσμημα-τοπώλη και άφηρεσε όλα τα χρήματα που δρίσκονταν μέσα στο χρηματοκιβώτιό του, ο Μάν-νερς δεν έδωκε καμμιάν άπάν-

τησι. ενώ θα μπορούσε να πη-
πως αυτό ήταν μια πράξις α-
πελπίστιας, για να μπορούσε να
πανδρευθῇ την ομορφὴν Ἐθελ,
ποῦ τὴν ἀγαπούσε ἀπὸ καιρὸ.
Τὴν ἴδια σιωπὴν ἐτήρησε καὶ
ὅταν τὸν ἐρώτησαν τί εἶχε κά-
μει ὅλα τὰ χρήματα ποῦ εἶχε
πάρει ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο,
ἐνῷ καὶ πάλι θὰ μπορούσε νὰ
πὴν πῶς ἔτρεξε καὶ τὰ ἐπῆγε
στὴν Ἐθελ, ἀφοῦ ἐκράτησε γιὰ
τὸν ἑαυτὸ του τρία χαρτονομί-
σματα τῶν ἑκατὸ δολλαρίων
μόνον. — ἐκεῖνα ἀκριβῶς ποῦ
τὸν ἐπρόδωσαν καὶ ἐπροκάλε-
σαν τὴν σύλληψί του.
Τώρα ὅμως εἶχε πάρει τὴν
ἀπόφασί του.
Θὰ ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς Ἐ-
θελ, θὰ τῆς ἐξηγοῦσε τὴν κα-
τάστασι καὶ θὰ τῆς ἐζητοῦσε
νὰ τὸν σώσῃ.
Ἦταν, ἄλλωστε, δέβσιος ὅ-
τι ἡ Ἐθελ θὰ τὸν ἔκανε μὲ προ-
θυμία, γιατί δὲν ἀμεύαλλε πο-
τέ γιὰ τὴν ἀγάπῃ της.
Μήπως αὐτὴ δὲν ἦταν ἐκεί-
νη ποῦ τὸν ἐξώθησε σ' αὐτὸ τὸ
ἐγκλημα; Μήπως αὐτὴ δὲν τοῦ
ἔλεγε κάθε μέρα ὅτι, χωρίς τὴ
δειλία του, θὰ μπορούσαν ἀπὸ
καὶρὸ τώρα νὰ εἶνε εὐτυχισμέ-
νοι; Μήπως αὐτὴ ἀκόμη δὲν
τοῦ μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τοὺς
θησαυροὺς, ποῦ εἶχε μέσα στὸ
χρηματοκιβώτιό του, ὁ γέρον-
τῆς Πάρκινσον, ποῦ στὸ κατὰστήμα-
τόν ἡ Ἐθελ εἶχε ἐργασθῇ ἄλ-
λοτε, ὡς δακτυλογράφος;

★

Ὁ Μάννερς δρασκέλισε καὶ
πάλι τὸν τοῖχο καὶ βρέθηκε στὸ
δρόμο.
Οἱ σφυρίχτρες τῶν ἀστυνο-
μικῶν ἀκούγονταν τώρα πολὺ
μακριά.
Ὁ δραπέτης ἄρχισε τότε νὰ
τρέχῃ μὲ ὅλη του τὴ δύσμη.
Ἡ βροχὴ εἶχε γίνει πὺρ δυ-
νατὴ στὸ διάστημα αὐτό, οἱ
διαβάτες στοὺς δρόμους ἦσαν
πολὺ λίγοι καὶ κανεὶς δὲν τὸν
ἐπρόσεχε.
Ὁ Μάννερς ἐσταμάτησε μό-
νον ὅταν βρέθηκε ἔμπροσς στὸ
σπίτι τῆς Ἐθελ.
Ἡ καρδιά του ἐχτύπουσε δυ-
νατὰ ἐκείνῃ τῇ στιγμή καὶ τὰ
σηνίγγια του ἐπήγαιναν νὰ σπά-
σουν.
Ἐστάθηκε ἐπὶ μερικὲς στιγ-
μὲς κάτω ἀπὸ τὸ κούφωμα τῆς
πόρτας γιὰ νὰ συνέλθῃ.
Ἐπειτα, ἐχτύπησε τὸ κου-
δοῦνι.
Στὴν ἀρχή, δὲν ἄκουσε κα-
νέναν θόρυβο μέσα στὸ ἐσωτε-
ρικό τοῦ σπιτοῦ.
Ἐπειτα, ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ
ὅμως, ἄκουσε ἕνα ἄσμα νὰ πλη-
σιάζῃ.
Τὸ ἄσμα αὐτὸ ἐκοντοστάθη-
κε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα σὰν νὰ
ἐδίσταζε.
Στὸ τέλος, ἀπομακρύνθηκε
καὶ ὁ Μάννερς εἶδε σὲ λίγο νὰ
ἀνοίγῃ ἕνα παράθυρο, ποῦ βρι-
σκοταν πλάι στὴν πόρτα.
Μία γυναίκα σιλουέττα ἐ-
πρόβαλε τότε στὸ ἀνοιγμά,
κρατώντας στὰ χέρια της ἕνα
ἡλεκτρικὸ φανάρι, ποῦ τὸ φῶς
τοῦ ἔπεσε ἐπάνω στὸ πρόσωπο
τοῦ Μάννερς.
Ἦταν ἡ Ἐθελ.
— Ἀ! εὐ! εἶσαι! ἔκαμε, ἀ-
ναγνωρίζοντάς τον. Τὸ ἐπερίμε-
να ὅτι θὰρχόσουν.
— Τὸ ἐπερίμενα, Ἐθελ;
— Ναι, τὸ ραδιόφωνο ἀνῆγ-
γαιλε πρὸ ὀλίγου τὴ δραπέτευσί
σου...
— Ἀ! τὴν ἀνῆγγαιλε..., ἔ-
καμε ὁ Μάννερς.
Σὲ λίγο ἐπρόσθεσε:
— Εὐ! μόνο μπορεῖς νὰ μὲ
σώσῃς, Ἐθελ!
— Εἰγώ; ἔκαμε ἡ νέα. Ἄλ-

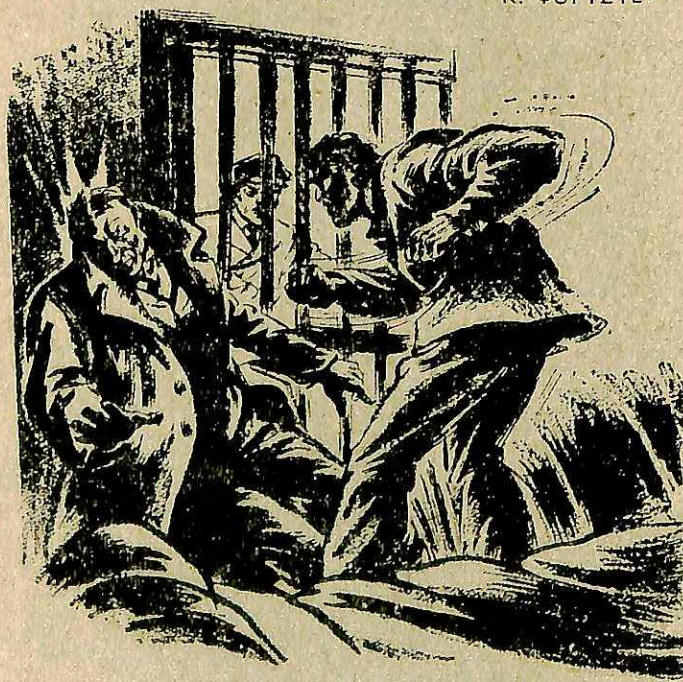
λὰ πῶς μπόρεσες νὰ φαντα-
σθῇς αὐτό;
Ὁ Μάννερς τὴν ἐκύτταξε
χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.
— Δὲν μπορῶ..., ξαναεἶπε ἡ
Ἐθελ. Δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι εἶ-
μαι παντρεμένη;
— Παντρεμένη; ἔκαμε ὁ Μάν-
νερς.
— Ναι, Τζὼν καὶ ἀγαπῶ τὸν
ἄνδρα μου!
— Ἀ! εἶπε ὁ Μάννερς.
Ἐκοντοστάθηκε μερικὲς στι-
γμὲς καὶ ἔπειτα ἐκινήθηκε γιὰ
νὰ φύγῃ.
— Στάσου νὰ σοῦ δώσω με-
ρικά χρήματα! ἐφώνασε ἡ Ἐ-
θελ.
Ἄλλ' ὁ Μάννερς δὲν ἐγύρι-
σε πίσω τοῦ τοῦ κεφάλι.

★

Ἡ βροχὴ ἔπεφτε πάντα.
Ὁ Τζὼν Μάννερς εἶχε βάλει
τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ ἐ-
προχώρουσε χωρὶς νὰ διαίεται
καθόλου.
Τὴν ἐνδιέφερε πιά;
Ὁ Τζὼν Μάννερς εἶχε βάλει
τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ ἐ-
προχώρουσε χωρὶς νὰ διαίεται
καθόλου.
Τὴν ἐνδιέφερε πιά;
Ὁ Τζὼν Μάννερς εἶχε βάλει
τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ ἐ-
προχώρουσε χωρὶς νὰ διαίεται
καθόλου.
Τὴν ἐνδιέφερε πιά;
Ὁ Τζὼν Μάννερς εἶχε βάλει
τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ ἐ-
προχώρουσε χωρὶς νὰ διαίεται
καθόλου.

★

Ὁ Μάννερς ἐπερπάτησε ἐπὶ
ἀρκετὴν ὥρα κάτω ἀπὸ τὴ βρο-
χῇ.
Σιγὰ - σιγὰ, εἶχε βγῇ ἀπὸ
τὴν πόλιν καὶ βρισκόταν τώρα
στὴν ἐξοχῇ.
Ἐπροχώρουσε πάντα, χωρὶς
νὰ ξέρῃ ποῦ ἐπῆγαινε.
Ἄλλωστε, οὔτε κι' αὐτὸ τὸν
ἐνδιέφερε πιά.
Σὲ λίγο, ἄκουσε τὸ βουητὸ
τοῦ ποταμοῦ, ποῦ ἐκυλοῦσε ὁρ-
μητικὸς πρὸ πέρα καὶ τὰ βήμα-
τά του τὸν ἔφεραν ἀσυναισθη-
τα πρὸς τὰ ἐκεῖ...
Μία τελευταία σκέψις ἐπέρα-
σε ἀπὸ τὸ μυαλό του, καθὼς
ἀντίκριζε τὰ θολὰ νερά, ποῦ ἔ-
τρεχαν μὲ ὀρμὴ: Νὰ ξαναγυρί-
σῃ στὴ φυλακή. Ἀλλὰ θὰ τὸν
ἐπερνοῦσαν πάλι ἀπὸ δικαστή-
ριο καὶ θὰ ἔμενε ποῖος ξέρει
πόσους μῆνες ἀκόμη μέσα στὸ
κελλί του, ὡς ποῦ νὰ τὸν οδη-

ΠΑΛΑΙΟΙ ΘΥΛΟΙ ΠΩΣ ΣΩΘΗΚΕ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟ

Ὁλοι ξέρομε πῶς ὅταν ἔγινε ὁ
κατακλυσμὸς πνίγηκαν ὅλοι οἱ ἄν-
θρωποι, ἐκτὸς τοῦ Νῶε καὶ τῆς οἰ-
κογενείας του, καὶ ὅλα τὰ ζῶα, ἐκ-
τὸς ἐκείνων ποῦ ἔσωσε — ἀπὸ ἕνα
ζευγάρι — ὁ Νῶε στὴν Κιβωτὸ του.
Πῶς ὅμως, ἀφοῦ ὅτι ἦταν ἐπάνω
στὴ γῆ πνίγηκε, ἐσώθηκε ὁ Διάβο-
λος;
Να, τί λέει σχετικῶς μὴ Κερκυ-
ραϊκὴ παράδοσις:
Ὅταν πρωτάρχισε ὁ κατακλυσμὸς
καὶ ἡ νεροπλημῦρα, ὁ Νῶε εἶχε
φτιάσει ἕνα μικρὸ γεφύρι, ἀπὸ τὴν
Κιβωτὸν ὡς τὴν ξηρὰ, γιὰ νὰ περνᾶν
τὰ ζῶα μέσα. Ἐτε, τὰ ζῶα περ-
νοῦσαν εὐκόλως. Μόνον ὁ γαῖδαρος δὲν
ἤθελε νὰ μῆνι γιὰτὶ φοβόταν. Ὁ
Νῶε τὸν ἐφώνασε, τὸν ἐσπρωχνε, τὸν
τραβούσε ἀπὸ τὸ καπίστρι, ἀπὸ τὴν
ὀρὰ, τὸν ἔδερνε, ἀλλὰ τίποτε αὐ-
τὸς. Ἐμενε ἀνίτητος, καρφωμένος
στὴ θέσι του πεισματικά.
Τέλος, ὁ Νῶε ἔσχεσε τὴν ὑπομονή
του καὶ τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ:
— Ἔμπα ἐπὶ τέλους μέσα. Διά-
βολε!
Κι' ἀμέσως ὁ γαῖδαρος μῆλκε μέ-
σα στὴν Κιβωτό.
Ἐγινε μετὰ ὁ κατακλυσμὸς, σκε-
πάστηκε ὅλη ἡ γῆ ἀπὸ τὰ νερά, ἡ
Κιβωτὸς ὁρμήνιζε ἐπάνω στὴν πνιγ-
μένη οἰκουμένη, κι' ὅταν τὰ νερά ἤρ-
χισαν ν' ἀποσύρονται, ὁ Νῶε ἔβγα-
λε πρῶτα ἀπὸ τὴν Κιβωτὸν τὰ ἐρπε-
τὰ καὶ τὰ πούλια.
Καθὼς τὰ ἔβγαζε ὅμως, ἕνα φίδι
δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ, καθὼς καὶ ἕνας
ποντικός.
— Ἀδείσέ μου τὴν γυναιά, λοι-
πόν! Τί κάθεται; εἶπεν ὁ Νῶε στὸ
φίδι.

★

γῆσουν στὴν ἀγχόνῃ...
Ὅχι, ἦταν καλύτερο νὰ τε-
λειώνῃ μὴ γιὰ πάντα.
Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πτόμα
τοῦ Τζὼν Μάννερς, τοῦ μελλο-
θανάτου, ποῦ εἶχε δραπέτευσαι
ἀπὸ τὴ φυλακή, τὴν προσηγο-
μένην νύχτα τῆς ἐκτελέσεώς του,
βρέθηκε στὶς ἐκβολὲς τοῦ πο-
ταμοῦ Σόν. Ἦταν τόσο πολὺ
παραμορφωμένο, ποῦ, μὲ μεγά-
λη δυσκολία, οἱ ἀστυνομικοὶ
κατάρθωσαν νὰ τὸ ἀναγνωρί-
σουν.

Κ. ΦΟΡΙΣΤΕΡ

— Δὲ φεύγω, ἀπάντησε τὸ φίδι,
γιατὶ ἂν φύγω, θὰ δουλιάζῃ ἡ Κι-
βωτὸς.
— Γιατὶ θὰ δουλιάζῃ;
— Γιατὶ ἕνα ποντίκι ἀνοίξε ἔδω
στὸ ἀμπόρι μὴ τρύπα καὶ τὴν τρύ-
πα αὕτη τὴν ἐβούλωσε μὲ τὴν οὐρα
μου.
Τότε, ὁ Νῶε ἐστράφηκε θυμωμέ-
νος στὸν ποντικό:
— Γιατὶ ἐτρύπησες τὸ ἀμπόρι;
— Δὲ φταίω ἐγώ, ἔκαμε ὁ ποντί-
κας, φταίει ἐκεῖνος ποῦ στέκεται ἐ-
κεῖ.
Κυττάει ὅπ' ἔδω, κυττάει ὅπ' ἔ-
κει ὁ Νῶε γιὰ νὰ δῇ ποῖον ἔδειχε
ὁ ποντικός, καὶ βλέπει ξαφνικά κι'
ἀναπάντεχα τὸν Διάβολο!
— Δὲν μοῦ λές, τρισακάταρε τοῦ
λέει ὁ Νῶε, ποῖος σοῦ εἶπε νὰ μῆνι;
ἔδω μέσα;
— Ἡ ἀφεντιά σου!, τοῦ ἀπεκρί-
θηκε ὁ Διάβολος.
— Ἡ ἀφεντιά μου!;
— Μάλιστα. Ἡ ἀφεντιά σου. Ἐξ-
χασες πῶς ὅταν ὁ γαῖδαρος δὲν ἤ-
θελε νὰ μῆνι στὴν Κιβωτό, τοῦ εἶ-
πες: «Ἔμπα μέσα Διάβολε!»; Τὸ
λοιπόν, μὴ καὶ τὸ διέταξε ἡ ἀφεν-
τιά σου, μῆλκε...
Ἐτε, ἐσώθηκε ὁ Διάβολος ἀπὸ
τὸν κατακλυσμὸ. Κι' ἔμενε στὸν
κόσμο γιὰ νὰ μᾶς δάξῃ σὲ πειρα-
σμούς...

ΟΙ ΣΑΤΑΝ
ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
καὶ οἱ διδάσχοι
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
Οἱ γυναῖκες δὲν βλέπουν πο-
τέ τί κάνουν οἱ γι' αὐτές.
Βλέπουν μόνο τὸ δὲν κάνουν οἱ
γυναῖκες.
(Ζ. Κουρτελέν)
Ἄρκεϊ νὰ παρουσιασθῇ τὸ
παραμικρὸ ἐμπόδιο, γιὰ νὰ θε-
λήσῃ ἀμέσως μία γυναίκα νὰ
τὸ ὑπερνικήσῃ.
(Ὁ ντὲ Μπολτάι)
Δυὸ πράγματα οἱ γυναῖκες
δὲν συγχωροῦν ποτέ: τὸ νὰ σὲ
πιᾶσιν νύστα ὅταν βρίσκσαι
μαζὶ τους, ἢ τὸ νὰ φύγῃς ἀ-
πὸ κοντὰ τους ἐπειδὴ «ἔχεις
δουλειά».
(Ἄλφονς Κάρ)
Οἱ γυναῖκες βλέπουν χωρὶς
νὰ κυττάζουν, ἐνῷ ἀπεναντίας
οἱ ἄντρες τοὺς κυττάζουν... Ἄρ-
κεις νὰ βλέπουν.
(Λουὶ ντὲ Νουαγιέ)
Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ
γυναῖκες φροντίζουν τόσο γιὰ
τὴν τουαλέττα τους δὲν εἶνε
τὸ ν' ἀρέσουν τοὺς ἄντρες
τους, εἶνε μᾶλλον τὸ νὰ «μποῦν
στὴ μύτη» τῶν ἄλλων γυναι-
κῶν.
(Φ. Ζερμπώ)

ΝΑ ΤΡΥΠΑΤΕ Τ' ΑΥΤΙΑ
ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ
Κατὰ τὴ γνώμη ἑνὸς γέρου
γιατροῦ, τὸ τρύπημα τῶν αὐ-
τιῶν τῶν μικρῶν κοριτσιῶν, ἔχει
τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύῃ καὶ
νὰ προλαμβάνῃ τὸν πονόμα-
το.
— Ἐὰν τὰ κοριτσάκια σας —
λέγει ὁ γιατρός αὐτός — ἔχουν
τὰ μάτια τῶν ὑγίῃ, μὴν τοὺς
τρυπάτε τ' αὐτιά τους ἀποφύ-
γετε νὰ τοὺς βάλετε σκουλα-
ρίκια. Ἀν ὅμως τὰ μάτια τους
εἶνε ἐρεθισμένα, τρυπήστε τ'
αὐτιά καὶ κρεμάστε τοὺς ἐλα-
φρά σκουλαρίκια

Καὺμὸς παλῆς. Ποῦ ἔγινε ἐντονότερος
ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦρθε τὸ χρέμα ν' ἀλ-
λάξῃ ἄρδην τὴν ζωὴν τῆς μεγάλης δε-
σποίνης.
Ἐκεῖ κάτω στὴν ἱστορικὴ συνοικίαν
τοῦ Μπύθουλα τὸ πρᾶγμα δὲν ἐμφανίζο-
ταν ὡς κατεπιγόν. Ἄλλως τε τὰ τὰ τὰ -
πᾶτρα καὶ κατὰφερνε ἡ Σουσοῦ. Ἀπὸ
κάτι «παρντόν» καὶ «μερσί» καὶ «βουῖ»
καὶ «νὸ» ἦταν ἐν τάξει. Καὶ οὔτε ἐχρεῖα-
ζόταν περισσότερα. Εἰς τὸν τόπον μας
ὅμως συμβαίνει τὸ περίεργον, ὅσο ἀνεβαί-
νει κανεὶς τὶς κοινωνικὲς βαθμίδες, νὰ πλη-
θαίνει τὰ γαλλικά. Ἐκεῖ δὲ στὴν καρδιά
τῆς ἀριστοκρατίας ποῦ ἔφτασε ἡ Σου-
σοῦ δὲν ὁμιλεῖτο ἄλλῃ γλώσσᾳ ἀπὸ τὴν
μητρικὴν γλῶσσαν τοῦ Κολοκοτρώνη —
δηλαδή, τὰ πούρα, τὰ... ὠγαία, τὰ γοη-
τευτικά, τὰ γέοντα, τὰ καμπανιστά, τὰ
συναγαστικά γαλλικά.
Ὅταν ἡ μαντὰ Σουσοῦ βρισκόταν
σὲ παρέαν γαλλίζουσας, ἡ θέσις της ἦ-
ταν πάντα πολὺ δύσκολη. Ἄλλοτε ἔκανε
μεταβολὴν καὶ ἀπομακρύνονταν ψιθυρίζον-
τας:
— Κρύες!
— Ἡ...
— Σαχλές!
— Ἡ ἀκόμη:
— Γελοῖα πλάσματα!
Ἄλλοτε, πάλιν, γιὰ νὰ μὴ προβοθῇ ἐ-
καθὸν ἐκεῖ καὶ ἄκουγε καὶ ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν ἄφηνε ἕνα ἀξιωματικὸν καὶ ἀ-
διόριστον μερίδιον στὰ χεῖλη, ποῦ ἐσή-
μαινε ὅτι τὰ καταλαβαίνει ὅλα ἀλλὰ δα-
μῆται νὰ λάβῃ μέρος στὴν συζήτησιν.
Αὐτὰ ὅμως, φυσικά, δὲν μπορούσαν νὰ
τραβήσουν ἐπ' ἀπείρον. Τὰ γαλλικά
στοὺς κύκλους ποῦ ἡ κοινωνικὴ θέσις καὶ
τὸ χρέμα της ἐπέβαλλαν νὰ ζῇ ἦταν εἰ-
δος πρώτης ἀνάγκης. Ἀνευ γαλλικοῦ δὲν
μποροῦσε νὰ καὶν ὄχι. Γι' αὐτὸ ἀπε-
φάσισε νὰ λάβῃ μέτρα δραστικά καὶ μὲ
πάσαν μυστικότητα ἐκάλεσε στὸ σπίτι
τῆς ἕνα καθηγητὴν τῆς γαλλικῆς.
Ἦρθε ὁ ἄνθρωπος. Ἦταν ἕνας τύπος
σεμνὸς, σοβαρὸς, καὶ ὀλίγον σχολαστι-
κός. Ἡ μαντὰ Σουσοῦ τὸν ἐδέχθη με-
τὴν ψυχρὰν ἐπιδητικότητά ποῦ ἐπέβαλλε
ἡ θέσις της ὡς μεγάλης κυρίας. Ἐσπλωμέ-
νη ἡγεμονικῶς στὸ ντιβάν της, μὲ τὸν ἄ-
χρηστον τετραπόδον σύντροφον στὰ πό-
δια της, ἦταν ἀποφασισμένη γιὰ δυὸ πρά-

γματα. Πρῶτον νὰ μάθῃ γρήγορα τὰ
γαλλικά καὶ δεύτερον νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ
στὸν «πτωχὸν αὐτὸν ἄνθρωπον» νὰ τῆς
πάρῃ τὸν ἀέρα. — Λόγω τοῦ ρόλου ποῦ
ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ κοντὰ της. Ἐμῆλκε,
λοιπόν, ὁ κ. καθηγητῆς. Ὑπεκλήθη εὐγε-
νέστατα. Ἐπροχώρησε διστακτικά. Καὶ
μόνον ὅταν ἐπεράσαν πέντε ὁλόκληρα λε-
πτὰ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐκύτταξε
μὲ τὰ γοητευτικά ἐκείνα ἡμικλειστά μά-
τια, ὅπου ἐβασίλευε ἡ πλέον παγερὰ ἀρι-
στοκρατικὴ ἐπισήμητις.
— Ἦλθετε;
— Μάλιστα μαντάμ.
— Πῶς λέγεστε τοῦ λόγου σας;
— Ναθαναὴλ Σπίγγος, μαντάμ, καθηγη-
τῆς τῆς γαλλικῆς.
— Δὲν μοῦ λέτε...
— Μάλιστα μαντάμ.
— Ἐρετε γαλλικοῦλα;
Ὁ καθηγητῆς ἐθεώρησε τὴν προσωπι-
κότητά του θυγομένην ἐλαφρῶς ἀπὸ τὴν ἀ-
πρηπὴ αὐτὴν ἐρώτησιν:
— Γαλλικοῦλα;
— Μάλιστα.
— Ἐννο, γαλλικά, μαντάμ καὶ τὰ διδά-
σκω ἀπὸ εἰκοσαετίαις. Ἐσπούδασα στὸ
Παρίσι καὶ ἔμεινα εἰς τὴν Γαλλίαν περισ-
σότερο ἀπὸ πέντε ἔτη.
Ἡ Σουσοῦ ἐσήκωσε τὰ μάτια καὶ τὸν
ἐκύτταξε μὲ συγκαταβατικὸν μερίδιον:
— Πέντε ἔτη!
— Μάλιστα, μαντάμ.
— Ἀστεῖο πρᾶμα. Θὰ ξέρετε, λοιπόν,
τίποτις γαλλικά τῆς ἀράδας. Παρακαλῶ!
Παρακαλῶ! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ξυνί-
ζετε τὰ μούτρα σας! Ἐγὼ ἔμεινα δέκα
χρόνια εἰς τοὺς Παρισίους καὶ τὰ ὁμι-
λοῦσα φαρσὶ τὰ γαλλικά. Ἐνεκα ὅμως ἔ-
λα παρὰ τυφλὸν ποῦ ἔπαθα τὰ ἐξέχασα καὶ
δι' αὐτὸ δὲν θέλω βέβαια νὰ μὲ μάθῃτε
γαλλικά, ἀστεῖο πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ μοῦ τὰ
υπενθυμίσετε.
Ὁ καθηγητῆς ἐγούρλωσε τὰ μάτια.
Τέτοια περιπτώσεις πρώτη φορὰ τοῦ πα-
ρουσιαζόταν. Ἡ Σουσοῦ τοῦ ἔκανε ἕνα
νεῦμα συγκαταβατικῆς εὐγενείας:
— Κάθισε, πτωχὲ ἄνθρωπε.
— Μερίσι.
— Ἐφάγεσι;
— Πῶς;
— Μήπως εἶσαι πεινασμένος;
— Ἐγώ;
— Εὐ, βέβαια.
Ὁ καθηγητῆς ἔγινε κατακόκκινος:
— Παρντόν, μαντάμ, ἀλλὰ πῶς σὰς ἔ-
πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι εἶνε δυνατόν στὶς πέντε
τὸ ἀπόγευμα νὰ εἶμαι πεινασμένος;
— Σὰς ἔθισα;
— Παρακαλῶ.
— Ἀστεῖος ποῦ εἰσθεῖ!
— Ἐγώ;
— Γιατὶ τρέμεις;
— Εἰγὼ τρέμω;
Ὁ καθηγητῆς ἔγινε καταπράσινος. Ὁ
τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὸν μετεχειρίζετο
ἡ πρωτότυπη αὕτη κυρία εἶχε καὶ τὸ τό-
σο περιφρονητικόν, ὥστε ἐσυγχίσθηκε σὲ
τέτοιο βαθμὸν ποῦ ἄρχισε νὰ τρέμῃ πρὸς
γυμνατικά. Ἡ Σουσοῦ κατὰ βάθος ἐνθου-
σιασμένη, τότε, ἀνασηκώθηκε μὲ κουρα-
σμένο ὄψος στὸ ντιβάν καὶ ἐπροχώρησε
ἀκόμα περισσότερα:
— Ἐλα - ἔλα Μὴν ἐντρέπῃσαι, πτωχὲ
ἄνθρωπε! Ἡ ἐργασία δὲν εἶνε ντροπή.
Τὸ ψομὶ σου θάξῃς μὲ τὸ ἐπάγγελμα
αὐτό! Τὸν καὺμένο! Δὲν εἶπα πῶς εἶσαι
ἀποδύτης! Ἀστεῖο πρᾶμα! Μὲ τὸν ἱ-
λαποδύτης τοῦ προσώπου σου θάξῃς τὰ
δράτῃ τοῦ προσώπου σου θάξῃς τὰ
χρηματὰ σου, θάρρος! Ἐάρρος!
Ὁ καθηγητῆς ἐξεροκοκκίνισε. Ἐξεροκα-
τάπη. Ἐξεροβόησε. Καὶ ἐν τέλει κατὰφε-
ρε νὰ πῇ:
— Μά...
— Σιλάνς!
— Παραξηγεῖτε.
— Ποῶς! Ποῶς μὲν σὲρ ἄμ! Θὰ
σὰς πληρώω καλά γιὰ νὰ μοῦ ὑπενθυμί-
σετε τὰ γαλλικά. Ἀλλὰ δὲν θὰ πῇτε σὲ
κονένα τίποτε!
— Γιατὶ;
— Ἐτοί.
— Μυστικά θὰ γίνεταί τὸ μάθημα;
— Μάλιστα.

— Μὰ γιατί;
— Διότι, πτωχὲ ἄνθρωπε, ἐγὼ ἔχω πολ-
λὲς σκέψεις μὲ προσέσεις. Καὶ ἐὰν ἡ ἀγ-
γλικὴ πρεσβεῖα μάθῃ ὅτι ἀγαπᾷς τόσο
πολὺ τὰ γαλλικά, μὴν εἶναι νὰ παρεξηγήσῃ!
Μὲ καταλαμβάνετε; Γιατὶ νὰ δυσανεστή-
σῃ τὴν Ἀγγλίαν;
Φυσικά ὁ κ. καθηγητῆς ἐνόμισε ὅτι ἔ-
χει νὰ κάνῃ μὲ καμμίαν παλαβὴ διότι δὲν
εἶχε ἰδεῖν τί ἦταν ἡ μαντὰ Σουσοῦ.
Τὴν ἐκύτταξε. Τὴν ἐξαναστάθηκε. Καὶ ἄρ-
χιζε ν' ἀνησυχῇ σοβαρῶς. Ἀλλὰ ἡ Σου-
σοῦ, ἀδιάφορη πάντα στὶς κακὲς ἐντυπώ-
σεις ποῦ τυχόν ἐπροκαλοῦσε, ἐπροχώρη-
σε ἀκόμα περισσότερα. Μοναδικὸς σκο-
πὸς της ἦταν πάντα νὰ προκαλῇ τὴν κα-
τάπληξι καὶ μόνο. Ἐτοί λοιπόν, μὲ τὸ
φυσικώτερον ὄψος τοῦ κόσμου ἀνασηκώθη-
κε κι' ἐκύτταξε τὸν κ. καθηγητῆ μὲ πόσα
συναρπαστικὰ μεγαλοπρεπεῖας:
— Παρλέ - βου! ορανοῖσι μουσιού;
Ὁ ἄνθρωπος ἐμβρόντητος, βλέπων ὅτι
ἐπρόκειτο νὰ υποβληθῇ σὲ ἐξετάσεις ἀπὸ
τὴν μέλλουσαν μαθήτριά του ἐξεροκοκκί-
νισε, ἐξεροβόησε, ἐξεροκατάπη πάλιν καὶ
ἐψιθύρισε:
— Μαὶ βου! μαντάμ.
— Παρλέ! Παρλέ!
— Παρντόν;
— Παρλέ μουσιού! Παρλέ! Μὴ ἐντρέ-
πῃσαι, κύριε καθηγητῆ! Δὲν ἤμπορᾷ νὰ
σὰς παραλάβω καὶ νὰ σὰς πληρώω τὰ
δραῖμα μου λεπτὰ καὶ νὰ εἰσθε κουμπού-
ρας! Παρλέ ἐν - πέ! Μοῦ ζε παρλέ, ζε
καμπαντόν τρέ, μπιέν, μὲ καταλαμβάνε-
τε; Πουρκουὰ θέλω νὰ σὰς ἐξελέγῃς τὰ
γαλλικοῦλα σας ἂν εἶνε ἐκ Παρισίαν!
Ἡ μῆλως εἶνε τίποτις γαλλικοῦλα ποῦ ἔ-
ξεμαθῇτε ἀπὸ τὰ γκαρβόνια τοῦ Τζι -
Μπὶ καὶ ποῦ τὰ ἀκούω καὶ μὲ πιάνει ἄη-
δία, καὶ ἀναγοῦλα. Ἄλδρ! Κουράζ! Κουράζ!
— Οἱ, μαντάμ!
— Χόμ!
— Οἱ...
— Χόμ, ἀνόντε!
Ὁ κ. καθηγητῆς σηκώθηκε τρέμων:
— Μὲ συγχωρεῖτε, μαντάμ, ἀλλὰ παρ-
ξηγεῖτε ἐντελῶς τὸν ρόλο μου. Δὲν προ-
καίται νὰ μὲ μάθῃτε ἐσεῖς γαλλικά. Ἐγὼ
θὰ σὰς διδάξω. Ὁ ἄνθρωπος δὲν λέγε-
ται χόμ ἀλλὰ ὅμ, διότι τὸ ἄς δὲν προφέ-
ρεται...
Ἐπαράχθη σφόδρα ἡ τέως πυργοδέσποι-
να τοῦ Μπύθουλα καὶ ἦδη μεγάλη κυρία
τῆς γαλλομαθοῦς ὁδοῦ Πατριάρχου Ἰωα-
κείμ:
— Εἰσθε καὶ ἀναιδῆς βλέπω.
— Ἐγώ;
— Σαχλές!
— Κυρία μου!
— Ἀμόρφωτε!
— Σὰς παρακαλῶ!
— Σιλάνς! Ὅριστε μασ! Ψομὶ δὲν
ἔχει νὰ φάῃ καὶ ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ἔχῃ
προφορὰ καλύτερη ἀπὸ μένα ποῦ ἔχω ἐκα-
τομμύρια! Δὲν πταίτε ὅμως ἐσεῖς! Πταί-
νε αὐτοὶ ποῦ μαθαίνουν τὰ γαλλικά σὲ
πεινασμένους καὶ σὲ τσοκαριὲς καὶ παίρ-
νουν τὰ μυαλά τους ἀέρα! Βλάξ!
Πρὸ τοῦ καταρράκτου αὐτοῦ ὁ κ. κα-
θηγητῆς ἐντρομος ἔκανε μὴ ἀπότομη με-
ταβολὴ καὶ ἐτράπη εἰς ἄτακτον φυγὴν
συμπαρασύρων ὅτι ἐμπλέκε στὰ πόδια
του. Μία καρέκλα ἀνετράπη, ἕνα τραπε-
ζάκι ἀναποδογύρισε, ἕνα ὠραῖο ἄμπα-
ζούρ, μαζί μὲ ἕνα κινεζικὸν βάζακι ἔγιναν
κεμμάτια, ἐνῷ ὁ Τότης, βλέπων τὴν φυ-
γὴν ἐτιναχθήκε ἐπάνω καὶ γονυζώντας μὲ
μανίαν εἶχε ἀρπάξῃ μὲ τὰ δόντια τοῦ
τοῦ πατελοῦν τοῦ καθηγητοῦ, ποῦ εἶδε κι'
ἔπαθε ν' ἀπαλλαγῇ.
— Τότῃ! ἐδόθηκε ἡ Σουσοῦ. Βιέν ἰσὶ!
Ἐνας σκύλος καθὼς πρέπει σὰν κι' ἐσέ-
να δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συμπλέκεται μὲ τοὺς
πταχοῦς! Βιέν! Βιέν!
Αὐτὸ τὸ οἰκτρὸν τέλος εἶχε ἡ πρώτη
ἀπόπειρα ἐκμαθήσεως τῆς γαλλικῆς. Ὁ κ.
καθηγητῆς ἔγινε καπνός, χωρὶς νὰ γυρίσῃ
οὔτε μίαν στιγμὴν πίσω τὸ κεφάλι του.
— Τὸν σαχλό! Ποῦ ἐτόλμησε νὰ διορ-
θῇ τὴν προφορὰ μίας κυρίας καθὼς
πρέπει. Τὸ βλακώμετρο!...

ΧΑΜΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ Ε. ΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥ-ΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

13ον

*Ήρθε ο Λάμπρος κοντά της, της έπιασε το μικρό χεράκι και της το φίλησε τρυφερά, με ευλάβεια. Δεν ένοιωσε όμως την απάλη της σάρκα ν' ανατριχιάζει κάτω από τα φιλιά του. Και σε λίγο, του είπε η μικρή, με φωνή τόσο σοβαρή, που θα δυσκολευόταν να πιστέψει πως είνε η δική της παιδιάτικη φωνούλα:

—Κάθισε Λάμπρο, θέλω να σου μιλήσω.

Εκάθισε κοντά της, κι' η 'Αρετή άρχισε ψιθυριστά σχεδόν:

—Λάμπρο... έσφαλαμε πολύ κι' οι δύο... Έσύ πρώτα, έπειτα κι' εγώ. Έσύ έσκότωσες την αγάπη μας... εγώ θέλησα να σκοτώσω μια ζωή, που ανήκει στο Θεό.

—Αρετούλα, την δέχομαι ο Μπουκουβάλας. Ο Θεός είνε πανάγαθος, θα μ'ας συγχώσει. Τώρα θα πιστευτούμε...

—Οχι, Λάμπρο, είμαι αδύνατη, και σε παρακαλώ να μ' ακούσεις δίχως να με ταραξής. Τώρα πια είνε αδύνατο να παντρευτούμε. Ποτέ δε θα πιστέψω πια εγώ πως μ' αγαπάς, και ποτέ έσύ πως είμαι εύχισμένη. Μα από τον καιρό που σώθηκα, που γύρισα σαν τ'ο Λάζαρο από τον άλλον κόσμο, κατάλαβα πως μ' έσένα δεν πρέπει να φέρεται μια γυναίκα όπως με κάθε άλλον άντρα. Έσύ δεν είσαι σαν όλους, Λάμπρο. Κι' η γυναίκα που σου ταιριάζει δεν πρέπει να είνε σαν όλες. Μα κι' έσύ έχεις ανάγκη από στοργή, όχι μονάχα από αγάπη. Στην αρχή, εγωιστικά, ένιωσα πως τη στοργή αυτή δε μπορούσα να τη νοιώσω ποτέ για σένα. Τώρα όμως βλέπω ότι δε μπορώ να μη σ' αγαπώ. Θέλω να σ' αγαπώ σαν αδελφά, Λάμπρο, όπως σ' αγαπούσα μικρή, πριν ξυπνήσει μέσα μου η γυναίκα. Μα θέλω να με βοηθήσεις κι' έσύ, πρέπει.

Τόν έκλυσε με τα ήμερα καστανά της μάτια, γεμάτα καλωσύνη και ίκεσία.

—Αρετούλα, είπε ο Μπουκουβάλας. Δε θέλεις να κάνεις υπομονή...; Να δοκιμάσω αν μπορώ με να ξαναζωντανεύωμε την αγάπη μας;

Εκούνησε το κεφάλι της θλιμμένα.

—Οχι, Λάμπρο! Μπορείς να μου πεις, κυττάζοντάς με στα μάτια, πως έμένα μόνο αγαπάς; Πώς ξέχασες εκείνη... την τσιγγάνα;

Χαμήλωσε το παλληκάρι τα μάτια του... Έπειτα την έκτύπησε με ειλικρίνεια και της είπε σιγά:

—Οχι, 'Αρετή, δε θα σου λέγα άλλη θεία... Μα αν με βοηθήσεις... αν κάνεις υπομονή...

Μαζεμένα τα παλληκάρια το άλλο πρωί, αγωνίζονταν στο δρόμο και στη σκοποβολή. Καιρό είχαν να ασχοληθούν με ειρηνικούς αγώνες. Δεν τους είχε αφήσει μέρα δίχως πόλεμο, μέρα δίχως νίκη ο Μπουκουβάλας. Σήμερα όμως είχε αποφασίσει

να ξεκουράσει τους άντρες του. Κι' ο ίδιος ένοιωσε πως ή θύμιση του Κώστα θα τον έκαιγε πιο πολύ αν πολεμούσε άμέσως την άλλη μέρα.

Εκόντευε πιά μεσημέρι και θα διαλύονταν, να πάνε να φάνε, τα παλληκάρια, όταν είδαν τη Μαντώ, με το άλογό της, να όρμη ανάμεσά τους. Ήταν χλωμή και τα μαλλιά της ανέμιζαν πίσω της ξέπλεκα. Όλοι την έκύκλωσαν κι' ο Θάνος ήρθε πρώτος κοντά της με μάτι ανήσυχο. Μα η κοπέλλα εφώνασε λαχανιασμένη:

—Πού είνε ο καπετάνιος; Πού είνε ο Μπουκουβάλας;

—Εδώ είμαι, είπε ήσυχα ο Λάμπρος κι' ήρθε κοντά της. Τι τρέχει, Μαντώ;

—Φυλάξου!, εφώνασε χλωμή η άμαξόνα. Τώρα δε διάβασα την επικήρυσή...

—Ποιά επικήρυσή; Έκαμε ο Λάμπρος με άπορία.

—Την επικήρυσή του Σελήμη για σένα. Είχα πεί ως το Καστρί, κι' είδα ανθρώπους μαζεμένους να διαβάζουν κάτι γραμμένο σ' έναν τοίχο. Ζύγωσα και διάβασα. Χίλια πεντακόσια χρυσά φλωριά προσφέρει ο Σελήμη σ' όποιον του φέρη το κεφάλι σου.

—Τόν άτιμο!, εφώνασε ο Δήμος. Φρένιασε με την τελευταία μας νίκη. Πήρε την απόφαση πως δε μπορεί να μ'ας νικήση με τα όπλα, και τώρα θέλει να σε ξεκάνη με την προδοσία.

—Φυλάξου, εφώνασε η Μαντώ παραγμένη. Είσαι ξεγραμμένος άνθρωπος, τώρα. Λάμπρο. Κάθε ξένος μπορεί να είνε κι' ο δολοφόνος σου. Εκείνοι που δε θα τολμούσαν ν' αγγίξουν ούτε το δαχτυλάκι σου στα φανερά, τώρα, με την έλπίδα του κέρδους, προστατευμένοι από αυτή τη διαταγή, θα κυττάζουν να θρούν τρόπο να σε χτυπήσουν εκεί που δεν τ' περιμένεις.

Όλοι έκτύπησαν με δέος τόν αρχηγό τους. Άταραχος, όμορφος, ψηλός και λεδνής, άκουγε ο Μπουκουβάλας τα παραγμένα λόγια της κοπέλλας. Έπειτα έγέλασε δυνατά.

—Γιατί τρέμεις έτσι, Μαντώ; Ποιος θα με χτυπήσει; Νομίζεις πως έχω κανέναν φόβο, εδώ, ανάμεσα στα παλληκάρια μου;

—Εδώ δεν έχεις φόβο, είπε γρήγορα ο Δήμος. Μα πρέπει να φυλάγεσαι, έχει δική η Μαντώ. Ποτέ δεν πρέπει να φεύγεις μόνος από την 'Αράχωβα.

—Καλά!, έκαμε αφήφιστα ο Λάμπρος... Έχω την ιδέα πως ακόμα δε γεννήθηκε ο δολοφόνος μου.

Ήταν όμορφος στην τρελή του άφροντισιά, και τα παλληκάρια του ένοιωσαν πως θάδιναν τη ζωή τους με χαρά για να τον προστατέψουν. Ή Μαντώ ωστόσο ήταν ακόμα χλωμή.

Λάμπρο, παρακάλεσε, μην παίρνης αφήφιστα τα λόγια μου. Είδα μάτια να γυαλίζουν άπληστα, καθώς εδιάβασαν για τα χίλια πεντακόσια φλωριά.

Ετρεμε, και τα μάτια της ήταν μεγαλωμένα από την ανησυχία. Άβελτα έριξε ο Μπουκουβάλας μια ματιά στον Κατρά. Μια θανάσιμη αγωνία ήταν ζωγραφισμένη στη χλωμή φυσιογνωμία του παλληκαριού.

Τα μάτια του έπηγαιναν τότε στην κοπέλλα, τότε στον καπετάνιο, κι' έλαμπαν σαν ναχε πυρετό. Κατάλαβε ο Μπουκουβάλας πως η ζήλεια του θόλωνε το μυαλό, και νοιώθοντας γι' αυτόν μια παράξενη συμπόνια, είπε της Μαντώς: «Μάλλον απότομα...»

—Μαντώ, σ' ευχαριστώ που μου φέρες τα νέα. Τώρα όμως πηγαινε στο σπίτι σου. Κι' ένοιω σ' ανησυχία, τα παλληκάρια μου θα φροντίζουν για μένα.

Τόν έκτύπησε στα μάτια η κοπέλλα. Κάτι πήγε να του αποκριθής πεισμαμένη. Μα μετανόωσε, και γυρίζοντας το άλογό της, έφυγε δίχως άλλη λέξη.

Μαζεύτηκαν γύρω σ' όμιλους οι άντρες, κι' άρχισαν να συζητούν ζωηρά. Τους είχε συγκινήσει αυτή η είδησις... Ήταν κάτι που δεν τ' περίμεναν... κάτι που δεν μπορούσαν να προλάβουν. Ο Μπουκουβάλας γελούσε και άστειευόταν για τις ανησυχίες τους.

Σε μια στιγμή, καθώς έπηγαινε από δμίλο σε δμίλο, ήρθε ο Κατράς κοντά του.

—Λάμπρο, είπε, στήλωνόντάς του με μάτια σαν κάρβουνο. Την είδες τί χλωμή

ήταν και πως έτρεμε; Για σένα ήταν όλη αυτή η λαχτάρα.

—Γιατί μου το λές αυτό; ρώτησε ο Μπουκουβάλας.

—Λάμπρο, είπε πιά σιγά ο Θάνος. Για να σου ξαναπώ εκείνο που δε θέλησες να καταλάβεις προχθές το βράδυ. Πως ένας από μας πρέπει να λείπει.

—Μήπως σε θαμπώνει το χρυσάφι του Σελήμη;

Το πρόσωπο του Κατρά έγινε πελιδνό.

—Είνε η τελευταία φορά που με προσβάλλεις, είπε με δοντία σφιχτά. Μα το Θεό, είνε η τελευταία.

—Τί σκέπτεσαι να κάνης; ρώτησε ο Μπουκουβάλας ήσυχα.

—Κάτι, που αν δεν τ' δεχτήης, θα σε πούνε δειλό όλα σου τα παλληκάρια.

—Θα με προκαλέσης μπροστά τους; Να ξέρης πως θα τους εξηγήσω πως δε θέλω να χτυπηθώ μαζί σου για μια τρέλλα...

—Πολύ καλά! Θα ιδούμε!

«ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΗ Ο ΧΑΡΟΣ!»

Ο ήλιος ήταν στο καταμεσήμερο. Μια υπέρλαμπρη χειμωνιάτικη μέρα, μετά τη χθεσινή βροχή. Έκει, έξω από το χωριό που ήταν μαζεμένα τα παλληκάρια, νόμιζες πως είχε έλθει κιόλας η άνοιξις. Πως ανοιξιάτικο μήνυμα ήταν η ζέστη αυτή, και ζωής τραγουδιό το φως.

—Παιδιά!, εφώνασε ο Κατράς εξαφνα καθώς έτοιμάζονταν τα παλληκάρια να διαλυθούν. Μη φεύγετε. Μιλήσαμε για θάνατο, και μου ήρθε μια ιδέα. Χρόνια έχω μ' ένα παιζόμενα ο 'Οποιον πάρη ο Χάρος'. Λοιπόν, τί λέτε; Καπετάνιε! Τί αποφασίζεις; Έτσι κι' έτσι ξεγραμμένος είσαι.

Τάλεγε τάχα άστέια τα τελευταία λόγια, μα ο Μπουκουβάλας ένοιωσε άμέσως τη θανάσιμη σημασία τους. Το προσωπό του σκοτεινιάνεσε. Εδίστασε μια στιγμή, και στο τέλος αποκρίθηκε:

—Έχεις δίκιο, Θάνο. Είμαι ξεγραμμένος. Παρά να πλουτίση κανένας τούρκος με το θάνατό μου, καλύτερα να πεθάνω με τραγουδιό και με παιχνιδία.

—Τί είνε αυτά; εφώνασε ο γέρο - Δήμος. Καιρό που διαλέξατε για τέτοιο θανατερό παιχνίδι. Ο Σελήμη θα σε άνακρηρύξει ευεργέτη, Κατρά, αν σκοτωθής έτσι ο Μπουκουβάλας.

Ο Θάνος έγέλασε πικρά.

—Το παιχνίδι αυτό σ'ας τρωμάζει; Έκανε με ύφος σαρκαστικό. Δεν πειράζει. Άς μην το παίξωμε λοιπόν. Στόν παληό καιρό όμως ήταν συνηθισμένο κλέφτικο παιχνίδι. Δεν έτρόμαζαν άλλοτε τα παλληκάρια... Μα αφού ο καπετάνιος μ'ας διαστάζει.

Όλων τα μάτια καρφώθηκαν στον αρχηγό. Μ' όλη τη λατρεία που του είχαν τα παλληκάρια, και μ' όλη τη λαχτάρα, έτσι που έβασε ο Κατράς το ζήτημα, τ' θεωρούσαν ζήτημα τιμής για τόν Μπουκουβάλα να δεχθής.

Στήλωσε ο Λάμπρος τόν αντίπαλό του στα μάτια. Με φωνή σιγανή του ψιθύρισε:

—Τό αίμα σου, στη συνείδησί σου αν σκοτωθής... Εγώ έκανα ό,τι μπόρεσα για να τ' αποφύγω.

Έπειτα εφώνασε με δυνατή επιτακτική φωνή:

—Φέρτε εδώ ένα κουμπούρι γεμάτο. Τούφεραν τόν όπλο στον ζητούσε, κι' ο Λάμπρος τόν εξέτασε προσεκτικά.

—Εν τάξει, είπε ήσυχα. Και τώρα, τραδητήτης όλοι μακριά.

—Πώς; εφώνασε ο Δήμος. Ποιά από τα παλληκάρια θα καθήσουν κύκλω, όπως συνηθίζεται; Εγώ, πάντως, πρώτος.

Χαμογέλασε σοβαρά ο Λάμπρος.

—Οχι, καλέ μου Δήμο, είπε γλυκά. Έσύ δε θα κινδυνεύσεις τη ζωή σου άδικα σήμερα.

Έπειτα εφώνασε με φωνή αυστηρή, του άρχηγού τη φωνή.

—Παιδιά, είπα να τραδητήτης. Θα παίξωμε εγώ με τόν Θάνο τόν Κατρά μοναχοί μας.

—Μα δε γίνεται, διαμαρτυρήθηκαν τα παλληκάρια. Πρέπει να είνε πολλοί, να

γυρίζουν με τη σειρά τόν κουμπούρι. Κι' όποιον πάρη ο Χάρος.

—Θα καθήσωμε ο Κατράς κι' εγώ, και θα γυρίζωμε πότε αυτός, πότε εγώ τόν κουμπούρι, ώσπου να εκπυρσοκροτήση.

—Μα είνε δέβαιος θάνατος για έναν από σ'ας τούς δύο, είπε χλωμός ο Δήμος.

Και τα παλληκάρια μουρμούριζαν και μαζεύτηκαν γύρω από τόν αρχηγό τους.

Τό μάτι του Μπουκουβάλα άστράψε. Έφώνασε άγριος:

—Εγώ δε διατάζω εδώ; Έχει κανείς σ'ας να πη τίποτα;

Άργά, διστακτικά, τραδητήτης τα παλληκάρια. Οι καρδιές τους φερούργιζαν. Λυπόταν τόν Κατρά, μα θάδιναν τη ζωή τους με χαρά για να μην πάθη τίποτα ο Μπουκουβάλας.

Ο Θάνος έκτύπησε τόν αντίπαλό του μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο, σαν βρέθηκαν άπομονωμένοι. Άνταπέδωσε ήμερα ο άρχηγός αυτή τη ματιά.

—Λάμπρο, είπε σιγά ο Κατράς. Άν τύχη και πέση σ' έμένα τόν δόλι, δε θέλω να με πάτε πίσω στην 'Αράχωβα να με θάψετε. Δε μπορώ να σκεφτώ πως η Μαντώ θα κλαίη τάχα έμένα, μα τα μάτια της θα καρφώνωνται σ' έσένα. Έσύ, έχεις καμιά τελευταία παραγγελία ν' άφήσης;

—Οχι! αποκρίθηκε με χείλη σφιχτά ο καπετάνιος.

Εκάθισαν κάτω, αντίκρυ ο ένας στόν άλλον, έχοντας ανάμεσά τους μια μεγάλη πέτρα λεία και γλυστερή. Όλων τα μάτια ήταν καρφωμένα έπάνω τους. Μακριά, έκει που είχαν μαζευτή τα παλληκάρια, άσπριζαν οι φουστανέλλες τους στον ήλιο.

—Όλα έσπιθίζουν, όλα γύρω έχαιρόνταν τη ζωή. Τα κουδούνια τών κοπαδιών λές κι' ήταν τόν πιά χορομένο τραγουδι της χαρής. Ξεγελασμένη η γή, μέσα στο Δεκέμβρη, χαμογελούσε με ανοιξιάτικο χαμόγελο. Κι' έκει, κάτω από τόν μεσημεριανό ήλιο, έκαθονταν οι δύο νέοι, έτοιμοι να πεθάνουν.

Σοβαρός, ήμερος, ο Μπουκουβάλας έκτύπησε με τα γαλανά του μάτια μακριά για μια στιγμή. Πέρα, πίσω από εκείνο τόν θουλό, ήταν μια καλύβα, και μια κοπέλλα, μελαχροινή, με κορμί φιλόσιο...

—Εδώ, από τόν άλλο μέρος, μια μάνα καρτερούσε με τόν τραπέζι στρωμένο για τόν μεσημεριανό φαγητό... Έσφιξε τα χείλη του κι' έκτύπησε σοβαρά στα μάτια τόν Κατρά. Ποτέ δεν φάνηκε τόσο όμορφος στα παλληκάρια του, όπως εκείνη τη στιγμή που τόν είδαν έτσι σούαρό και γαλήνιο ν' αντιμετωπίζει τόν θάνατο. Στη μαχη τόν είχαν θαυμάσει πολλές φορές, μα μέσα στην ταραχή, τα μάτια του έλαμπαν κι' ατύσωντο, κι' η μωρή του ήταν άγρια. Τώρα όμως επίγινε ν' ανταμώσει τόν θάνατο, μ' ένα σοβαρό χαμόγελο ο είκοσάχρονος άρχηγός τους. Άντίκρυ του, ο Κατράς ήταν χλωμός σαν κένιρος, και τα μάτια του στριφογύριζαν γεμάτα πυρετό.

Τό πάθος ήταν ζωγραφισμένο στη μελαχροινή του φυσιογνωμία. Τό πρόσωπό του ήταν βασανισμένο, και μπροστά στον άστραφτερό άρχηγό, φαινόταν σ'α γερασμένος, σ'α νευρικός.

Άκούμπησε ο Μπουκουβάλας τόν γεμάτο κουμπούρι, όρθιο στην πέτρα, με τόν κόπονα προς τα κάτω. Κτύπησε τόν Κατρά στα μάτια, και είπε ήμερα:

—Ποιος θα τόν γυρίση πρώτος;

—Έσύ, σαν άρχηγός, αποκρίθηκε ο Θάνος.

Έπιασε ο Λάμπρος τόν όπλο με τόν δεξί του χέρι. Πέρα τόν μουρμούρισμα τών παλληκαριών, σταμάτησε, σ' αν είχαν κοπή όλες οι αναπνοές. Δίχως να τους δαίψη ο καπετάνιος, ένοιωσε τις ματιές τους άπάνω του, γεμάτες αγωνία. Κι' άξαφνα άρχισε να στριφογυρίζει γρήγορα τόν κουμπούρι. Με μιάς θυμωμένη πως σ' αυτό τόν παιχνίδι, τα παλληκάρια πάντα τραγουδούσαν. Δίχως να σταματήσει τόν γύρισμα τού όπλου, φώνασε επιτακτικά.

—Γιατί δεν τραγουδάτε, παιδιά;

Μιάς στιγμής νεκρική σιγή, κι' έπειτα η φωνή του γέρο-Δήμου άκούστηκε πρώτη, βραχνή, γεμάτη αγωνία, να τραγουδά ένα κλέφτικο τραγουδι. Σε λίγο ένα

θηκαν κι' οι άλλες νεανικές φωνές, βραχνές στην αρχή, έπειτα καθαριές σαν την ολόλαμπρη μέρα. Όταν φούντωσε τόν τραγουδι, σταμάτησε άξαφνα ο Μπουκουβάλας τόν στριφογύρισμα τού όπλου και τόν άφησε να πέση στην πέτρα. Μα, επίτηδες δεν τώρριξε με όρμη. Προσπάθησε να πείη μαλακά, και τόν όπλο δεν έπιασε φωτιά.

Τα παλληκάρια άλάλαξαν από τη χαρά τους, κι' ο Δήμος ζύγωσε λιγάκι και φώνασε:

—Φτάνει! Θεού θέλημα είνε να μη πάθη κανείς σ'ας τίποτα, μια και δεν έπιασε φωτιά.

Μα ο Κατράς τούκανε άγριεμένος νόημα να τραδητήτης φώναζε:

—Μακριά, Δήμο! Τώρα θα τόν γυρίσω κι' εγώ, και θα ιδούμε αν πιάνη φωτιά η όχι.

—Τραγουδήστε πάλι, πρόσταξε ο Μπουκουβάλας ήμερα.

Αυτή τη φορά τόν τραγουδι άκούστηκε πιά θλιμμένο. Ένοιωσαν τα παλληκάρια πως στα λλοισσμένα χέρια τού Θάνου, τόν όπλο θα εκπυρσοκροτούσε σίγουρα.

Με γρηγοράδα δαιμονισμένη, άρχισε αυτός να τόν στριφογυρίζει... Κι' άξαφνα, μ' όλη του τη δύναμη, τόν πέταξε στην πέτρα. Ένας κρότος ζερός άκούστηκε... η σφαίρα έφυγε... μια φωνή άπ' όλα τα στήθια, κι' ο Θάνος ο Κατράς, έπεσε δαρύς έπάνω στην πέτρα, κρατώντας τόν στήθος του με τα δύο του χέρια.

Όταν ζύγωσαν τα παλληκάρια, τόν ηύραν να ξεψυχάει στα χέρια τού Μπουκουβάλα, κι' άκουσαν τα τελευταία του λόγια:

—Συχώρα με Λάμπρο... Σε μίσησα πολύ. Τώρα, αν ζούσα, καταλαβαίνω... θάβλεπα αλλοιώτικα τα πράματα. Μα πρέπει να φθάση κανείς στην τελευταία στιγμή, για να ιδή ζάστερα... Συχώρα με και μην έχης θάρος τόν θάνατό μου στην ψυχή σου... Μη ξεχάσης και την τελευταία μου παραγγελία.

Δακρυσμένος τούκλεισε ο Λάμπρος τα μάτια...

Τό απόγεμα, τόν έθαψαν εκεί, στην πλαγιά. Και μονάχα όταν τόν σκέπασε καλά-καλά η γή, έμαθε η Μαντώ πως ο άντρας που την είχε αγαπήσει, τόσο βασανισμένα, τόσο πονεμένα, ήταν πεθαμένος.

Κανένας, εκτός από τόν Λάμπρο δεν ήξερε την αιτία τού θανάτου του. Κι' ο Λάμπρος δεν φάνηκε καθόλου μπροστά της να της πη τίποτα. Μα, τόν γυναικείο της ένστικτο, της τή εξήγησε όλα άμέσως. Και τόν δράδυ, την ώρα που σ' όλα τα στήθια της 'Αράχωβας δεν γινόταν άλλη κουβέντα, παρά για τόν θάνατο τού Κατρά που τόν είχε ζητήσει μοναχός του, η κόρη τού Ζαχαρία με μια μαυρή μαντίλα στο κεφάλι, πεσμένη στον τάφο του, φώναζε δραχνά:

—Συχώρα με, συχώρα με! Θάνο! Σ' αγαπούσα σαν αδελφή, κι' ήθελα τόσο να σε νοιώσω εύχισμένο. Μα δεν μπορούσα, δεν μπορώ... τόν αγαπώ τόν Λάμπρο, τόν αγαπώ.

Κι' ήταν αυτό τόν μόνο μοιρολόι που άκουσε ο πεθαμένος, γιατί έρημος κι' όρφανός, δεν είχε ούτε μάνα ούτε αδελφά να τόν κλάψουν. Έτσι τόν θόνησε μόνο η γυναίκα που τόν έσπρωξε στον θάνατο.

ΕΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΠΟΥ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΠΟΛΛΑ

Την ίδια ώρα, ο Μπουκουβάλας έτρεχε με θήματα μεγάλα στο μονοπάτι που φερε στην καλύβα της Σαχίνης. Ήταν η μόνη λύτρωσι, να ιδή τη Χάμκω, να μεθύση με την όμορφιά της, να νοιώση κοντά της την ήδονα τού κινδύνου και της άπελπισιάς. Όλα γύρω του σκοτεινά. Ο Κατράς, τόν καλύτερό του παλληκάρι, πεθαμένο, κι' αυτός ο αίτιος, έστω και χωρίς να τόν θέλη. Ο ίδιος επικρυμμένος, κυνηγημένος άχι σαν έχθρος, μα σ'α θηρίο που όποιος μέσο είνε κατάλληλο για να τόν εξοντώσουν. Ή πικρά ξεχειλίσε στην ψυχή του. Γιατί να είνε τέτοια η μοίρα του; Άν ήταν κι' αυτός ένας άσημος νέ-

ος, τίποτε από όλα αυτά δεν θα είχε γίνει, κι' η Χάμκω ίσως φερόταν πιο μαλακά, όταν δεν θα είχε τη φιλοδοξία να ταπεινώσει έναν άρχηγό με την άρνησή της. Σκοτεινός, με σκέψεις θλιβερές, έφτασε στην καλύβα της. "Όταν διάβηκε όμως το κατώφλι, η όψη του ξαστέρωσε με μιάς, κι' ο κόσμος του φάνηκε άσφαιρα όμορφος. Ψέματα ήταν η λύπη, ο θάνατος, οι τύψεις. Ψέματα όλα και μόνη αλήθεια το χαμόγελο κι' η όμορφιά της Χάμκω. Σά μεθυμένος έτρεξε άπάνω της, της σκέπασε το πρόσωπο, τὰ μπράτσα με φιλία. Έκανε αυτή πώς άντιστεκόταν, μάλ', όχι, δεν γελιόταν, τού χαμογελούσε, τού χαμογελούσε αληθινά.

—Έκανες πολλές μέρες νάρθης, τού είπε μαλακά, όταν επί τέλους κάθισε δίπλα της τὸ παλληκάρι λαχανιασμένο.

—Θά μού πῆς πὸς με πεθύμησες; τὴ ρώτησε ὁ Λάμπρος, τάχα εἰρωνικά, μὲ καρτερώντας με καρδιοχτύπι τὴν ἀπόκρισὶ τῆς.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια, μ' ἐκείνη τὴ ματιά τῆς τὴν ἀστραφτερή, καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε συρτά:

—Ίσως!

—Αγάπη μου! Έκανε με λαχτάρα ὁ νέος. Χάμκω, πὸς μου ὅτι μ' ἀγαπᾷς τώρα πιά.

—Δὲν σὸ εἶπα ἀκόμα! ἀποκρίθηκε φιλάρεσκα ἡ κοπέλλα.

—Χάμκω, φώναξε ὁ Μπουκουδάλας. "Αν ἤξερες τί μαυρες στιγμὲς πέρασα αὐτὲς τίς ἡμέρες πὸς δὲ με εἶδες... "Αν μπορούσες νὰ μπῆς μέσα στὴν καρδιά μου... ἂν καταλάβαινες πὸς ἡ μόνη μου χαρὰ μπόρῃς νὰ γίνῃς ἐσύ...

—Κί' ἂν τὰ καταλάβω όλα αὐτά, πρέπει νὰ σ' ἀγαπήσω γιὰ νὰ στὰ πῶ; τὸν διέκοψε ἡ τοιγάννα.

Πάλι ἀρχίζει τὴν τακτικὴ πὸς τὸν τρέλινε. "Ενῶ τὴν ἔνοιωθε τόσο κοντὰ του, ἔξωφ'αν με μιά τῃς λέξι' ἔφευγε μιλία μακρυά. Μὰ ἀπόψε, ὅχι, δὲν ἦταν σὲ διάθεσι πὸς θὰ μπόρουσε νὰ δεχτῇ νὰ τὸν τυραννίσῃ.

Μὲ θυμὸ ξαφνικὸ, τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια μέσα στὰ δικά του, καὶ καθλώνοντάς τιν, τῆς εἶπε θραυνά:

—Δὲ θὰ μὸς ξαναρχίσῃς τὰ ἴδια, Χάμκω. Σοῦ λέω πὸς πόνεσα πολὺ αὐτὲς τίς ἡμέρες... "Όταν μὸς χαμογέλασες στὸν ἔρχομὸ μου, ἔξαχσα ὅλες μου τίς πίκρες... Χάμκω, εἶμαι πρὸς ὅλους νὰ κάνω κάθε θυσία γιὰ σένα... Μὰ πὸς μου πιά πὸς μ' ἀγαπᾷς! Πὸς μου το, τὸ θέλω!

Τὴν ἔνοιωσε ν' ἀνταρξιάζῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἀγγίγιμά του. Τὰ μάτια τῆς καρφώθηκαν ὑγρὰ στὰ δικά του... "Όχι, δὲ μπόρουσε νὰ γελιόται πιά ἔτσι... "Ἦταν τῆς ἀγάτῃς αὐτὴ ἡ ματιά. Τὸ ἀνεβοκατέβασμα τοῦ στήθους τῆς..., τὸ σάλεμα τῶν χειλιῶν τῆς... "Ἦταν ἡ γυναικία, ἡ ἔτοιμη νὰ ριθῇ πιά τὰ ὅπλα μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ ἀντρα... ἡ Περφάνεια ἡ νικημένη ἀπὸ τὴν καρδιά... Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο ὁμορφῇ, ὅσο τὴ στιγμὴ αὐτῇ... Τὸ μπόρουν τζῖνο δὲρμα τῆς φρικιούσε, τὰ τρυφερά τῆς μπράτσα ριγούσαν κάτω ἀπὸ τὴν παλάμες του... Κόλλησε τὰ χεῖλῃ του στὰ δικά τῆς... Κί' ἔνοιωσε τόσο εὐτυχία, πὸς πόθησε νὰ πεθάνῃ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, πρὶν ἀφήσῃ τὸ στόμα αὐτὸ πὸς τοῦ ἀνοίγε ἔνα παράδεισο ἄγνωστο... "Όχι, δὲ θὰ τοῦ ἔφευγε πιά. "Ἦταν δική του, δική του, ἡ γυναικία πὸς τοῦ εἶχε παράδει τὴ ζωὴ του... "Ό,τι ἤθελε ἄς γινόταν. Μὰ τώρα πιά τὸ ἔνοιωθε, ἦταν δική του...

Κί' ἔξωφ'αν, ἐκεῖ πὸς μεθυσιμένους ὄρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζῃ λόγια γεμάτα πόθο, τὸν ἔσπρωξε ἡ κοπέλλα με φρίκη ἀπὸ κοντὰ τῆς. "Ἡ φυσιογνωμία τῆς ἀλλοιώθηκε με μιάς. Τὰ χεῖλῃ τῆς φώναξαν πὲ λιδιά:

—"Όχι, ὅχι! Δὲ μπόρῃ νὰ τὸ κάνω αὐτό... Λάμπρο, φύγε, ἂν ἀγαπᾷς τὸ Θεό σου, ἂν μ' ἀγαπᾷς, φύγε... Τώρα θέρῃ ὅπου νᾶνε ἡ μάνα μου, πρέπει νὰ φύγῃς πρὶν ἔλθῃ... νὰ μὴ σὲ ἰδῇ καθόλου ἔδω...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Ἡ συνέχεια.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΑΙΝΩΜΑΣΤΕ ΣΚΛΗΡΟΙ ΚΑΙ ΑΠΑΘΗΡΩΠΟΙ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΑΣ ΑΓΑΠΑΕΙ.—ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΟΚΡΙΝΩΜΕΘΑ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΡΑΔΟΚΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΣΤΙΓΜΗ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ; ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΥΣΙΑΖΩΜΑΣΤΕ ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ;

ΤΟΥ ΚΑΜΙΑ ΜΩΚΛΑΙΡ

"Ἡ ζωὴ, με τὸ στόμα ὀλων ἐκείνων πὸς τὴν ἔζησαν πραγματικά, ἔχει πῇ ἀπὸ αἰῶνες καὶ χιλιετηρῶδες τὴ μεγάλη ἀλήθεια: ἡ ἀγάτῃ δὲν εἶναι αἰώνια. Εἶναι ἔνα αἶσθημα πὸς ἔρχεται ἔξωφ'αν καὶ πὸς φεύγει ἔξωφ'αν μιά μέρα, τὸ ἴδιο ἀπρόοπτα ἡ ἀπροσδόκητα ὅπως ἦλεθε.

Ξυπνοῦμε ἔνα πρὶν ἑρωτευμένοι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε καθόλου σχεδόν. Καὶ ἔνα ἄλλο πρὶν, χωρὶς τίποτε νὰ μεσολαβήσῃ, διαπιστώνομε τὴν τραγικὴ ἀλήθεια: ἡ ἀγάτῃ μας εἶναι νεκρὴ καὶ τίποτε πιά δὲν θὰ μπόρουσε νὰ τὴν ξαναζωντανέψῃ. Τὸ πολὺ, ἂν ἀπομένῃ στὴν καρδιά μας μὴ συμπάθεια ἢ ἔνας οἶκτος.

"Ενας οἶκτος!... "Απὸ τὴ στιγμὴ αὐτῇ ἀρχίζει τὸ μεγάλο πρόβλημα. Στὸ ἑρωτηματικὸ πὸς ὑψώνεται μπροστὰ μας εἶναι δύσκολο πιά καὶ σχεδόν ἀδύνατο νὰ δώσωμε μιά ἀπάντησι.

"Ας σκύψωμε πὸς πολὺ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ τοῦ ἔρωτος.

Δυὸ ἄνθρωποι ἀγαπιούνται. "Ἡ ἀγάτῃ τους εἶναι τρελλή, παράφορη, ἀποκλειστική, ὅπως εἶναι ὅλες οἱ πραγματικὲς ἀγάτες. Διαρκεῖ μερικὸς μῆνες ἢ μερικὰ χρόνια. Μὲ τὴ λέξι' διαρκεῖ ἔννοοῦμε πὸς, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ δύο ἑρωτευμένοι δὲν ἔβλεπαν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάτῃ τους. Ἐζούσαν μόνο γι' αὐτὴ καὶ ἔζούσαν εὐτυχισμένοι. Ἀλλά, ἔξωφ'αν, ἡ ἀγάτῃ αὐτῇ ἀρχίζει νὰ ψυχωρραγῇ καὶ μιά μέρα πεθαίνει. Πεθαίνει ὅχι καὶ γιὰ τοὺς δύο —ἀλλοιῶς θέβατο τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν πολὺ ἀπλὸ —ἀλλὰ γιὰ τὸν ἔνα μόνο. "Ο ἄλλος ἔξακολουθεῖ νὰ ἀγαπᾷ. Γι' αὐτόν, ἡ ἀγάτῃ του εἶναι πάντα ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του καὶ τὸ μέσον τῆς εὐτυχίας του. Ἀλλά γιὰ τὸν πρῶτο;

Μέσα στὴν καρδιά του δὲν βρίσκει παρὰ μόνον ψυχρὲς, κατάψυχρες στάξεις. Δὲν μπόρουν πιά νὰ τὸν εἰσαπνοῦν. Τὰ λόγια, πὸς τὸν ἐνεθουσίαν ἄλλοτε, τὸν ἐξοργίζουν τώρα καὶ τοῦ προκαλοῦν ἀηδία. Καὶ τὰ φιλία, πὸς ἔδονούσαν ὅλο του τὸ σῶμα ἀπὸ ἀγαλλίασι καὶ ἀνέβαιναν ὡς τὸν οὐρανὸ τὴν ψυχὴ του, τοῦ φαίνονται ἀνούσια ἢ πικρά.

Δὲν ἀγαπᾷ. Ἀλλά τὸν ἀγαποῦν. Τί πρέπει νὰ κάμῃ τότε;

"Ακούω μερικὸς ἠθικολόγους, πὸς ἔχουν ἑτοιμὲς συνταγὲς γιὰ ὅλα τὰ πράγματα, νὰ λένε: Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον παρὰ μόνον ἡ ἀλήθεια. Πρέπει νὰ τὴν λέῃ κανεὶς πάντοτε, ἀκόμη κι' ὅταν εἶναι πικρὴ, ἀκόμη κι' ὅταν μπόρῃ νὰ φέρῃ τὸ θάνατο...

"Αλλ' εἶναι τάχα τὰ πράγματα τόσο ἀπλά; "Ο ἑρωτευμένοι πὸς ἔπαυσε ν' ἀγαπᾷ τὴ φίλῃ του ἢ καὶ ἀντίστροφα πρέπει νὰ πηγαίῃ ἀμέσως καὶ νὰ τῆς λέῃ: «Ξέρεις, τὰ φιλία σου με κουράζουν καὶ τὰ λόγια σου μὸς δίνουν τὴν ἐπιθυμία νὰ χασμουρηθῶ... Δὲν σε ἀγαπᾷ πιά!...»

Τί θέλετε νὰ καταλάβῃ ὁ ἄνθρωπος πὸς ἀγαπᾷ ἀκόμη ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά; Στὴν ἀρχὴ τίποτε. Καὶ ἔπειτα θὰ νομίσῃ πὸς ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἔχει σωριασθῇ στὰ πόδια του σὲ συντριμμία. "Ο θάνατος θὰ φωνάξῃ μέσα στὸ σῶμα του — πόσα τέτοια παραδείγματα δὲν ἔξομε ὅλοι; — ἡ μέσα στὴν ψυχὴ του — πόσες παρόμοιες περιπτώσεις ὑπάρχουν γύρω μας, πὸς συνήθως δὲν τίς ὑποπευόμαστε καθόλου;

"Ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι ἁπλῶς σκληρὴ σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις. Εἶναι κάτι περισσότερο: εἶναι ἀπάνθρωπη.

"Αλλά τότε;

Πρέπει μήπως ὁ ἄνθρωπος πὸς δὲν ἀγαπᾷ νὰ ἀρχίσῃ νὰ προσποιήται τὸ ἀντίθετο ; Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ προσφέρῃ στὸν ἄλλον τὴν ψευδαἰσθησι τῆς ἀγάτῃς; Πρέπει νὰ ὑποκρίνεται, θυσιάζοντας ὀλοένα καὶ ἔνα μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του, γιὰ νὰ παράσχῃ στὸν ἄλλον κάποια ἱκανοποίησι;

Καὶ ὡς πότε πρέπει νὰ τὸ κάμῃ αὐτό; Πρέπει μήπως νὰ γίνῃ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ σκλάβος μιάς ἀγάτῃς, πὸς ἔνοιωσε κάποτε μέσα στὴν ψυχὴ του;

"Αν ἀγαποῦσε πάντα τὴν ἴδια τὴ γυναικία, λέγει σ' ἔνα περιφίλη στίχο του ὁ Γκαίτε, πὸς θὰ μπόρουσε πάντα ν' ἀγαπᾷς;

"Αλλ' ὁ Γκαίτε ἦταν ἔνας ποιητῆς καὶ ἡ λάμψις τῶν ποιημάτων του μᾶς κάνει νὰ συγχωροῦμε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνθρώπου. Κάθε ἄνθρωπος, πὸς νοιώδῃ τὴ δύναμι ἑνὸς Γκαίτε μέσα στὴν ψυχὴ του, μπόρῃ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐνεργῇ ὅπως αὐτός. Ἀλλ' ὅλο τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, πὸς δὲν ἔχουν οὔτε τὴν ψυχικὴ δύναμι, οὔτε τὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Γκαίτε, τί πρέπει νὰ κάνουν;

"Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι βέβαια εὐκολὴ στὴν ἐρωτησι αὐτῇ. Κάθε ἄνθρωπος θὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἐπιβάλλῃ ἡ ἰδιοσυγκρασία ἢ ὁ χαρακτήρας του. "Ο ἔνας θὰ φανῇ ἀπάνθρωπος καὶ σκληρός. "Ο ἄλλος θὰ ἀφήσῃ τὸν καιρὸ νὰ κυλήσῃ, περιμένοντας τὴν κατάλληλῃ εὐκαιρία γιὰ νὰ καταφέρῃ τὸ τελειωτικὸ πλῆγμα. "Ενας ἄλλος θὰ θυσιασθῇ πρόθυμα καὶ θὰ ὑποκριθῇ τὴν ἀγάτῃ, πὸς δὲν αἰσθάνεται πιά μέσα στὴν ψυχὴ του.

"Αλλ' ὅλοι θὰ εἶναι τὸ ἴδιο δυστυχισμένοι. "Ο πρῶτος γιὰτὶ μιά μέρα, ἀόρα ἢ γρήγορα, θὰ δοκιμάσῃ τύψεις γιὰ ὅ,τι ἔκαμε καὶ θὰ καταλήξῃ σιγὰ - σιγὰ νὰ περιφρονῇ ἢ νὰ ἀποστρέφεται πρὸς ἑαυτὸ του. "Ο δεύτερος γιὰτὶ ἡ ζωὴ αὐτῇ θὰ ἀρχίσῃ νὰ γίνετα ἔνα μαρτύριο γι' αὐτόν. Καὶ ὁ τρίτος γιὰτὶ θὰ ζῇ πάντα μέσα σ' ἔνα αἰώνιο φέμα καὶ θὰ ὑποφέρῃ χωρὶς νὰ μπόρῃ νὰ μιλήσῃ.

"Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας δρόμος, καμμίαν τακτικὴ πὸς νὰ μπόρῃ κανεὶς ν' ἀκολουθήσῃ. "Όλες οἱ ἀγάτες εἶναι προσωρισμένες νὰ πεθάνουν μιά μέρα. "Ο καλὸς θεὸς θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὴν ἀγάτῃ δύο ἀνθρώπων νὰ πεθάνῃ τὴν ἴδια στιγμὴ. Ἐτσι κανεὶς δὲν θὰ μπόρουσε νὰ παραπτονηθῇ ἐναντίον τοῦ ἄλλου, θὰ ἦταν σὰν ἔνα ὄνειρο, πὸς σταματᾷ ἔξωφ'αν καὶ πὸς μὸς τίς τὸ θυμόμαστε δὲν ξυπνοῦμε.

ΚΑΜΙΑ ΜΩΚΛΑΙΡ

ΓΙΑΤΙ ΤΗΝ ΦΟΡΟΥΣΕ

Στὸ δικαστήριον, ἐνῶ ὁ συνήγορος φορεῖ τὴν τρένου.

"Ο μὲ κ ρ ό ς: Γιατί, μπαμπά, αὐτὸς ὁ κύριος φορεῖ φουστάνι σὰν γυναικία;

"Ο μ π α ς μ π α ς: Γιατί ἔχει νὰ μιλήσῃ πολλὴ ὥρα, παιδί μου.

Η ΜΑΧΗ

Ένα δραματικό ἄριστούργημα ὑπὸ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

"Ἡ νεαρὴ κυρία Μπολὲν ἐπερίμενε μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ πύργου. Ἐξωφ'αν εἶδε σ' ἔνα καθρέφτῃ τὴ λεπτὴ τῆς σιλουέττα, τὸ ἀπλὸ τῆς φόρεμα, τὸ ὥχρὸ καὶ ἀδύνατο προσωπάκι τῆς. Ἐνοιῶσε τὸ συναίσθημα ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως. Τὸ διάδημα πὸς ἔκανε τῆς φαινόταν πὸς ἦταν μιά τρέλλα. "Ὅσο ὅχι. Τὰ ἔπαιξε ὅλα γιὰ ὅλα. Ἐπρεπε νὰ νικήσῃ. Θὰ ἔμενε.

"Απὸ τ' ἀνοικτὰ μεγάλα παράθυρα φαίνονταν ὁ θαυμάσιος κήπος. Ἀνάμεσα ἀπ' τὴν πρασιναδὰ ἡ κυρία Μπολὲν, εἶδε τὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς. "Ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, ἔνα μῆνα προηγουμένως, ὅταν ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ με τὰ δύο ἀγαπημένα τῆς πρόσωπα! "Όλα τῆς χαμογελούσαν. "Ο ἄνδρας τῆς εἶχε λάβει τὴν ἀνταμοιβή, δέκα ἑτῶν ἐπιπλέον ἐργασίας. Μιά ξαφνικὴ ἐπιτυχία τὸν ἔφερε μεταξὺ τῶν πρῶτων, στὴν τελευταία μεγάλῃ ἔκθεσι. Μπόρεσε ἐπὶ τέλους νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο πὸς εἶχε τόσο χρόνια, νὰ ἔχῃ ἔνα σπῆτι στὴν ἐσοχή.

"Ἡ κορούλα τῆς πὸς μαραινόταν στὴν πόλιν, θὰ ἀποκοτῶσε ἔξω τὰ χρώματά τῆς καὶ τὴν ὕγια τῆς!... "Α! πὸς γρήγορα ὥστόσο ἔσβυσε ἡ χαρὰ τῆς!

"Ἡκεσε ἡ ἀφίξις τῶν γειτόνων τους, τοῦ τραπέζιτου Σολάρ καὶ τῆς γυναικίας του. Χάρις στὴν πρόσφατῃ φήμῃ τοῦ νέου ζωγράφου, γνωρίσθηκαν ἀμέσως.

Μιά ζωὴ δεξιόσεων ἀρχισε στὸν πύργο. Ἀδιάκοπα κύματα προσκεκλημένων, συνεχεῖς θόρυβος αὐτοκινήτων, χαρούμενες φωνὲς ἀπ' τὸ τέινεις, χοροὶ, μουσικὴ, ἔνας πραγματικὸς ἱλιγγος ὅπου ὁ ἄνδρας τῆς ἀφινόταν νὰ παρασύρεται.

"Ἐκείνη λίγα μισάνθρωπη ἔμενε στὸ περιθώριον, ἔχοντας γιὰ πρόφασιν τὴν ἐπιβλεψὴ τῆς κόρης τῆς.

"Ενας καλλιτέχνης ὥστόσο ὀφείλει νὰ συναναστρέφεται τὸν κόσμον. Πρέπει νὰ φαίνεται. Νὰ δέχεται τοὺς ἐπαίνοους τῶν ἐκλεκτῶν. Ἀλλοίμονον! "Ἡ κυρία Μπολὲν ἐπρόσθεσε σὲ λίγο, ὅτι ἡ λαμπερὴ ὁμορφία τῆς κυρίας Σολάρ, προσέλυκε πρὸς τὴν προσοχὴ τοῦ ἀνδρός τῆς. "Ο παντὸς τὴν προσοχὴ τοῦ ἀνδρός τῆς. Ὁταν μάλιστα ἀρχισε τὸ πορτραῖτο τῆς πυργοδέσποινας, δὲν τῆς ἔμενε πιά καμμία ἀμφιβολία.

Αὐτὸς, ὁ τόσο τρυφερός, ὁ τόσο γλυκός, ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ σπῆτι του! Ἐφευγε ἀπὸ τὸ πρὶν καὶ ἐγύριζε τὸ βράδυ. "Ἡ κυρία Μπολὲν, ἐπρόσθεσε, ἔπρεπε νὰ σιωπήσῃ, με τὴν καρδιά σφιγμένη. Τί νὰ ἔκανε;

"Ἐτσι σιγὰ-σιγὰ ἔπληρε τὴν ἀπόφασιν: ν' ἀντιμετωπίζῃ τὸν κίνδυνον, ὅσο ἦταν ἀκόμη καιρός.

—Καλημέρα σας, ἀγαπητὴ κυρία, πὸς ἔλθε; Μὰ δὲν σας βλέπουμε πιά. Μήπως εἶν' ἀδιάθετῃ ἡ μικρούλα;

"Ἡ κυρία Σολάρ ἐπροχωροῦσε μεγάλῃ ζαμπιγιῇ τῆς. Τὸ κατάλευκο χερί τῆς ἔδειξε μιά πολυθρόνα στὴν ἐπισκέπτριά της. "Ἡ κυρία Μπολὲν συνεκέντρωσε ὅλο τῆς τὸ θάρρος. Ἐπῆσε τὸν ἑαυτὸ τῆς γιὰ νὰ προσφέρῃ τὰ λόγια πὸς εἶχε ἐτοιμάσει:

—Τὸ διάδημά μου κυρία, θὰ σας φανῇ παράξενο. Θὰ θβάσω ὥστόσο κατ' εὐθείαν στὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου. Πρόκειται γιὰ τὸν ἄνδρα μου.

"Ἡ πυργοδέσποινα ὤψωσε τὸ κεφάλι τῆς.

"Ἡ καυμενούλα κυρία Μπολὲν, ἐνόμισε πὸς διέκρινε κάποια εἰρωνεία καὶ κάποιο μῖσος στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς. Τότε σὰν χαμένη, ξεχνώντας τίς φράσεις πὸς εἶχε προετοιμάσει, ἔφώναξε:

—Ε, λοιπόν, ναί. Ἐρχομαι νὰ σας ζητήσω, νὰ σας παρακαλέσω, νὰ μὴ μὸς τὸν πάρετε. Δώστε μὸς τὸν πίσω!

—Ἀλλά, κυρία. Πράγματι τὸ διάδημά

σας εἶναι παράξενο. —"Όχι, ὅχι. Ἀκούστε με. Κατάλαβαί νετε καὶ πόσο μὸς στοιχίζει νὰ σας παρακαλῶ καὶ ὅτι ἂν ἔρχομαι σὲ σας, τὸ κάνω γιὰτὶ μόνον σεῖς μπόρετε νὰ με σώσετε.

—Ἐπὶ τέλους, κυρία, γιὰ νὰ σας ἐπιστρέψω τὸν ἄνδρα σας, ὅπως λέτε, πρέπει νὰ σας τὸν ἔχω πᾶρει. Καὶ αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Εἶν' ἀρκεῖα μεγάλος νομίζω, γιὰ νὰ ἔξῃ τὸ πρῆπει νὰ κάμῃ. Σ' ἐκείνον πρέπει νὰ μιλήσετε. Ἀλήθεια, κάματε λάθος στὴ διέυθυνσι.

Γιὰ ἄλλη μιά φορὰ ἡ κυρία Σολάρ ἔδειχνε με τὸ ὕφος τῆς ὅτι ἡ συζητήσις ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ.

"Ἡ κυρία Μπολὲν ὥστόσο δὲν ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ.

—Ξερετε καλὰ πὸς με τίς πρῶτες κουδέντες ὁ ἀνδρικός τοῦ ἐγωῖσμός θὰ βιχθῇ καὶ ἀντὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ λυγίσῃ θὰ τὸν σπρώξῃ γρηγορώτερα στὴν καταστροφή. "Όχι, ὅχι, μόνον σεῖς μπόρετε νὰ τὸν ἀπομακρύνετε, νὰ τὸν ἀποθαρρύνετε, νὰ μὸς τὸν ξαναδώσετε. Καὶ αὐτὸ χωρὶς νὰ υἱς κοστίσῃ, γιὰτὶ δὲν τὸν ἀγαπάτε.

Μὲ ὕφος ἀγέρωχο ἡ πυργοδέσποινα τὴν διέκοψε:

—Πὸς τὸ ξέρετε;

—"Ὁ, ἀφήστε τὰ αὐτά. Μήπως δὲν τὰ διασημάτωσε τὰ πράγματα αὐτὰ ἐμεῖς οἱ γυναῖκες; "Αν ὅταν ἐγύριζε τὸ βράδυ, εἶχε ἀνανήσεις τρυφερός, θὰ τίς ξαναζούσε σιωπηλός, ἀλλὰ εὐτυχής. "Ε, λοιπόν, ὅταν μὸς ξαναρχεταί εἶναι ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν προκλητικὴν κοκετταρία σας, πὸς παίζει μαζί του, ἄλλοτε με τὸ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ ἄλλοτε με τὸ νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ. Τὸ νοιώθω, τὸ καταλαβαίνω. "Όχι, δὲν τὸν ἀγαπᾷτε. Γιατὶ δὲν θὰ τὸν κάνατε νὰ ὑποφέρῃ!

"Ἡ κυρία Σολάρ εἶπε γελώντας:

—Θαυμάζω τὴν ὀξυδερκεῖάν σας, πὸς διαβάξῃ καλύτερα τὸν ἑαυτὸ μου ἀπὸ μένα τὴν ἴδια.

—Σας παρακαλῶ, μὴν ἀστετεύετε. Αὐτὸ πὸς σας ἀρέσει ἀπὸ ἐκείνον εἶναι ἡ πρόσφατῃ δόξα του. Σας κολακεῖ νὰ ἔχετε ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν σας τὸν ἥρωα τῆς τελευταίας μεγάλης ἐκθέσεως, νὰ τὸν ἔχετε δεμένο στὸ ἄρμα σας, νὰ τὸν ἐπιδεικνύετε. Καταλαβαίνω, ἔνοιωσά σας! Καὶ ὅταν καταλαβαίνω κανεὶς, συγχωρεῖ.

—Καὶ ἐκεῖνος;

—Ἐκεῖνος; "Α, τὸν ἔχετε ἔνα παιχνιδάκι στὰ χέρια σας. Σὲ βαθμὸ πὸς νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σπῆτι του, νὰ ξεχνᾷ ὅ,τι ἀγάπησε, γυναικία, παιδί. Τὸν γοητεύετε, τὸν σαγηνεύετε. Εἶναι καλός, μὰ ἔχει χαρακτήρα ἀδύνατο. "Αν με δοηθῆτε, θὰ τὸν θεραπεύσωμε.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προσφορὰ, ἀγαπητὴ κυρία, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ρόλος τῆς νοσοκόμου...

—Ναί, καταλαβαίνω πὸς ὁ τρόπος τῆς ὀμιλίας μου, σας παραξενεύει. Συγχωρεῖστε με. Τὸ διάδημά μου ὥστόσο πρέπει νὰ σας ἀποκαλύπτῃ ὅλο τὸν πόνον τῆς

τῆς τῆς στιγμῇ αὐτῇ πετοῦσαν φλόγες: —Καὶ ὅμως κυρία μου, εἶπε με φωνὴ πὸς ἔτρεμε ἔλαφρῶς, ὅ, αὐτὰ πὸς ἔχω δὲν εἶναι τίποτε μπροστὰ στὴν ἀγάτῃ. Καὶ αὐτὴν δὲν τὴν ἔχω. Αὐτὴν ζητῶ. Νομίζω πὸς τὴν ὀρῃκα. Δὲν θέλω νὰ τὴν χάσω.

—Λέτε ψέματα, διέκοψε ἡ κυρία Μπολὲν, δὲν τὸν ἀγαπᾷτε.

—Αὐτὸ δὲν μπόρετε νὰ τὸ ξέρετε. Ἀκούστε: ἡ ἀγάτῃ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ μιά μάχη. "Ας δοκιμάσωμε νὰ ἴδωμε ποῖα ἀπ' τίς δύο ὀρῃ νικῇ.

—Μιλάτε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, γιὰτὶ σεῖς ἀποτελεῖτε τὸ καινούργιο. Ἐνῶ ἐγώ...

—Σεῖς ἔχετε γιὰ ὅλα σας μιά ζωὴ δέκα χρόνων καὶ τὸ παιδί σας. Τὸ νομίζετε λίγο αὐτό;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἐμπήκε ὁ κ. Μπολὲν. Βλέποντας τίς δύο γυναῖκες νὰ στέκονται ἡ μιά ἀπέναντι τῆς ἄλλης, τὰ ἐκατάλαβε ὅλα. Τότε γυρίζοντας πρὸς τὴ γυναικία του εἶπε με τρυφερότητα:

—Λουσί, σὲ ζήτησα παντοῦ καὶ στὸ τέλος μὸς εἶπαν ὅτι βρίσκεσαι ἔδω. Ἐχω μιά πρόσκλησι ἀπ

10ον

—Με τί; έπέμεινε ο Όρνάνο.

—Με αίμα! απήντησε ο ντε Βιτρώ!

Ο Κοντσίνι, χωρίς να δώσει προσοχή σ' αυτό το διάλογο, ανέθηκε μιά μικρή σκάλα, έμπηκε σ' ένα έρημο δωμάτιο και έκτύπησε ελαφρά μιά πόρτα. Δεν έπρόσεξε όμως ότι, την ώρα που έκτυπούσε αυτή την πόρτα, ένα παραπέτασμα έκινήθηκε ελαφρά πλάι του και μιά γυναικεία έσπευσε να εξαφανισθί πίσω απ' αυτό. Συγχρόνως η πόρτα άνοιξε και μία νέα εμφανίστηκε στο άνοιγμα.

—Είνε πάντοτε εδώ; έρώτησε ο Κοντσίνι.

—Ναί, έξοχώτατε, απήντησε η νέα.

—Τί κάνει; Τί λέει; Μήπως κλαίει;

—Είνε πολύ περήφανη γιά να κλάψη, είπε η νέα. Δεν μιλάει ούτε στη Βασίλισσα.

Ο Κοντσίνι έβγαλε γρήγορα από την τσέπη του το φιαλίδιο και το έδωσε στη νέα.

—Πρέπει να πίνη τρείς σταγόνες επί όκτώ ήμερες, είπε.

Η θαλαμηπόλος έκαμε μιά υπόκληση και ο Κοντσίνι διευθύνθηκε έπειτα στο γραφείο του Βασιλέως.

Μόλις έδωκε από το μικρό δωμάτιο, η Μαρία των Μεδίκων εμφανίστηκε πίσω από το παραπέτασμα.

Η θαλαμηπόλος της παρέδωσε άμέσως το μικρό φιαλίδιο και θέλησε να της επαναλάβη τα όσα της είχε ειπεί ο Κοντσίνι.

—Τά άκουσα όλα! την διέκοψε η Βασίλισσα.

Και έκαμε νεύμα στην θαλαμηπόλο να την ακολουθήσει στο πολυτελές γραφείο της.

—Γκιουζέπα, είπε, αυτή η νέα...

—Η Γιζέλλα ντ' Άγκουλέμ, Μεγαλειότητα!

—Ναί. Δεν μπορεί να μειν περισσότερο εδώ... Το Λούδρο δεν είναι φυλική.

—Τί πρέπει λοιπόν να γίνει; έρώτησε η θαλαμηπόλος.

—Θα την δαλάψη από εδώ τη νύκτα. Αυτό μόνο είναι άρκετό. Γιατί είναι άδύνατο να μιά συμβή δυστύχημα σέ μιά νέα, που θα δρεθί μόνη εκείνη την ώρα στους δρόμους.

—Θα γίνει αυτό που επιθυμείτε, Μεγαλειότητα! απήντησε η Γκιουζέπα, η οποία είχε καταλάβει πολύ περισσότερα από όσα η βασίλισσα άξιόπρεπτα επέτρεπε στη Μαρία των Μεδίκων να της πη.

Είχε πιά περάσει η δεκάτη νυκτερινή και ο Βασιλέως είχε άποσυρθί από το δωμάτιό του.

Οί αυλικόι ήτοιμάζαντο να

10ον

10ον

10ον

10ον

10ον

10ον

10ον

10ον

θούσε να την κάμη τρυφερή, δεν είσαι λοιπόν θυμωμένη μαζί μου;

—Γιατί να είμαι θυμωμένη, Κοντσίνιο μου; απήντησε η Βασίλισσα. Ξέρεις ότι δεν είμαι ζηλότυπη. Και άλλωστε δεν έχω πιά λόγο να ζηλεύω την κόρη του δουκός ντ' Άγκουλέμ.

Ο Κοντσίνι ένοιωσε ένα ρίγος να διατρέχει το σώμα του.

Ήξερε πολύ καλά τη Μαρία των Μεδίκων, όπως και την Έλεονώρα Γκαλιγκάι.

Η Μαρία των Μεδίκων έζηκούλησε:

—Τό σχέδιό σου ήταν πραγματικά θαυμάσιο. Να κρατήσεις στα χέρια σου την κόρη, γιά να εξαγαγκήσης τον πατέρα να συνθηκολογήσει μαζί μας και να παύσει να συνωμοτή. Άλλά τό σχέδιο αυτό είναι πιά άνεκτέλεστο.

—Γιατί; έρώτησε ο Κοντσίνι.

—Γιατί η Γιζέλλα έδραπέτευσε, απήντησε η Μαρία των Μεδίκων.

—Θα την συλλάβωμε έκαμε με φωνή πού έμοιαζε με βρυχηθμό ο Κοντσίνι.

—Είνε άδύνατον, είπε η βασίλισσα, τονίζοντας μιά-μιά τις λέξεις της. Γιατί η Γιζέλλα ντ' Άγκουλέμ έδραπέτευσε, περνώντας από την πόρτα του θανάτου! Έφονεύθη...

Ο Κοντσίνι είχε άπομεινεί άφανος, ενώ η Βασίλισσα έκαλούσε τη θαλαμηπόλο της:

—Γιουζέπα, διάταξε, διηγήσου μας τί συνέβη σ' αυτή τη νέα.

—Αυτό που συνέβη είναι πολύ λυπηρό, απήντησε με ήρεμη ψή η θαλαμηπόλος. Σύμφωνα με τη διαταγή της Μεγαλειότητός σας, είπα στη νέα ότι μπορούσε να φύγη από το Λούδρο. Έπειδή όμως ήταν νύκτα, άπεράσισα να την συνοδεύσω και παρεκάλεσα μάλιστα δύο εύπατρίδες της ύποπτης της βασίλισσας να έλθουν μαζί μας, γιά μεγαλύτερη ασφάλεια... Έφύγαμε λοιπόν κατά τις δέκα από μιά μικρή πόρτα του ανακτόρου.

Αφού έπροχωρήσαμε λίγο, έρώτησα τη νέα προς ποιο μέρος ήθελε να διευθυνθούμε. Εκείνη τότε μου έζήτησε να προχωρήσω προς τό μέρος του ποταμού. Όταν όμως έφθάσαμε έμπρός στη Γέφυρα, την άκουσα να λέγη: «Δεν μπορώ πιά να ζήσω έτσι! Είμαι πολύ δυστυχισμένη». Και, χωρίς να προφθάσω να την συγκρατήσω, έρριχθηκε στον ποταμό.

Οί κύριοι ντε Λούε και ντε Μπραίν, οί δύο εύπατρίδες που μάς συνόδευαν, άρχισαν άμέσως να τρέχουν ολόγυρα, μήπως βρουν καμιά θάρκα. Άλλά θάρκα δεν υπήρχε τουναντί.

Ο κ. ντε Μπραίν έπεσε τότε

στο ποτάμι. Άλλά τό ρεύμα του ποταμού ήταν πολύ όρμητικό και παρέσυρε τη νέα ως τό τόξα της Γέφυρας, όπου την έχασαμε από τα μάτια μας. Ο κ. ντε Μπραίν έχει τώρα περυσί.

Η Γκιουζέπα, αφού έτελείωσε την αφήγησή της, έφυγε από τόν θάλαμο της βασίλισσας.

Και, ώστόσο, η αφήγησις της θαλαμηπόλου ήταν αληθινή ως προς τό τέλος. Μόνον οί λεπτομέρειες δεν ήταν όπως τις είχε διηγηθί.

Σε λίγο άπόστασι από τό Λούδρο, ενώ οί δύο γυναίκες έπροχωρούσαν μόνες, έφανίσθησαν ξαφνικά δύο σκιές που άρχισαν να τις παρακολουθούν. Οί σκιές αυτές έπλησιαν καθώς η Γιζέλλα με τη Γκιουζέπα δίσχιζαν τη Γέφυρα.

Μέσα στο σκοτάδι της νυχτας, κανείς δεν μπόρεσε να αντιληφθί τί έπηκολούθησε. Τό δέσαιο όμως είναι ότι, σέ μιά στιγμή, η Γιζέλλα έπυρέθη με μέσα στο ρεύμα του ποταμού.

XXI

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Βαθυτάτη στιγμή επικρατούσε στο Λούδρο.

Η Έλεονώρα Γκαλιγκάι είχε άποσυρθί στο διαμερίσμα της, που βρισκόταν κοντά στα διαμερίσματα της βασίλισσας και εκεί έκάθισε σ' ένα άνεκλινητό.

Την ίδια στιγμή η πόρτα του κοιτώνος του άνοιχθηκε με όρμη και πολλοί άνδρες έμπηκαν στο έσωτερικό.

Η Έλεονώρα ένομισε ότι η γή ύποχωρούσε κάτω από τά πόδια της.

XXII

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΖΕΛΛΑΣ

Η Γιζέλλα, όταν εύρέθηκε μέσα στον Σηκούανα, ένομισε γιά μιά στιγμή ότι είχε χαθί. Άλλά πολύ γρήγορα αναδρήκε την ψυχραιμία της.

Τό ρεύμα όμως την έφερε με μεγάλη ταχύτητα μακριά και σιγά-σιγά, άρχισε να χάνι τις δυνατότητες της.

Τη στιγμή όμως εκείνη, τό σώμα της προσέκρουσε σ' ένα σκάφη το οποίο της άπεράσισα να την συνοδεύσω και παρεκάλεσα μάλιστα δύο εύπατρίδες της ύποπτης της βασίλισσας να έλθουν μαζί μας, γιά μεγαλύτερη ασφάλεια... Έφύγαμε λοιπόν κατά τις δέκα από μιά μικρή πόρτα του ανακτόρου.

Αφού έπροχωρήσαμε λίγο, έρώτησα τη νέα προς ποιο μέρος ήθελε να διευθυνθούμε. Εκείνη τότε μου έζήτησε να προχωρήσω προς τό μέρος του ποταμού. Όταν όμως έφθάσαμε έμπρός στη Γέφυρα, την άκουσα να λέγη: «Δεν μπορώ πιά να ζήσω έτσι! Είμαι πολύ δυστυχισμένη». Και, χωρίς να προφθάσω να την συγκρατήσω, έρριχθηκε στον ποταμό.

Οί κύριοι ντε Λούε και ντε Μπραίν, οί δύο εύπατρίδες που μάς συνόδευαν, άρχισαν άμέσως να τρέχουν ολόγυρα, μήπως βρουν καμιά θάρκα. Άλλά θάρκα δεν υπήρχε τουναντί.

Ο κ. ντε Μπραίν έπεσε τότε

στο ποτάμι. Άλλά τό ρεύμα του ποταμού ήταν πολύ όρμητικό και παρέσυρε τη νέα ως τό τόξα της Γέφυρας, όπου την έχασαμε από τα μάτια μας. Ο κ. ντε Μπραίν έχει τώρα περυσί.

Η Γκιουζέπα, αφού έτελείωσε την αφήγησή της, έφυγε από τόν θάλαμο της βασίλισσας.

Και, ώστόσο, η αφήγησις της θαλαμηπόλου ήταν αληθινή ως προς τό τέλος. Μόνον οί λεπτομέρειες δεν ήταν όπως τις είχε διηγηθί.

Σε λίγο άπόστασι από τό Λούδρο, ενώ οί δύο γυναίκες έπροχωρούσαν μόνες, έφανίσθησαν ξαφνικά δύο σκιές που άρχισαν να τις παρακολουθούν. Οί σκιές αυτές έπλησιαν καθώς η Γιζέλλα με τη Γκιουζέπα δίσχιζαν τη Γέφυρα.

Μέσα στο σκοτάδι της νυχτας, κανείς δεν μπόρεσε να αντιληφθί τί έπηκολούθησε. Τό δέσαιο όμως είναι ότι, σέ μιά στιγμή, η Γιζέλλα έπυρέθη με μέσα στο ρεύμα του ποταμού.

XXI

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Βαθυτάτη στιγμή επικρατούσε στο Λούδρο.

Η Έλεονώρα Γκαλιγκάι είχε άποσυρθί στο διαμερίσμα της, που βρισκόταν κοντά στα διαμερίσματα της βασίλισσας και εκεί έκάθισε σ' ένα άνεκλινητό.

Την ίδια στιγμή η πόρτα του κοιτώνος του άνοιχθηκε με όρμη και πολλοί άνδρες έμπηκαν στο έσωτερικό.

Η Έλεονώρα ένομισε ότι η γή ύποχωρούσε κάτω από τά πόδια της.

XXII

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΖΕΛΛΑΣ

Η Γιζέλλα, όταν εύρέθηκε μέσα στον Σηκούανα, ένομισε γιά μιά στιγμή ότι είχε χαθί. Άλλά πολύ γρήγορα αναδρήκε την ψυχραιμία της.

Τό ρεύμα όμως την έφερε με μεγάλη ταχύτητα μακριά και σιγά-σιγά, άρχισε να χάνι τις δυνατότητες της.

Τη στιγμή όμως εκείνη, τό σώμα της προσέκρουσε σ' ένα σκάφη το οποίο της άπεράσισα να την συνοδεύσω και παρεκάλεσα μάλιστα δύο εύπατρίδες της ύποπτης της βασίλισσας να έλθουν μαζί μας, γιά μεγαλύτερη ασφάλεια... Έφύγαμε λοιπόν κατά τις δέκα από μιά μικρή πόρτα του ανακτόρου.

Αφού έπροχωρήσαμε λίγο, έρώτησα τη νέα προς ποιο μέρος ήθελε να διευθυνθούμε. Εκείνη τότε μου έζήτησε να προχωρήσω προς τό μέρος του ποταμού. Όταν όμως έφθάσαμε έμπρός στη Γέφυρα, την άκουσα να λέγη: «Δεν μπορώ πιά να ζήσω έτσι! Είμαι πολύ δυστυχισμένη». Και, χωρίς να προφθάσω να την συγκρατήσω, έρριχθηκε στον ποταμό.

Οί κύριοι ντε Λούε και ντε Μπραίν, οί δύο εύπατρίδες που μάς συνόδευαν, άρχισαν άμέσως να τρέχουν ολόγυρα, μήπως βρουν καμιά θάρκα. Άλλά θάρκα δεν υπήρχε τουναντί.

Ο κ. ντε Μπραίν έπεσε τότε

στο ποτάμι. Άλλά τό ρεύμα του ποταμού ήταν πολύ όρμητικό και παρέσυρε τη νέα ως τό τόξα της Γέφυρας, όπου την έχασαμε από τα μάτια μας. Ο κ. ντε Μπραίν έχει τώρα περυσί.

Η Γκιουζέπα, αφού έτελείωσε την αφήγησή της, έφυγε από τόν θάλαμο της βασίλισσας.

Και, ώστόσο, η αφήγησις της θαλαμηπόλου ήταν αληθινή ως προς τό τέλος. Μόνον οί λεπτομέρειες δεν ήταν όπως τις είχε διηγηθί.

Σε λίγο άπόστασι από τό Λούδρο, ενώ οί δύο γυναίκες έπροχωρούσαν μόνες, έφανίσθησαν ξαφνικά δύο σκιές που άρχισαν να τις παρακολουθούν. Οί σκιές αυτές έπλησιαν καθώς η Γιζέλλα με τη Γκιουζέπα δίσχιζαν τη Γέφυρα.

Μέσα στο σκοτάδι της νυχτας, κανείς δεν μπόρεσε να αντιληφθί τί έπηκολούθησε. Τό δέσαιο όμως είναι ότι, σέ μιά στιγμή, η Γιζέλλα έπυρέθη με μέσα στο ρεύμα του ποταμού.

XXI

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Βαθυτάτη στιγμή επικρατούσε στο Λούδρο.

Η Έλεονώρα Γκαλιγκάι είχε άποσυρθί στο διαμερίσμα της, που βρισκόταν κοντά στα διαμερίσματα της βασίλισσας και εκεί έκάθισε σ' ένα άνεκλινητό.

Την ίδια στιγμή η πόρτα του κοιτώνος του άνοιχθηκε με όρμη και πολλοί άνδρες έμπηκαν στο έσωτερικό.

Η Έλεονώρα ένομισε ότι η γή ύποχωρούσε κάτω από τά πόδια της.

XXII

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΖΕΛΛΑΣ

Η Γιζέλλα, όταν εύρέθηκε μέσα στον Σηκούανα, ένομισε γιά μιά στιγμή ότι είχε χαθί. Άλλά πολύ γρήγορα αναδρήκε την ψυχραιμία της.

Τό ρεύμα όμως την έφερε με μεγάλη ταχύτητα μακριά και σιγά-σιγά, άρχισε να χάνι τις δυνατότητες της.

Τη στιγμή όμως εκείνη, τό σώμα της προσέκρουσε σ' ένα σκάφη το οποίο της άπεράσισα να την συνοδεύσω και παρεκάλεσα μάλιστα δύο εύπατρίδες της ύποπτης της βασίλισσας να έλθουν μαζί μας, γιά μεγαλύτερη ασφάλεια... Έφύγαμε λοιπόν κατά τις δέκα από μιά μικρή πόρτα του ανακτόρου.

Αφού έπροχωρήσαμε λίγο, έρώτησα τη νέα προς ποιο μέρος ήθελε να διευθυνθούμε. Εκείνη τότε μου έζήτησε να προχωρήσω προς τό μέρος του ποταμού. Όταν όμως έφθάσαμε έμπρός στη Γέφυρα, την άκουσα να λέγη: «Δεν μπορώ πιά να ζήσω έτσι! Είμαι πολύ δυστυχισμένη». Και, χωρίς να προφθάσω να την συγκρατήσω, έρριχθηκε στον ποταμό.

Οί κύριοι ντε Λούε και ντε Μπραίν, οί δύο εύπατρίδες που μάς συνόδευαν, άρχισαν άμέσως να τρέχουν ολόγυρα, μήπως βρουν καμιά θάρκα. Άλλά θάρκα δεν υπήρχε τουναντί.

Ο κ. ντε Μπραίν έπεσε τότε

στο ποτάμι. Άλλά τό ρεύμα του ποταμού ήταν πολύ όρμητικό και παρέσυρε τη νέα ως τό τόξα της Γέφυρας, όπου την έχασαμε από τα μάτια μας. Ο κ. ντε Μπραίν έχει τώρα περυσί.

Η Γκιουζέπα, αφού έτελείωσε την αφήγησή της, έφυγε από τόν θάλαμο της βασίλισσας.

Και, ώστόσο, η αφήγησις της θαλαμηπόλου ήταν αληθινή ως προς τό τέλος. Μόνον οί λεπτομέρειες δεν ήταν όπως τις είχε διηγηθί.

Σε λίγο άπόστασι από τό Λούδρο, ενώ οί δύο γυναίκες έπροχωρούσαν μόνες, έφανίσθησαν ξαφνικά δύο σκιές που άρχισαν να τις παρακολουθούν. Οί σκιές αυτές έπλησιαν καθώς η Γιζέλλα με τη Γκιουζέπα δίσχιζαν τη Γέφυρα.

Μέσα στο σκοτάδι της νυχτας, κανείς δεν μπόρεσε να αντιληφθί τί έπηκολούθησε. Τό δέσαιο όμως είναι ότι, σέ μιά στιγμή, η Γιζέλλα έπυρέθη με μέσα στο ρεύμα του ποταμού.

XXI

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Βαθυτάτη στιγμή επικρατούσε στο Λούδρο.

Η Έλεονώρα Γκαλιγκάι είχε άποσυρθί στο διαμερίσμα της, που βρισκόταν κοντά στα διαμερίσματα της βασίλισσας και εκεί έκάθισε σ' ένα άνεκλινητό.

Την ίδια στιγμή η πόρτα του κοιτώνος του άνοιχθηκε με όρμη και πολλοί άνδρες έμπηκαν στο έσωτερικό.

Η Έλεονώρα ένομισε ότι η γή ύποχωρούσε κάτω από τά πόδια της.

XXII

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΖΕΛΛΑΣ

Η Γιζέλλα, όταν εύρέθηκε μέσα στον Σηκούανα, ένομισε γιά μιά στιγμή ότι είχε χαθί. Άλλά πολύ γρήγορα αναδρήκε την ψυχραιμία της.

Τό ρεύμα όμως την έφερε με μεγάλη ταχύτητα μακριά και σιγά-σιγά, άρχισε να χάνι τις δυνατότητες της.

Τη στιγμή όμως εκείνη, τό σώμα της προσέκρουσε σ' ένα σκάφη το οποίο της άπεράσισα να την συνοδεύσω και παρεκάλεσα μάλιστα δύο εύπατρίδες της ύποπτης της βασίλισσας να έλθουν μαζί μας, γιά μεγαλύτερη ασφάλεια... Έφύγαμε λοιπόν κατά τις δέκα από μιά μικρή πόρτα του ανακτόρου.

Αφού έπροχωρήσαμε λίγο, έρώτησα τη νέα προς ποιο μέρος ήθελε να διευθυνθούμε. Εκείνη τότε μου έζήτησε να προχωρήσω προς τό μέρος του ποταμού. Όταν όμως έφθάσαμε έμπρός στη Γέφυρα, την άκουσα να λέγη: «Δεν μπορώ πιά να ζήσω έτσι! Είμαι πολύ δυστυχισμένη». Και, χωρίς να προφθάσω να την συγκρατήσω, έρριχθηκε στον ποταμό.

Οί κύριοι ντε Λούε και ντε Μπραίν, οί δύο εύπατρίδες που μάς συνόδευαν, άρχισαν άμέσως να τρέχουν ολόγυρα, μήπως βρουν καμιά θάρκα. Άλλά θάρκα δεν υπήρχε τουναντί.

Ο κ. ντε Μπραίν έπεσε τότε

στο ποτάμι. Άλλά τό ρεύμα του ποταμού ήταν πολύ όρμητικό και παρέσυρε τη νέα ως τό τόξα της Γέφυρας, όπου την έχασαμε από τα μάτια μας. Ο κ. ντε Μπραίν έχει τώρα περυσί.

Βαθυτάτη στιγμή επικρατούσε στο Λούδρο.

Η Έλεονώρα Γκαλιγκάι είχε άποσυρθί στο διαμερίσμα της, που βρισκόταν κοντά στα διαμερίσματα της βασίλισσας και εκεί έκάθισε σ' ένα άνεκλινητό.

Την ίδια στιγμή η πόρτα του κοιτώνος του άνοιχθηκε με όρμη και πολλοί άνδρες έμπηκαν στο έσωτερικό.

Η Έλεονώρα ένομισε ότι η γή ύποχωρούσε κάτω από τά πόδια της.

XXII

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΖΕΛΛΑΣ

Η Γιζέλλα, όταν εύρέθηκε μέσα στον Σηκούανα, ένομισε γιά μιά στιγμή ότι είχε χαθί. Άλλά πολύ γρήγορα αναδρήκε την ψυχραιμία της.

Τό ρεύμα όμως την έφερε με μεγάλη ταχύτητα μακριά και σιγά-σιγά, άρχισε να χάνι τις δυνατότητες της.

Τη στιγμή όμως εκείνη, τό σώμα της προσέκρουσε σ' ένα σκάφη το οποίο της άπεράσισα να την συνοδεύσω και παρεκάλεσα μάλιστα δύο εύπατρίδες της ύποπτης της βασίλισσας να έλθουν μαζί μας, γιά μεγαλύτερη ασφάλεια... Έφύγαμε λοιπόν κατά τις δέκα από μιά μικρή πόρτα του ανακτόρου.

Αφού έπροχωρήσαμε λίγο, έρώτησα τη νέα προς ποιο μέρος ήθελε να διευθυνθούμε. Εκείνη τότε μου έζήτησε να προχωρήσω προς τό μέρος του ποταμού. Όταν όμως έφθάσαμε έμπρός στη Γέφυρα, την άκουσα να λέγη: «Δεν μπορώ πιά να ζήσω έτσι! Είμαι πολύ δυστυχισμένη». Και, χωρίς να προφθάσω να την συγκρατήσω, έρριχθηκε στον ποταμό.

Οί κύριοι ντε Λούε και ντε Μπραίν, οί δύο εύπατρίδες που μάς συνόδευαν, άρχισαν άμέσως να τρέχουν ολόγυρα, μήπως βρουν καμιά θάρκα. Άλλά θάρκα δεν υπήρχε τουναντί.

Ο κ. ντε Μπραίν έπεσε τότε

στο ποτάμι. Άλλά τό ρεύμα του ποταμού ήταν πολύ όρμητικό και παρέσυρε τη νέα ως τό τόξα της Γέφυρας, όπου την έχασαμε από τα μάτια μας. Ο κ. ντε Μπραίν έχει τώρα περυσί.

Η Γκιουζέπα, αφού έτελείωσε την αφήγησή της, έφυγε από τόν θάλαμο της βασίλισσας.

Και, ώστόσο, η αφήγησις της θαλαμηπόλου ήταν αληθινή ως προς τό τέλος. Μόνον οί λεπτομέρειες δεν ήταν όπως τις είχε διηγηθί.

Σε λίγο άπόστασι από τό Λούδρο, ενώ οί δύο γυναίκες έπροχωρούσαν μόνες, έφανίσθησαν ξαφνικά δύο σκιές που άρχισαν να τις παρακολουθούν. Οί σκιές αυτές έπλησιαν καθώς η Γιζέλλα με τη Γκιουζέπα δίσχιζαν τη Γέφυρα.

Μέσα στο σκοτάδι της νυχτας, κανείς δεν μπόρεσε να αντιληφθί τί έπηκολούθησε. Τό δέσαιο όμως είναι ότι, σέ μιά στιγμή, η Γιζέλλα έπυρέθη με μέσα στο ρεύμα του ποταμού.

XXI

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Βαθυτάτη στιγμή επικρατούσε στο Λούδρο.

Η Έλεονώρα Γκαλιγκάι είχε άποσυρθί στο διαμερίσμα της, που βρισκόταν κοντά στα διαμερίσματα της βασίλισσας και εκεί έκάθισε σ' ένα άνεκλινητό.

Την ίδια στιγμή η πόρτα του κοιτώνος του άνοιχθηκε με όρμη και πολλοί άνδρες έμπηκαν στο έσωτερικό.

Η Έλεονώρα ένομισε ότι η γή ύποχωρούσε κάτω από τά πόδια της.

XXII

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΖΕΛΛΑΣ

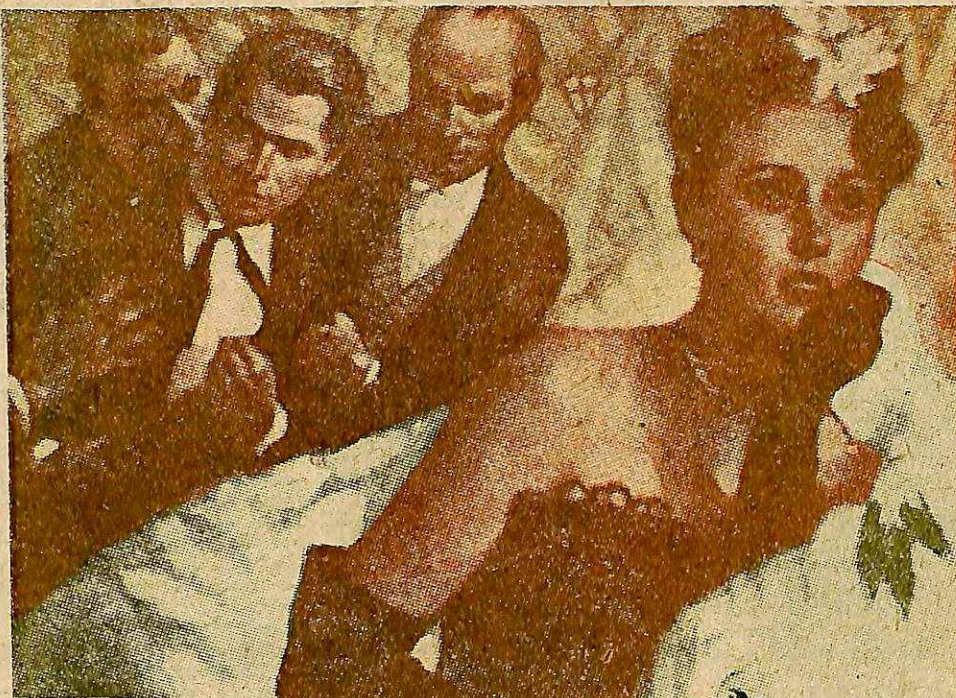
Η Γιζέλλα, όταν εύρέθηκε μέσα στον Σηκούανα, ένομισε γιά μιά στιγμή ότι είχε χαθί. Άλλά πολύ γρήγορα αναδρήκε την ψυχραιμία της.

Τό ρεύμα όμως την έφερε με μεγάλη ταχύτητα μακριά και σιγά-σιγά, άρχισε να χάνι τις δυνατότητες της.

Τη στιγμή όμως εκείνη, τό σώμα της προσέκρουσε σ' ένα σκάφη το οποίο της άπεράσισα να την συνοδεύσω και παρεκάλεσα μάλιστα δύο εύπατρίδες της ύποπτης της βασίλισσας να έλθουν μαζί μας, γιά μεγαλύτερη ασφάλεια... Έφύγαμε λοιπόν κατά τις δέκα από μιά μικρή πόρτα του ανακτόρου.

Αφού έπροχωρήσαμε λίγο, έρώτησα τη νέα προς ποιο μέρος ήθελε να διευθυνθούμε. Εκείνη τότε μου έζήτησε να προχωρήσω προς τό μέρος του ποταμού. Όταν όμως έφθάσαμε έμπρός στη Γέφυρα, την άκουσα να λέγη: «Δεν μπορώ πιά να ζήσω έτσι! Είμαι πολύ δυστυχισμένη». Και, χωρίς να προφθάσω να την συγκρατήσω, έρριχθηκε στον ποταμό.

Οί κύριοι ντε Λούε και ντε Μπραίν, οί δύο εύπατρίδες που μάς συνόδευαν, άρχισαν άμέσως να τρέχουν ολόγυρα, μήπως βρουν καμιά θάρκα. Άλλά θάρκα δεν υπήρχε τουναντί.

Δραματικό
διήγημα από τη

σύγχρονη
πολεμική ζωή

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

Καθισμένος μέσα στην πολυτελή αεροδυναμική λιμουζίνα που τον μετέφερε στο γραφείο του, ο Λεζάντρ άνοιξε την εφημερίδα και άρχισε να διαβάει. Ξαφνικά είλκυσε την προσοχή του ο παρακάτω τίτλος:

«Μιά ύποθεσις κατασκοπείας... (Τού ιδιαιτέρου ανταποκριτού μας της Ζ...). — Ο πληθυσμός της πόλεως μας εύρίσκειται αυτήν την στιγμήν εις μεγάλην συγχύσιν, εξ αφορμής μιάς σκοτεινής ύποθεσεως κατασκοπείας...

«Αλλ' ως παρακολουθήσωμεν τα γεγονότα: Την Τετάρτην τὸ βράδυ, ἕνας γραμματεὺς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, κατηνύμετο στὸ δωματίον του, πρὸ τοῦ προσωπικοῦ. Ἐξελάγη ὁμοῦς θλέπων τὸ γραφεῖον τῆς Ἐπιστρατεύσεως ἀνδρῶς φωτισμένου. Ἀνησυχήσας, ἤβησεν νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν τὴν ἀνωμαλίαν καὶ ἐπλησίασε τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξε χωρὶς νὰ κάμῃ θόρυβον. Ἐνας ἐφεδρὸς, ὀνομαζόμενος Μωρίς Λεζάντρ, ὁ ὁποῖος διέρχεται αὐτὴν τὴν στιγμήν τὴν περίοδον εἰδικῆς μετεκπαιδεύσεως, εἶχε ἀνοίξει δι' ἀντικλείδος ἕνα ἑρμάριον καὶ ἐκλεπτε ἐνδιαφέροντα ἔγγραφα τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης. Ὁ γενναῖος στρατιώτης ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ διαρρηκτοῦ, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ πάτωμα καὶ τὸν ἐκράτησε ἐκεῖ μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν συναδελφών του. Ὁ ἑνοχος ὡμολόγησε τὴν πράξιν του καὶ ὡδηγήθη πάραυτα εἰς τὸ κρατητήριον.

Μία ἐπιστομένη ἔρευνα εἰς τὸ δωματίον, τὸ ὁποῖον ἐκράτοῦσε εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως μας ἔφερε πλούσια ἀποτελέσματα. Ὁ ἑνοχος εἶνε ἰδιοκτήτης ἑνὸς μεγάλου ἐμπορικοῦ οἴκου στρατιωτικῶν ἐξαρτήσεων. Νυμφευμένος ἀπὸ ὀλίγων μηνῶν, κατέχει ἤδη μίαν ἀρκετὰ σεβαστὴν περιουσίαν, ἐφαίνετο δὲ ἀπὸ τοὺς πρῶτον οὐχὺς ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους τὸ πᾶν

χαμογελᾷ εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ Μωρίς Λεζάντρ, καθὼς ἐκλήθη ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος του, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα εἰδικῆς μετεκπαιδεύσεως, ἐζητήσῃ ἀναστολήν. Ἐπειδὴ ὡστόσο εἶχε ἐξαντλήσει τὸ ὅριον τοῦ προνομίου αὐτοῦ, μὲ δύο ἄλλας πού εἶχε πάρει, δὲν εἶχε μεγάλες ἐλπίδες νὰ τὴν ἐπιτύχῃ αὐτὴ τῇ φορᾷ. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἕνας ἄγνωστος τοῦ παρουσιάσθηκε, ἐφωδιασμένος μὲ θουριάσια πιστοποιητικά καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ καμμίαν βέσιν.

Ὁ ἄγνωστος αὐτοῦ εἶχε τὴν ὁμοιότητα μὲ τὸν Μωρίς Λεζάντρ, ὥστε ἦσαν ἕνας πραγματικὸς σπασίας του. Δὲν ἔχω καμμίαν θέσιν διαθέσιμην αὐτῇ τῇ στιγμῇ, ἀγαπητέ μου, ἀπήντησε στὸν ἄγνωστο, ἐνὸς συγχρόνως τὸν ἐξητάει μὲ περιέργεια. Περᾶστε ὡστόσο μετὰ ὀκτὼ μέρες... ἴσως νὰ μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ σὰς χρησιμοποίησω... γιὰ δύο μῆνες... Καθὼς τὸ εἶχε προβλέψει, ἡ αἰτήσις του περὶ ἀναστολῆς ἀπερρίφθη. Τώρα ἦταν πολὺ ὀργὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὑπερηφάνισιν στὸ Παρίσι... Παντρεμένος ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν, δὲν μπορούσε νὰ συνηθίσῃ τὴν ἰδέαν τοῦ χωρισμοῦ, γιὰ τὴν δὲν ἤθελε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἀγαπημένην του γυναικίαν, ἐν τῇ Λουσί του, μίαν διαμονὴν ὀκτὼ ἐβδομάδων μὲ τὴ θανάσιμην ἀνία ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀντικατασταθῇ δὲν τοῦ

ἤλυνε καὶ ἀκατόρθωτη, γιὰτὶ σκεπτόταν πὼς μὲ τὴς δύο ἀναστολὰς πού εἶχε πάρει, εἶχε ἀποσοβῇ ὁ κίνδυνος νὰ συναντήσῃ κανένα παλαιὸ συνάδελφον τοῦ στρατοῦ.

Ἔτσι, ὅταν μετὰ ὀκτὼ μέρες ξαναφάνηκε ὁ ἄγνωστος, ὁ Λεζάντρ, τοῦ ἐπρότεινε, χωρὶς περιστροφές, νὰ τοῦ δώσῃ δέκα χιλιάδες φράγκα, ἂν δεχόταν νὰ πάρῃ τὴ θέσιν του στὸ σύνταγμα. Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου φωτίσθηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως, τὸ ὁποῖον ὁ Μωρίς ἀπέδωσε στὴν ἐνδιαφέρουσα προσφορά.

Δὲν ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν. Ἐκλείσαν ἀμέσως τὴ συμφωνία. Ὁ Μωρίς τοῦ ἐμέτρησε τὸ μισὸ ποσὸν καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τοῦ τὰ ἔδιδε μετὰ τὴν ἀπόλυσιν.

Καὶ νὰ πού ξαφνικὰ ἡ ἀπλὴ ἀπάτη γινόταν τραγωδία. Ὁ Μωρίς Λεζάντρ εἶχεν ἀντικατασταθῇ ἀπὸ ἕναν κατάσκοπον ἢ ἕναν προδότη.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκαμε ἔξαλλο καὶ τὸν κατέλαβε ἡ τρέλλη ἐπιθυμία νὰ ἐξαφανισθῇ. Διευθύνθηκε πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιον... Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του... Ἀμέσως τοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν δῇ, νὰ τῆς δικαιολογηθῇ... νὰ τῆς πῇ πὼς μόνον ἀπὸ τὸν μεγάλο του ἔρωτα γι' αὐτήν, γιὰ νὰ ἀποφυγῇ αὐτὸν τὸν χωρισμὸ, μηχανεύθηκε αὐτὸ τὸν τρομερὸ συνδυασμὸ... ἴσως μαζί νὰ εὕρισκαν μίαν λύσιν... Ὁπωσδήποτε, τὸ μόνο μέσον πού τοῦ ἀπέμενε ἦταν ἡ φυγὰ... καὶ ἡ φυγὴ καὶ τῶν δύο ἦταν ἀκόμη ἡ ζωὴ... ἡ εὐτυχία!

Ἀποφασισμένος τώρα νὰ ξαναδῇ τὴν Λουσί, ἐπιδρούσε στὸ ἀμάξι του καὶ ἔδωσε διαταγὴν στὸν σωφὲρ νὰ τρέξῃ ὅσο μπορούσέ γρηγορώτερα.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀπουσίαζε, καὶ αὐτὴ ἡ ἀτυχία τὸν ἐτρόμαξε. Ἡ ἀγωνία του ἦταν τόση, πού τὸν ἔκανε νὰ λησμονῇ ὅτι ὁ ἴδιος τὴν εἶχε παρακαλέσει νὰ δοθῇ τὸ πρῶτον περιήγορο.

Τότε κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴς σκέψεις του καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ μέλλον. Ἄν ἡ Λουσί δὲν ἀργούσε, ἦταν δυνατὴ ἀκόμη ἡ ζωὴ. Θὰ ἔφταναν μαζί. Ἄν προλόβαινε νὰ ἐπέμβῃ ἡ δικαιοσύνη, ἐσήμαινε τὸ τέλος, ἡ καταστροφή, ἡ ἀτίμωσις, τὸ πολεμικὸν συμβούλιον, ὅποτε προτιμοῦσε τὴν αὐτοκτονίαν. Τὰ λεπτὰ τοῦ φαινόταν αἰῶνες.

Ἀπότομα ἀνοίξε μίαν πόρτα καὶ ἡ Λουσί μπήκε δροσερὴ, μυρωδάτη, σὰν τὴν ἀνοίξῃ. Ἐτρεξε κοντὰ του καὶ γεμίζοντάς τὸν φιλία, τὸν ἐρώτησε ἀνησυχῶν:

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου... εἰσὶ ἀδραστος;... Πὼς εἶνε ἔτσι τὸ πρόσωπό σου;

Ἐνα κτύπημα, στὴν πόρτα τοὺς ἐχώρισεν ἀπότομα. Παρουσιάσθηκε ἡ καμαριέρα πολὺ ταραγμένη.

— Κυρία!... εἶν' ἕνας κύριος... μαζί μὲ δύο ἄλλους... ἔλκει νὰ σὰς μιλήσῃ ἀμέσως...

Ὁ Λεζάντρ ἐκατάλαβε. Πολὺ ἥρεμα εἶπε στὴν γυναῖκα του:

— Πήγαμε νὰ δῇς, ἀγάπη μου...

Ἐκείνη ὑπόκυσε. Στὸ χάλ τρεῖς ἄνδρες περιμένον σιωπηλοί. Ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν μισοάνοιξε τὸ σακκάκι του, ἔδειξε μίαν ταυτότητα καὶ εἶπε σιγὰ:

— Ἐρχομαι, κυρία μου, νὰ ἐκτελέσω ἕνα λυπηρὸν καθήκον... Εἶμαι ἐπιθεωρητὴς τοῦ Στρατοδικείου καὶ ἔχω ἐντολὴν νὰ κάμω μίαν ἔρευναν...

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Ἐνός πυροβολισμοῦ ἀκούσθηκε μέσα στὸ σαλόνι καὶ ἀμέσως κατόπιν ἕνας βαρὺς γδοῦπος...

Ἡ Λουσί ἔμεινε σὰν χαμένη ἐπὶ δύο δευτερόλεπτα, ἔπειτα ἔτρεξε στὴν πόρτα, ἀλλὰ στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένη στὸ κατώφλι. Μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἔβηκε ἀπ' τὸ στήθος τῆς: «Μωρίς!» καὶ ἔπεσε ἄρρηκτα στὸ πάτωμα, φράζοντας μὲ τὸ σῶμα τῆς, τὴν εἰσοδὸν τοῦ δωματίου.

Ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀντικατασταθῇ δὲν τοῦ

ΑΝΡΥ ΝΤΥΝΑΒΕ

Τυχαία συνάντησις

Ἀριστοκρατικὸ διήγημα ὑπὸ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Τὸ τραῖνο ἦταν ἔτοιμο νὰ ξεκινήσῃ, δύναν μίαν γυναῖκα, τυλιγμένη σ' ἕνα μακρὺ μεταξωτὸ σάλι, μὲ μακρὰ κρόσια, ἔτρεξε ν' ἀνέβῃ στὴ σκαλίτσα ἑνὸς βαγονιοῦ τῆς πρώτης θέσεως. Μὰ καθὼς ἀνέβαινε διαστικὰ, τὰ κρόσια πιάστηκαν στὰ κουμπία τοῦ γιλέκου ἑνὸς ἀνδρὸς πού τελείωνε τὸ κάπνισμα τοῦ τσιγάρου του, προκειμένου νὰ ἀνέβῃ κι' αὐτὸς στὸ τραῖνο.

Προσπάθισαν καὶ οἱ δύο νὰ ξεμπλέξουν τὰ κρόσια, γελώντας γιὰ τὸ πάθημα, ἀλλὰ τὸ τραῖνο ἄρχισε νὰ ξεκινᾷ. Τότε ἡ γυναῖκα, στενοχωρημένη, ἐπρόχωρε ἀπάνω καὶ ὁ ἀντρας τὴν ἀκολούθησε ἀπὸ κοντὰ, σὰν νὰ τὸν ἔσπενεν αἰχμάλωτό τῆς! Καὶ στὸ βαγόνι μέσα, ἔπερασε ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου νὰ ξεμπλέξουν οἱ δύο τοὺς τὰ κρόσια ἀπὸ τὰ κουμπία. Καὶ ἔταν, τέλος, τὸ κατάρθωσαν, ἄρχισε ὁ ἄντρας νὰ περιεργάζεται μὲ τρόπο τὸν ἄλλον.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ κύριος ἄνθρωπος στὴν ἀριστοκρατία, γιὰτὶ ἦταν κομψότατα ντυμένος καὶ μὲ τρόπους ἐξαιρετικὰ λεπτούς. Στὴν ἡλικία δὲν θὰ ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ τριανταδύο χρονῶν. Ἡ κυρία ἦταν ὡς εἰκοσι ὀκτὼ, κομψή, νόστιμη, δροσερή...

— Κύριε, εἶπε πρώτη αὐτὴ, πρέπει νὰ σὰς ζητήσω πολλὰς φορὰς συγγνώμην γι' αὐτὸ πᾶν ἔγινε. Τὸ ν' ἐπαγάγῃ μίαν κυρία ἕναν κύριο, μοιάζει μὲ πραξικόπημα...

— Κυρία μου, ἀπήντησε αὐτός, δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἀπαντήσω μὲ καμμιὰ συνηθισμένη φράσιν. Μποροῦσα νὰ σὰς ἔλεγα πὼς εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἀκολουθήσω ἕως τὴν ἀκρὴν τοῦ κόσμου. Ἀρκούμαι ὅμως νὰ σὰς πῶ, ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ, ἀπ' τὸ Κοτάνς ὡς τὸ Σαιν Βάς, θὰ μοῦ φανῇ σὰν μίαν γοητευτικὴν ἐκδρομὴν...

— Θὰ κατέβητε στὸ Σαιν Βάς;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ὁχι πάντα. Ἐγὼ κάτι κτήματα σ' αὐτὰ τὰ μέρη καὶ μὲνω μερικὸς μῆνες τὸ χρόνον...

— Τότε θὰ γνωρίζετε τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμισσάν ντ' Ὀρμόν...

— Ἐννοῶν... Μένουν στὸ Ἐτράς, λίγες ὥρες μακρὰ ἀπὸ τὸ Σαιν Βάς.

— Βέβαια, τοὺς γνωρίζω καὶ καλὰ μάλιστα! Ὁ κόμης εἶνε ὁ καλύτερός μου φίλος. Γνωρίζομαστε ἀπὸ παιδιὰ. Καὶ ἡ κόμισσα εἶνε πρώτης τάξεως κυρία.

— Ἔρετε πόσο εὐχαριστοῦμαι πού μιλάτε ἔτσι γιὰ τὴν ἀγαπημένην μου Μάρθα! Τὴν ἀγαπᾷ σὰν ἀδελφὴ μου. Ἐχομε ἀνατράφῃ μαζί. Καὶ ἂν τὴν εἶχα ἀκούσει κάποτε, θὰ ἦμουν εὐτυχισμένη γυναῖκα. Εἶμαι ὅμως ἀρκετὰ νέα ἀκόμη, ἔτσι ἔλπιζω ὅτι τὸ μέλλον θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ γιὰ τὴν ἀπογοητεύσει πού ἐδοκίμασα ὡς τώρα...

— Μὰ, κυρία, εἶπεν ὁ κομψὸς κύριος, ποῖος δὲν ἐδοκίμασε ἀπογοητεύσεις στὴ ζωὴ του; Ἐγὼ μίαν σκοτεινὴν γωνία στὴν καρδιά μου. Καὶ δὲν σὰς κρύβω ὅτι αὐτὴν τὴν ἀπογοητεύσει τὴν χρωστᾷ στὴν κυρία ντ' Ὀρμόν...

— Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ ἔγινεν ἡ φίλη μου ἀφορμὴ τῆς λύπης σας;

— Καὶ ὅμως. Δὲν μπορᾷ ὅμως νὰ τὴν κατηγορήσω γι' αὐτὸ. Ἐκείνη ἤθελε τὸ καλὸ μου καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μοῦ ἔκανε κακὸ.

— Μὰ πὼς συνέβη αὐτὸ, κύριε;

— Τώρα πιά πέρασαν αὐτὰ... Γι' αὐτὸ δὲν δυσκολεύομαι νὰ σὰς ἀφηγήθω τὴ συνέβη...

Καὶ ἄρχισε νὰ τῆς ἀφηγήται: — Ἡ κόμισσα εἶχε σχεδιάσει νὰ μὲ παντρεύῃ μὲ τὴν καλύτερην φίλην τῆς, μὲ μίαν νέα δηλαδὴ πού, καθὼς μοῦ ἔλεγε, εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ γίνῃ ἰδεώδης σύζυγος. Μοῦ μιλοῦσε τακτικὰ γι' αὐτήν. Εἶχα λοιπὸν συνηθίσῃ τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου μαζί τῆς, ὅταν ξαφνικὰ ἡ νέα αὐτὴ τῆς ἀνήγγειλε τοὺς γάμους τῆς μὲ κάποιον ἄλλον. Καταλαβαίνετε λοιπὸν τί τρομερὴ ἀπογοητεύσις ἐδοκίμασα!

— Μιλοῦσε σοβαρά; Καὶ ὅμως, δὲν ἔχετε καθόλου τὸ ὕψος ἀνθρώπου πού εἶνε ἀπαρηγόρητος!

— Μὰ τί θέλετε νὰ κάνω; Δὲν εἶνε ἀρκετὸ πού φυλάω τόσο εὐλαδικά τὴ θύμισιν αὐτῆς τῆς νέας, ἂν καὶ δὲν ξέραν ἂν ἦταν τόσο ὁμορφὴ σὰν καὶ σὰς;

Ἡ νέα χαμογέλασε πονηρὰ.

— Αὐτὸ πού μοῦ λέτε, εἶπε, μοιάζει μὲ ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν. Λέτε ὅτι ἡ μνήμη τῆς σὰς εἶνε ἱερὰ, καὶ ὅμως δὲν διστάζετε νὰ προσθέσετε ὅτι σὰς ἀρέσει ἐγὼ τώρα... Πὼς συμβιβάζονται αὐτὰ; Ἀλήθεια, πὼς λέγεσθε;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου... μεγάλη παράλειψις... Μιλοῦμε τὴσιν ὥρᾳ χωρὶς νὰ παρουσιασθῶμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Εἶμαι ὁ ὑποκόμης Ἀλβέρτος ντ' Ὀλνέ.

— Χαίρω πολὺ. Νὰ συστηθῶ κι' ἐγὼ: Μαρκεσία ντ' Ἀρμπίλ, χήρα ἑνὸς ἀνθρώπου πού δὲν μ' ἔκανε καθόλου εὐτυχισμένη.

Ὁ ἀντρας ὑποκλίθηκε, ἐνῶ ἡ κυρία καὶ ἐξακολουθοῦσε:

— Τώρα πηγαίνω στὸ Ἐτράς. Ἐλπίζω νὰ σὰς ξαναἰδῶ.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ τὸ τραῖνο ἔσταμάτησε.

— Τί θὰ ἐλέγατε ἂν σὰς ἐπρότεινα νὰ σὰς συνοδεύσω; ἔκανε ὁ ὑποκόμης.

— Πού;

— Στὸ Ἐτράς... Ἄν θέλετε πάμε μαζί, ἀπόψε. Ἐδῶ καὶ δύο μέρες ἡ κυρία ντ' Ὀρμόν μοῦ ἔγραψε καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ περάσω μερικὲς μέρες μαζί τῆς...

— Τότε λοιπὸν ἐλάτε... Ἀλλὰ νὰ εἰσθε φρόνιμος!

Ἐνα αὐτοκίνητο ἐπερίμενε τὴν μαρκησία στὸν σταθμό. Ἐμπήκαν καὶ οἱ δύο μέσας. Σὲ λίγο ἔφθασαν στὸν πύργον τῶν ντ' Ὀρμόν.

Μόλις ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα τοὺς εἶδαν μαζί, τοὺς ὑποδέχθηκαν μὲ χαρὰς, ἀλλὰ καὶ ἀπορίας. Γιὰτὶ ἡ κυρία ντ' Ὀρμόν τοὺς εἶχε καλέσει στὸν πύργον τῆς, τὸν καθένα χωριστὰ φυσικά, γιὰ ν' ἀνανεώσῃ τὸ παλαιὸ τῆς σχέδιον, νὰ τοὺς παντρεύῃ δηλαδὴ. Καὶ τώρα, πού τοὺς ἐβλέπε μαζί, ἂν καὶ ἤξερε καλά ὅτι δὲν γνωρίζονταν, δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια τῆς.

— Μὰ... γνωρίζεσθε λοιπὸν; ἐφώνασε.

— Δηλαδὴ, εἶπε ἡ μαρκησία δειλὰ, ἐγὼ ξέρω ποῖος εἶνε ὁ κύριος, ἐνῶ αὐτὸς δὲν ξέρει ἀκόμη ποῖα εἶμαι, γιὰτὶ τοῦ εἶπα ψευτικὸ ὄνομα, ὅταν κατέλαβα...

Ὁ ὑποκόμης τὴν ἐκύτταξε καὶ ἔμεινε ἄφωνος. Καὶ ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, εἶπε:

— Ὡστε λοιπὸν ἐσεῖς... Γιὰ σὰς μ' ἐκάλεσαν;

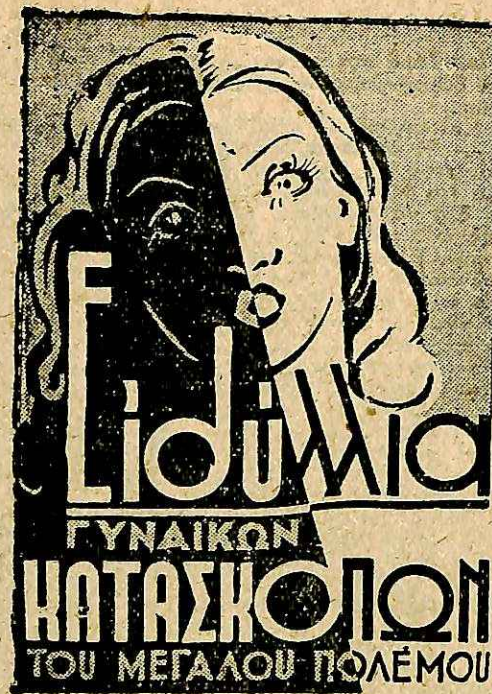
— Μάλιστα γι' αὐτήν! ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ κόμισσα.

— Μὲ συγχωρεῖτε λοιπὸν γιὰ τὴν ἀπιστίαν στὴν μνήμην σας... εἶπε ὁ ὑποκόμης στὴ νεά.

Καὶ, χωρὶς ἀργοπορία, ἐπρήχθησαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου. Ὁ ὑποκόμης τὴν ἐσφίξε δυνατὰ καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα θερμὸ, παθητικὸ, ἀτέλειωτο φιλί.

Ὅλα πιά εἶχαν τελειώσῃ, ὅλα εἶχαν συμφωνηθῇ. Καὶ ὁ γάμος ἔγινε τὴν ἴδιαν μέραν...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ

ή 'Ινδή μπαγιαντέρα
μέ το διπλό προσωπείο

«Έκαμε εξαιρετική αίσθηση εκείνο το βράδυ, στην επίσημη χορευτική δεξίωση της αγγλικής πρεσβείας του Παρισιού, ή χορευτική επίδειξις της 'Ινδής μπαγιαντέρας Μάτα Χάρι.

—Είπε ονειρώδης γυναίκα! ψιθύρισε στο αυτί ενός συναδέλφου του ο Ζωρζ Ντυκλέν, διπλωματικός υπάλληλος του υπουργείου των 'Εσωτερικών.

—Ένα αληθινό ξωτικό λουλούδι, πράγματι... 'Αλλά από που είχε αυτή η γυναίκα; Καί πως κατέληξε στο Παρίσι;

—Το πραγματικό της όνομα είναι Μαργαρίτα Ζέλλε. Είπε 'Ολλανδή. Έζησε όμως πολλά χρόνια στις 'Ολλανδικές 'Ινδίες του 'Ινδικού 'Ωκεανού όπου έμαθε τους χορούς των θγαγενών...

—Έχει μια καταπληκτική γοητεία στο σύνολό της... Αυτά τα τα θεαπεία μάτια της, το εύλογιστο κορμί της που, θάλεγε κανείς ότι δεν στηρίζεται σε άρμους αλλά είναι λαστιχένιο, το σπριτζόο πνεύμα της...

—Ναί, ναί, παραδέχθηκε ο Ζωρζ Ντυκλέν.

Την ίδια στιγμή ή Μάτα Χάρι είχε τελειώσει τον εξωτικό χορό της και αποσύρθηκε στην διπλανή αίθουσα για να ντυθεί.

Ο νεαρός διπλωμάτης ζήτησε συγγνώμη από τον συνάδελφό του και αποσύρθηκε κι αυτός από την αίθουσα.

Όταν, ύστερα από λίγα λεπτά ή ωραία χορεύτρια επανεμφανίστηκε στην αίθουσα δεξιώσεων, σπριζομένη στο μπράτσο του νεαρού Γάλλου διπλωμάτου, ένας ψιθύρος εκπλήξεως ακούστηκε απ' όλους τους παριζιάνους.

Ο Ντυκλέν με την Μάτα Χάρι! έξέφρασε την άπορία της με φανερά κεντρύχαια μια γηραιά γεροντοκόρη της γαλλικής αριστοκρατίας.

—Δεν βρίσκω τίποτε το εκπληκτικό, παρετήρησε μια νέα κοπέλλα που καθόταν πλάι της. Είναι και οι δυο τους τόσο χαριτωμένοι και ταιριασμένοι...

—Μιά 'Ινδή κι ένας Γάλλος ταιριασμένοι...

—Είπε 'Ολλανδή, σπούδασε στο Παρίσι και έζησε στις 'Ινδίες. Μιλώ ξη γλώσσες, είχε χήρα ανώτερου αξιωματικού του ολλανδικού στρατού και έχει σχέσεις με την αφοροκρεμία της αριστοκρατίας μας, την άπεστομώσε ή κοσμική νέα.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΔΕΣΜΟΥ

Όστόσο, αν και γνώριζε όλος ο καλός κόσμος της γαλλικής πρωτεύουσας, τις αισθηματικές σχέσεις του Ιδιορρύθμου αυτού ζευγαριού, κανείς δεν μπορούσε να υποπτευθεί την βαθύτερη αίτια του δεσμού των.

Ο Ζωρζ Ντυκλέν ήταν ένας ανώτερος υπάλληλος του υπουργείου 'Εσωτερικών της Γαλλίας. Ένα διπλωμάτης κλειδί...

Η Μάτα Χάρι, μία παράφορη έρωμένη που γνώριζε την τέχνη του έρωτος όσο λίγες γυναίκες και που την χρησιμοποιούσε κατά ένα αξιοθαύμαστο τρόπο στο να κέρσι και τους πιδ σφοδρούς, λιγομίλητους άνδρες, άφελείς και φλύαρους...

Για έναν διπλωματικό υπάλληλο, βέβαια, ή φλυαρία αποτελεί ένα θανάσιμο αμάρτημα... 'Αλλά, ή Μάτα Χάρι αγαπούσε όχι γιατί της άρεσε να ακούει τους άνδρες να φλυαρούν άνοησιες, αλλά, γιατί μέσα από τις άνοησιες αυτές γνώριζε καλά να «αλιεύη» πολύτιμα μυστικά και πληροφορίες που ή γερμανική κυβέρνηση της τα πληρώνει εις χρυσόν... Γιατί ή Μάτα Χάρι ήταν ή δαιμονιώδης στέρα και φθοερώτερη κατάσκοπος του Μεγάλου Πολέμου...

Και ο Ντυκλέν, ο άνοητοτερος των διπλωματικών υπαλλήλων...

ΔΕΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΥΣΕ ΜΕ ΚΑΝΕΝΑ

Η Μάτα Χάρι, που εργαζόταν για λογαριασμό των Γερμανών, είχε μια άπαράδατη αρχή, χωρίς στην οποία παρέμεινε ολότελα μυστική, από την γαλλική κυβέρνηση ή κατασκοπευτική ιδιότης της: Μετέδιδε όλα τα μυστικά που «έμαρνε» χωρίς ποτέ να έρχεται σε επικοινωνία με κανένα «ένδιάμεσον», είτε πράκτορα, είτε ταχυδρομείο, είτε ασύρματο...

Προχωρούσε λοιπόν άπρόσκοπτα στο έργο της χωρίς να φοβάται ότι παρακολουθείται ή ότι κινδυνεύει ν' αποκαλυφθεί ή πραγματική δράσις της.

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΤΥΧΗ

Ένα βράδυ, άργα μετά τα μεσάνυχτα, ή Μάτα Χάρι έφτασε ασθμαίνοντας στο σπίτι του Ντυκλέν. Φορούσε ένα μαύρο σάλι που της έκρυβε τα χαρακτηριστικά και ένα φαρδύ έπανωφόρι που σκέπαζε την γνωστή λεπτή σιλουέττα της.

—Ζωρζ, είτε στον νεαρό διπλωμάτη μόλις της άνοιξε, με φωνή που προέδιδε μια μεγάλη ταραχή. Είπε ανάγκη να με περιθάλης απόψε σπίτι σου... Να με προστατεύσεις...

Ο τρόμος ήταν ζωγραφισμένος στο ωραίο γοητευτικό πρόσωπό της.

—Τί τρέχει; Τί σου συμβαίνει, αγαπημένη; ρώτησε άνησχα ο Ντυκλέν.

—Κάποιος άνοητος και θρασύς ξενώχτης, με παρακολουθεί, μέρες τώρα, κάθε βράδυ που φεύγω απ' το νυκτερινό κέντρο όπου εργάζομαι. Άποψε ή άναίδεια του έφτασε στο κατακόρυφο. Μου έπέτελλε στά σκοτεινά... Τον μπάτσισα... Με κινήγησε... Θεέ μου, πόσο τρώμαζε... Μά άρχισα να τρέχω μ' όλη την δύναμή μου κι έφτασα εδώ... Σ' έσένα! Ο άθλιος!

Κάπου εδώ στά σκοτεινά θα με παραμονεύει να βγά... Ξέρεις ότι δεν μένω εδώ... Γι' αυτό, πρέπει να με κρατήσεις απόψε κοντά σου... Στην πολυκατοικία σας μένουν πολλοί ένοικοι... Κανείς δεν θα υποπτευθεί ότι έμεινα την νύχτα μαζί σου...

Ο νεαρός διπλωμάτης την άκουε σαν χαμένος. Η Μάτα Χάρι, ή περίφημη χορεύτρια, για την κατάκτηση της οποίας είχε σπαταλήσει τόσα χρήματα και είχε διακινδυνεύσει κι' αυτή την υπόληψή του, ή περφόρα και αγέρωχη χορεύτρια που τόσο είχε ποθήσει την κατάκτησή της, έρχόταν τώρα ή ίδια στα πόδια του και τον

ΙΚέτευε να την πάρη στην άγκαλιά του! Η ευκαιρία ήταν μοναδική, καταπληκτική... 'Αλλά ή υπόληψή του; Μπα, προ πολλού αυτή είχε έκτεθη... 'Αλλως τε, ή γόσησα αυτή των ξωτικών χωρών του 'Ινδικού 'Ωκεανού, ήταν το μήλον της έριδος όλων των συνδέλων του διπλωματών...

Η ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ ΔΡΑ...

—Μαργαρίτα μου, πέρνα μέσα γρήγορα! ψιθύρισε ο Ντυκλέν συγκινημένος από το ανέλπιστο αυτό δώρο που του προσέφερε, μια καλή τύχη.

—Σ' ευχαριστώ, Ζωρζ... Σ' ευχαριστώ πολύ...

Ο νεαρός Ζωρζ δεν θέλησε να σκεφθεί περισσότερα: ούτε γιατί ή Μάτα Χάρι δεν καλούσε ένα άστυφύλακα να παραδώσει τον ένοχλητικό διαβάτη, ούτε γιατί δεν έπαιρνε ένα μεταφορικό μέσο να πάη στο σπίτι της... 'Αρκέστηκε στην ευτυχία που του προανήγγειλε ή φιλοξενία που του έκλιπαρούσε ή άκριδη έρωμένη του.

Και ρίχτηκε μ' όλη την θέρμη της νεότητός του στην έρωτική χαρά που του χάρισε, χωρίς φειδώ και μέτρα, ή ασύγκριτη 'Ινδή χορεύτρια, λησμονώντας ολότελα την βαρυσήμαντη λεπτομέρεια ότι το δωμάτιο ενός διπλωμάτου περιέχει πάντα ένα πλήθος άπορρήτων και μυστικών ύπηρεσιών που δεν πρέπει να εκτίθενται έλεύθερα εστώ και στην πιστότερη φίλη ή έρωμένη...

Πρός τα δημερώματα, με το ροδοχάρωμα της αλύγης, ή Μάτα Χάρι ήταν κάτοχος των πιο πολύτιμων διπλωματικών μυστικών που από καιρό της ζητούσε έπιμονα ή γερμανική κυβέρνησις...

ΕΝΑΣ ΥΠΟΠΤΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΘΑΜΩΝ

Αν όμως ή δαιμονία 'Ινδή μπαγιαντέρα δρούσε άνεμόληπτη και χωρίς να δίνει σε κανένα την ύποψια ότι ήταν κατάσκοπος, αυτό δεν έσημαινε ότι και ή γαλλική άντικατασκοπεία κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου...

Παντού, σε κάθε κοσμική συγκέντρωσι και ίδιως στα νυκτερινά κέντρα του Παρισιού, οι πράκτορες της γαλλικής άντικατασκοπείας άγρυπνούσαν...

Και με την γνωστή αρχή των κατασκοπών ότι κάθε άνθρωπος είναι ύποπτος, παρακολουθούσαν συστηματικά την κίνησι των θαμώνων των...

Η 'Ινδή χορεύτρια ήταν βέβαια εκτός πάσης ύποψιας γιατί ούτε μεγάλες σχέσεις είχε με σημαίνοντα πρόσωπα, αλλά ούτε και τα πρόσωπα με τα οποία σχετιζόταν ήταν ύποπτα.

Ένα βράδυ, την προσοχή ενός Γάλλου πράκτορος τράβηξε μια περίεργη διαπίστωσις:

Ένας νεαρός κύριος, τακτικός θαμών του κέντρου όπου χορεύει ή Μάτα Χάρι, έπιανε κάθε βράδυ ένα γυναικό τραπέζι, έπινε κατά κόρον και κατόπιν καθόταν κι' έγραφε, έγραφε... Ήταν φανερό, για κάθε άμνητον, ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν έρωτευμένος... Και έρωτευμένος με την Μάτα Χάρι.

Γιατί στύλωνε τα μάτια του επάνω της καθ' όλη την διάρκεια του χορού της, με έκστατικό θαυμασμό, την κυττούσε σαν όνειροπαρμένος και κατόπιν, έβγαζε ατελείωτα χαρτιά απ' την τσέπη του κι' έγραφε, έγραφε...

Ο πονηρός πράκτωρ όμως πρόσεξε και κάτι άλλο: μια σημαντική λεπτομέρεια που μόνο ένα έξησκημένο μάτι είδικού θα καθάρωνε να αντιληφθεί: Ο έρωτευμένος νέος έγραφε μ ό ν ο ν κατά το δίσθημα που χορεύει ή Μάτα Χάρι. Όταν σταματούσε ο χορός της, σταματούσε κι' αυτός...

Έπί δυο - τρία βράδια στην σειρά πρόσεξε και έπαλήθεψε την παρατήρησή του αυτή... Καί το τέταρτο, δεν έχασε πιά καιρό...

ΤΑ ΧΟΡΕΥΤΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΟΥΝ ΤΟΝ... ΑΣΥΡΜΑΤΟ!

Την ώρα που ο νεαρός κύριος έγραφε

και πάλι τα ραβασάκια του, ένας άπδοτος καυγός έξσπασε στα διπλανά του τραπέζια. Δυο παρέες παρεξηγήθηκαν, ήρθαν στα χέρια και άρχισαν να άλληλογροηδοκοιούνται... Και μέσα στην παρζάλη του διαπληκτισμού αυτού —που ήταν άριστοτεχνικά σκηνοθετημένη —παρέσυραν και τον ρωμαντικό θαμώνα μαζί με τα ραβασάκια του, που σκόρπισαν καταγής...

Λίγα λεπτά άργότερα, στα γραφεία της γαλλικής κατασκοπείας, δυο είδικοί άποκρυπτογράφοι έξηγουσαν το άθώο ραβασάκι που είχε άρπάξει μέσα στην ζάλη του καυγά, ένας πράκτωρ, από το τραπέζι του παραδόξως θαμώνος.

Το ραβασάκι έγραφε:

«Ωραία γυναίκα, θα το γυρορú! Είπε ένας διαρκής θάνατος για μένα το να σε θαυμάζω χωρίς να έλπιζω ποτέ στην κατάρτησί σου».

Και ή έξηγησις του, σύμφωνα με τον μυστικό κώδικα της γερμανικής κατασκοπείας, ήταν:

«Κατέχω πολύτιμα νέα. Χτυπήστε τα σημεία ΑΔΖ της άμυντικής γραμμής Ρ Ι προτού ανεφοδιασθούν».

Η Μάτα Χάρι μετεδίδανε όλα τα νέα μυστικά που υπεξαιρούσε από τον Ζωρζ Ντυκλέν με τα... δήματα των χορών της, που άντικαταστούσαν τα στοιχεία του Μόρς! 'Αλλά και πάλι, ό,τι μετεδίδανε ήταν κρυπτογραφικό και δεν έδιδε λαθόν σε καμιά ύποψια...

Όμως συνέετσε να δρεθεί ένας έξυπνος πράκτωρ, όπως συνέετσε και να κατέχη τον μυστικό γερμανικό κώδικα ή γαλλική άντικατασκοπεία... Και ή Μάτα Χάρι άπεκαλύφθη...

Η Μάτα Χάρι το ίδιο κιόλας βράδυ, μόλις έπληροφορείτο απ' τον «έρωτευμένο» πράκτωρά της ότι επάνω στον καυγά είχαν χαθεί μερικά «ραβασάκια», έκρινε καλό να έξαφανισθή από το Παρίσι...

Ήταν μοιραίο ώστόσο να μην ζήση πολλά άκόρη χρόνια. Τον 'Οκτώβριο του 1917, σε ηλικία 38 ετών, άπεκαλύπτετο ή ένοχή της και τυφεκίζόταν στις Βιγ-κέννας...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Κατά την πρόληψι, όσο πιο μεγάλο σωμα είχε ένα ζώο, τόσο περισσότερη ζή. Έτσι πιστεύεται ότι οι έλέφαντες και οι φάλαινες ζουν έως 200 χρόνια! Όστόσο υπάρχουν έξαιρέσεις αυτού του κανόνος: Ένας κάστωρ λ.χ. ζή περισσότερο από έναν ίπποπόταμο. Ίδου δε κατά μέσον έρον πόσο ζούν τα διάφορα ζώα: Η γάτα 15 χρόνια, το σκυλί 14, ο ποντικός 7, ο πίθηκος 30, ο κάστωρ 50, ο ίπποπόταμος 20, το πρόβατο 10, ή έλαφος 20, το λιοντάρι 40, το άλογο 25, το θώδι 15, ή άλειου 14, ο σκαντζόχοιρος 4, ο ρινόκερος 20, ή καμήλα 75, ο χοίρος 15, ο λύκος 20, ή χελώνη 100.

Στα ιερά βιβλία των 'Εβραίων γίνεται λόγος για ένα μυστηριώδες κοκκαλάκι, που έχει στο σκελετό του κάθε άνθρωπος και που, καθώς διατείνονται, θα χρησιμεύσει για να ξαναπλασθή απ' αυτό το ανθρώπινο σώμα, κατά την ημέρα της δευτέρας παρουσίας. Ο Μωάμεθ, το άναφέρει κι' αυτός στο Κοράνι, και το άποδίδει την ίδια ιδιότητα. Το κοκκαλό αυτό δεν μπορεί να καταστραφεί ούτε από τη φωτιά, ούτε από το νερό, ούτε από κανένα άλλο στοιχείο. Καμιά δύναμη, κανένα έργαλείο δεν μπορεί να το συντρίψει και να το έξαφανίση. Οι Άραβες το ονομάζουν «άλαςάιτ» και λένε πως είναι σαν ρεβύθι. Οι άνατόμοι όμως και οι φυσιολόγοι παρ' όλες τις έρευνές τους, δεν μπόρεσαν ν' άνακαλύψουν στον ανθρώπινο σκελετό το μυστηριώδες αυτό κοκκαλάκι.

ΟΙ ΆΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Οι αίτήσεις γάμου στρατιωτών αυξάνουν τόσο, ώστε ή άγγλική Κυβέρνησις άπέφασκε για να διευκολύνει περισσότερους γάμους αυτούς να πραγματοποιήθω τα έξοδα της δηλώσεως στο τριτόν. Αντί δύο λιρών και 14 σελλινίων οι στρατιώτες θα πληρώνουν μόνον 15 σελλίνια οι εύρισκομενοι εν 'Αγγλία και 10 σελλίνια οι εύρισκομενοι στο μέτωπο. Ούτε μια πέννα περισσότερο δεν θα πληρώνουν οι στρατιώτες για τις άλλες διατυπώσεις. Έπίσης κανένα έμπόδιο δεν θα παρεμβάλλεται για τους στρατιώτες που θέλουν να παντρευθούν.

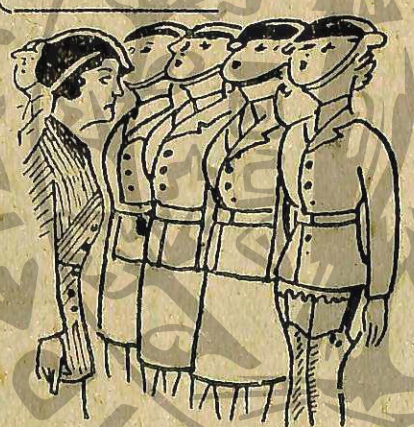
ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΑΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Μπέρναρ Σω έθεσε επί τάπητος το έξης πρόβλημα: 'Οφείλουν οι χορευταί έξ επαγγέλματος να ύπηρετήσουν στο στρατό ή πρέπει να έξαιρεθούν για να μη χάση ή χορευτική τέχνη, σε περίπτωση που θα έφονεύονταν, τους εκπροσώπους της; Το έρώτημα αυτό κάνει ο Σω δι' έπιστολής του προς τον «Ημερήσιο Τηλέγραφος». Έννοείται ότι πολλοί έπήραν το έρώτημα αυτό το Σω ως άστεισμό, αλλά ο «Ημερήσιος Τηλέγραφος» το εξετάζει με την μεγαλύτερη σοβαρότητα. Και φαίνεται μάλιστα ότι οι στρατιωτικές άρχες αναγνωρίζουν την όρθότητα του έρωτήματος του Σω, καθ' όσον, κατόπιν αίτησεως ενός θιάσου, άπληλλάγη επί εξ μηνες της στρατιωτικής ύπηρεσίας ο χορευτής του.

ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Το 'Ινστιτούτον Παστέρ των Παρισίων ανέλαβε πόλεμον έξοντώσεως έναντιον μυριάδων ποντικών, που λυμάνονται τις έκκενωθείσες παρ' την γρημμή Μαζίνω περιφέρειες και οι όποιοι κατέστησαν ένοχλητικοί στα στρατεύματα. Η έπίθεσις κατά των ποντικών γίνεται με θανάσιμα για τους ποντικούς αυτούς μικρόβια, πολλοί δε ποντικοί είνε μεγάλοι σαν γάτοι! Το μικρόβιο, που χρησιμοποεί το 'Ινστι-

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Κατά τα γυμνάσια των 'Αγγλίδων στρατιωτών:

Η λ ο χ ί α ς : Πά-λι άφηρημένη, δεσποινίς Τζόνσον;

τούτον Παστέρ, όχι μόνον σκότώνει, αλλά μεταβάλλει τους ποντικούς σε μουσικές! Τελευταί, οι ποντικοί της 'Αλσατίας είχαν άποδρασυνθή τόσο, ώστε έτρωγαν τα... παπούτσια των κοιμωμένων στρατιωτών!

Αλλά και στη Γερμανία έκρηχθη έπίσης άμείλικτος πόλεμος κατά των ποντικών. Έκεί τα συχαμερά αυτά τροκτικά θφείρουν τα άποθέματα των τροφίμων που σήμερα, κατά την πολεμική περίοδο, φυλάσσονται και στην Γερμανία, όπως παντού άλλου, ως κόρη δ-φθαλμού.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Με την έντασι του κατά θάλασσαν πολέμου, δεν είνε μόνον τα πλοία των ουδέτερών που βρήκαν άδικα τον μπελά τους, αλλά και τα... ουδέτερα ψάρια και κήτη της θάλασσας, που καταστρέφονται κι' αυτά σε κάθε έκρηξι νάρκης ή τορπίλλης. Στον άλλο μεγάλο πόλεμο, έπειτα από κάθε μεγάλη ναυμαχία στη Βόρειο θάλασσα, παρηρύντο χιλιάδες νεκρά ψάρια που έπλέπαι στην έπιφάνεια μαζί με τα συντρίμματα των πλοίων. 'Ήσαν κι' αυτά θύματα του πολέμου χωρίς ναχουν καμιά σχέση μ' αυτόν. Τώρα τελευταία, μια άλλη άνάλογη και άρκετα περίεργη περίπτωση παρουσιάσθη. Τα πολεμικά που συνοδεύουν τις νηοπομπές, παρετήρησαν, ότι ύστερα από κάθε άεροπορική έπίθεσι, κατά των σκαφών της νηοπομπής ή μετά μια έπίθεσι με δούδες θυθού κατά έμφανιζόμενων γερμανικών ύποδρυχίων, έκατοντάδες ψαριών έππλέουν στην έπιφάνεια που χρησιμεύουν μετά για ένα καλό μενού των κουρασμένων πληρωμάτων.

ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΑΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Κατά τον γαλλικό νόμο, ή άπόφασις του Παρισινού Στρατοδικείου, διά της οποίας χαρακτηρίζεται ως προδοτής της Πατρίδος ο Παύλος Φερντονέ και Άνδρέας 'Ομπρέχτ, χρησιμοποιούμενοι άμφότεροι ως έκφωνηταί γερμανικών ραδιοφωνικών σταθμών, κατά τάς μεταδόσεις εις γαλλικήν γλώσσαν, έτοιχοκολλήθη έξω από τα σπίτια των 'Η μητέρα και ή κόρη του Φερντονέ έχουν ζητήσει εν τώ μεταξύ καταφύγιον σε μια μονή κοντά στο Νιόρ. Η σύζυγος του 'Ομπρέχτ είχε διαζευχθή απ' αυτόν, πρό τινων έτών, και εν τώ μεταξύ έ-νυμφεύθη και πάλιν.

Η ΜΟΔΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Αναστασία ονομάζουν οι Γάλλοι δημοσιογράφοι την λογοκρισία και την παριστάνουν ως μια γεροντίσσια με πεταχτό πηγούνι κι' ένα τεράστιο ψαλλίδι στο χέρι. Η παρισινή μόδα που δεν άφήνει τίποτε να της διαφύγη δεν μπόρσσε ν' άφήση άνεμετάλλευτη δέβεια την περίστασι αυτή. Κι' έτσι έλσναράρισε νέα γυναικεία καπέλλα με το έμβλημα της «Αναστασίας»: Ένα έξ ύφασματος όμοιώμα τεραστίου ψαλλιδιού στο μπροστινό μέρος του καπέλλου, έ-κει όπου συνήθως τοποθετείται το φτερό.

ΕΝΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

ΚΑΙ Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ο Μπίλ Κόσακ μπορεί να υπερηφανεύεται πως είναι ο πιο γοητευτικός και πρωτότυπος άνδρας στις ερωτικές του επιχειρήσεις, πράγμα πολύ σημαντικό στην Αμερική, την πατρίδα κάθε πρωτοτυπίας. Και όμως αυτή τη φήμη, ο «καρδιοκλέφτης Μπίλ», όπως τον έλεγαν στους κοσμικούς κύκλους της Φιλαδέλφειας, την έχασε τελείως, εξαιτίας του υπερβολικού ζήλου ενός τηλεγραφικού διανομέως στην εξασκίση των καθηκόντων του.

Ακούστε όμως το επεισόδιο, όπως το αφηγούνται οι αμερικανικές εφημερίδες, και θα πεισθίσετε άμεσα ότι η υπερβολική ευσυνειδησία δεν είναι πάντα καλή.

Ένα βράδυ της αποκριάς, ο Μπίλ Κόσακ γνώρισε σ' ένα κοσμικό κέντρο μια κοπέλα που τον έλκυε, από την όμορφη εμφάνισή της, από την πολυωρή πολιτορμία, κατάρθωση, απόσπασή της υπόσχεσι ενός ραντεβού. Τέλος, έσυμφώνησαν ότι αυτός θα της έριξε την ημέρα και την ώρα.

Την επομένη, δοκιμάζοντας προκαταβολικά την ευχαρίστηση της νέας αυτής περιπέτειας, ο Μπίλ έστειλε της κυρίας ένα τηλεγράφημα, με το οποίο την ειδοποιούσε πως είχε την τιμή και την ευχάριστη να την περιμένει στις τρεις και μισή μπροστά στο ανθοπωλείο της Φράγκλιν Στρήτ.

Το τηλεγράφημα παραδόθηκε κανονικά στο διανομέα, ο οποίος όμως δεν κατάρθωσε να το παραδώσει στον πορτοπαλτή, γιατί η κυρία ήταν τελείως άγνωστη στην διεύθυνση που έγραφε απάνω. Κατά συνέπεια έπρεπε να επιστραφεί στον αποστολέα. «Αλλά ούτε κι αυτό δεν εστάθη δυνατόν».

Ο Μπίλ Κόσακ, σαν άνθρωπος πολυταξιδεμένος και πολύξενος, έκρινε καλό να μην αποκαλύψει το πραγματικό όνομά του και έστειλε το τηλεγράφημα μ' ένα ψευδώνυμο και μια πλαστή διεύθυνση. Κάθε άλλος στη θέση του διανομέως, θα έθεωρούσε την αποστολή του περαιομένη. Αλλά ο υπάλληλος αυτός ήταν υπερβολικά ευσυνείδητος και άνθρωπος με καρδιά. Έσκέφθηκε πως ήταν άδικο να ξεπαγιάσει ο δυστυχής ερωτευμένος της Φράγκλιν Στρήτ και σκέφθηκε πως έπρεπε να τον ειδοποιήσει για να τον γλυτώσει έτσι και από μια σκληρή απογοήτευση.

Έτσι λοιπόν ο «καρδιοκλέφτης Μπίλ» μόλις έφθασε στο μέρος του ραντεβού, λίγα λεπτά πριν από την ορισμένη ώρα, είδε να τον πλησιάζει όχι το θελκτικό πλάσμα των δεινών του, αλλά ένας κουτσός και καμπούρης τηλεγραφικός διανομέας, ο οποίος αφού τον ηρώτησε αν είναι ο κύριος Τόμ Τζίμπσον (αυτό το όνομα είχε βάψει ο Μπίλ στο τηλεγράφημα), του έδωσε μ' ένα πανηγύρι χαμόγελο το τηλεγράφημα και του είπε πως η κυρία ήταν τελείως άγνωστη στην διεύθυνση που έγραφε απάνω. Κατά συνέπεια έπρεπε να επιστραφεί στον αποστολέα. «Αλλά ούτε κι αυτό δεν εστάθη δυνατόν».

μα), του έδωσε μ' ένα πανηγύρι χαμόγελο το τηλεγράφημα και του είπε πως η κυρία ήταν τελείως άγνωστη σ' αυτή την διεύθυνση.

Ο Μπίλ έπηρε το τηλεγράφημα, αλλά αντί να ευχαριστήσει τον διανομέα που δεν τον άφησε να περιμένει άδικα μ' αυτό το κρύο, έγινε έξω φρενών και τον έβρισε γιατί είχε ανοίξει το τηλεγράφημα και διάβασε το περιεχόμενό του. Έπειτα, χωρίς καθόλου να χασομερήσει, έπηρε σ' ένα δικηγόρο και υπέβαλε μήνυση κατά της Τηλεγραφικής Εταιρείας, ζητώντας αποζημίωση δέκα χιλιάδων δολλαρίων, με την αιτιολογία ότι έχασε μια μοναδική ευκαιρία για να πάρει μια σημαντική προίκα.

Η δίκη έπρόκειτο να γίνει αυτές τις ημέρες και οι φίλοι του Μπίλ ήταν βέβαιοι ότι θα έκερδιζε τη δίκη, όταν τί νομίζετε ότι απεκαλύφθη από τις ανακρίσεις; Ότι ο Μπίλ και η άγνωστη κυρία ήταν συννόχοι, κοινοί απατεώνες, συνεννοημένοι για να πάρουν αποζημίωση από την Τηλεγραφική Εταιρεία και να την ξεκοκαλίσουν στο εξωτερικό.

Η ΧΕΙΡΟΜΟΝΤΙΣ
Μεγαλύτερο ακόμη ενδιαφέ-

ρον παρουσιάζει μια δίκη που πρόκειται να γίνει τις ημέρες αυτές στη Βοστώνη, όπου κάποια κυρία Έλσα Μπένετ κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας την καταδίκη του γιαντρου Μαρτίνου Χούμπερ, ως υπαίτιου του θανάτου του συζύγου της Τζωρτζ Μπένετ.

Μια τσιγγάνα χειρομόντης είχε προφητεύσει κάποτε στον Μπένετ, ότι σε ηλικία είκοσι χρονών θα έμενε ορφανός από πατέρα και μητέρα, ότι θα παντρευόταν πολύ νέος με μια ξανθή νέα με μαύρα μάτια, ότι θα άποκτούσε δύο παιδιά, ένα αγόρι και τ' άλλο κορίτσι και τέλος ότι θα πέθαινε σε ηλικία 33 χρονών.

Φυσικά, ο Τζωρτζ έγλεσε μ' αυτές τις προφητείες. Αλλά μόλις πήγε είκοσι χρονών, έμαθε πως οι γονείς του σκοτώθηκαν σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. Έτσι έμεινε ολόμοναχος στον κόσμο, και βελόντας ν' αντιδράσει στην προφητεία της τσιγγάνας, άρχισε να ερωτοτροπεί με όλες τις μελαγχρινές γυναίκες με γκριζα μάτια, με την ελπίδα πως θα βρισκε μίαν που θα τον συγκινούσε πιο πολύ από τις άλλες. Αλλά ποιος μπορεί να κυβερνήσει την καρδιά του;

Ο Τζωρτζ έρωτεύθηκε μια κατάξανθη νέα με μαύρα μάτια και την έκανε γυναίκα του. Μετά ένα χρόνο του έκανε δυο παιδιά, ένα αγόρι και τ' άλλο κορίτσι, φυσικά. Η τσιγγάνα έβριόμυε!

Έπειτα πέρασαν τα χρόνια και ο Τζωρτζ Μπένετ έβλεπε με τρόμο να πλησιάζει το τριακοστό τρίτο έτος της ηλικίας του. Τρομοκρατημένος εξωμολογήθηκε τους φόβους του στον έφημεριον, που δεν κατάρθωσε όμως να τον καθησυχάσει. Τότε ο Μπένετ κατέφυγε σ' ένα γιατρόν, τον δόκτορα Χούμπερ, που είχε τότε καταγορεύμενος.

Ο γιατρός εξήτασε με προσοχή τον «υποψήφιον του θανάτου» και τον έβλεπε υγιέστατον. Κάνοντας όμως τη σκέψη ότι ένας άνθρωπος μπορεί να πεθάνει ξαφνικά, έστρωσε και δεν έφη άρρωστος ποτέ, δρῆκε ένα αποτελεσματικό μέσον για να δώσει την ήσυχία στον παράξενον αυτόν πελάτην: «Εστειλε τον Μπένετ σε μίαν άλλη χειρομόντισσα για να του επιβεβαιώσει τις προφητείες της πρώτης. Και η χειρομόντισ, που είχε δασκαλεύσει προηγουμένως, τον διεβεβαίωσε ότι δεν διατρέχει τον παραμικρότερον κίνδυνον και ότι θα ζούσε τουλάχιστον ως τα ενενήντα».

Έτσι ο Μπένετ ξαναβρήκε την ήσυχία του.

Η ζωή εξακολουθούσε ήρεμη και άμεριμνη για τον Μπένετ. Τον περασμένον Ιούλιον συνεπλήρωσε το τριακοστόν τρίτον έτος της ηλικίας του και τίποτε δεν φανέρωνε ότι δεν έπρόκειτο να ζήσει πολύ ακόμη.

Επέρσε καιρός ακόμη, χωρίς να συμβεί τίποτε το δυσάρεστο. Ένα πρωί της περασμένης εβδομάδας, ο Τζωρτζ εξύπνησε με σφοδρό πονοκέφαλο και απέφασε να μείνει εκείνη την ημέρα στο κρεβάτι. Η γυναίκα του ανησύχησε και τηλεφώνησε άμεσα στο γιατρόν, που της απάντησε πως θα ήταν βαρυστομαχία και έπρεπε να του δώσει ένα ελαφρό καθαρτικό. Επρόσθεσε ακόμη ότι εκείνη την ημέρα ήταν πάρα πολύ άπασχολημένος και ότι θα έρχόταν την επομένη να ιδεί τον άνδρα της. Αλλά την άλλη μέρα ο Μπένετ ήταν νεκρός. Είχε πεθάνει τη νύχτα από κεραυνόβολο μηνιγγοίτιδα.

Τώρα, η χήρα κατηγορεί τον γιατρόν, ως υπαίτιον του θανάτου του άνδρός της. Γιατί αν έσπευδε άμεσα στο τηλεφώνημά της και του έδινε τα απαιτούμενα φάρμακα, ο Μπένετ δεν θα ήταν τώρα μακαοίτης. Διερωτάται όμως κανείς, μπορεί ποτέ η επιστήμη να νικήσει τη μοίρα;

ΧΙΟΥΜΟΡ Ο ΚΑ'Υ-ΜΕΝΟΣ

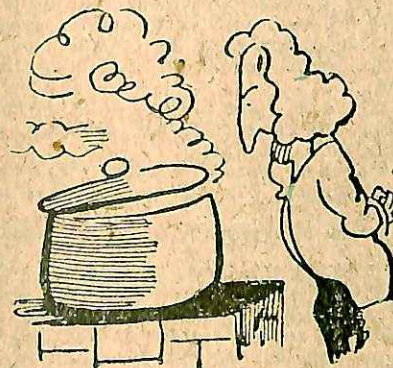
—Τί γίνεται ή γυναίκα σου;
—Την βλέπω τόσο λίγο!
Οι δουλειές μου δεν μου επιτρέπουν να μένω στο σπίτι περισσότερο από μια ώρα την ημέρα.
—Καυμένη!
—Ω, να σου πω, μια ώρα περνά τόσο γρήγορα!...

Ανακαλύψεις

ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ!

Ασφαλώς ή Αμερική ήταν εκεί και, αφού υπήρχε, δεν έμενε παρά να πά κανείς. — Έτσι έλεγαν κάποια μέρα στον Χριστόφορο Κολόμβο, για να υποτιμήσουν την ανακάλυψή του του Νέου Κόσμου, μερικοί γνωστοί του. Ο Κολόμβος τότε, πήρε ένα αυγό που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι κι' εξήτασε από τους συντροφους του αν μπορούσαν να το κάμουν να σταθεί όρθιο. Και καθώς όλοι απέτυχαν στην προσπάθειά τους, ο Χριστόφορος Κολόμβος πήρε το αυγό, το έσπασε από τη μία άκρη και το έστησε όρθιο. «Αίτο ήταν εύκολο», φώναξαν οι άλλοι. «Πράγματι, ο Νέος Κόσμος. Θάπρεπε να το είχατε σκεφθεί».

Με τον ίδιο τρόπο βρίσκουν εύκολα, παρακαίρως, πράγματα που μόνο μια εξαιρετική διάνοια μπορούσε ν' ανακαλύψει, ενώ κανένας δεν τα υπωψιάζετο ως τότε. Παραθέτουμε τις συνηθές, κάτω από τις οποίες έγιναν διάφορες επιστημονικές ανακαλύψεις.

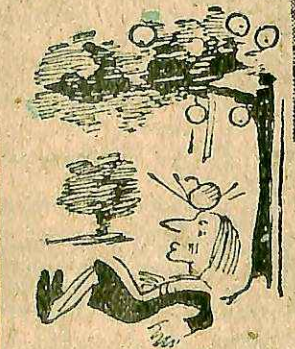
Βλέποντας μια χύτρα, μέσα στην οποία έβραζε νερό, ν' ανυψώνη το κάλυμμά της υπό την επίδραση του ατμού, συνέλαβε την ιδέα να χρησιμοποιήσει την δύναμη του ατμού. Είχε εκείνος που κατεσκεύασε, μεταξύ άλλων και το πρώτο ατμόπλοιο. (Διογέσιος Παπύριος 1647—1714).

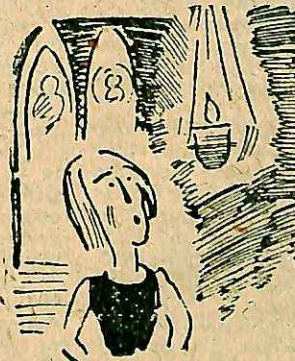
Υψώνοντας μια μέρα θυέλλης χαρταετό, την άκρη του σπάγους του οποίου είχε προσδέσει σ' ένα κλειδί, ανέτηλε ότι κατά μήκος αυτού έσχηματίζονταν άπειροι σπινθήρες. Είλεκε λοιπόν με τον τρόπο αυτό τον ηλεκτρισμό των νεφών. Το άλεξικέραυνο είχε εφευρεθεί. (Φρανκλίνος 1706—1790).

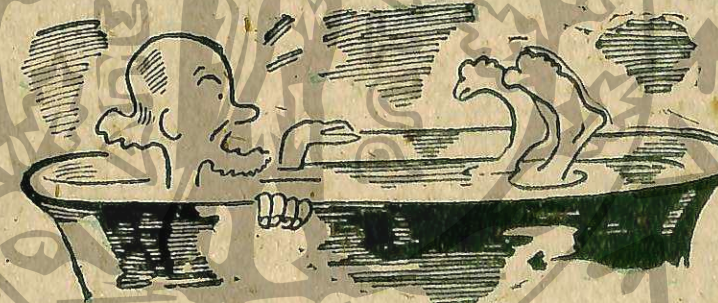
Έφαγε από χρόνια να βρή τον νόμο που διέπει την κίνηση των άστρων. Μια μέρα όμως που μελετούσε μέσα στον κήπο του καθισμένος κάτω από μια μηλιά, ένα μήλο έπεσε στο κεφάλι του. Αυτό του έδωσε την ιδέα της παγκοσμίου έλξης που θα έπατατασε τον κόσμο. (Νεύτων 1642 — 1727).

Σε ηλικίαν δεκαπέντε ετών, σηκώνοντας το κεφάλι του μέσα σε μια έκκληση ανέτηλε ότι η καντίλα που ταλαντεύεται στον βόλο, έκανε κανονικές ταλαντώσεις. Αυτό του έγεννησε την ιδέα να εφαρμογή το έκκρεμο στο μέτρημα του χρόνου. Από αυτό επηκολούθησαν άπειρες αστρονομικές ανακαλύψεις. (Γαλιλαίος 1564—1642).

Γιατρός του 19ου αιώνα, έβρισκε στην Βουλώνη. Μια μέρα που είχαν τοποθετήσει επάνω στην χειρουργική τράπεζα μερικούς γδαρμένους δακτύλους, ένας βοηθός του, πλησίασε κατά τύχη το νιστέρι του σ' ένα από τα πεθαμένα αυτά ζώα το ζώο τινάχθηκε με σπασμούς. Και ο δάσκαλος ανέκαυσε τον ζωικό ηλεκτρισμό. (Γαλβάνι 1737 — 1798).

Ζούσε στις Συρακούσας πρὸ Χριστοῦ. Παίρνοντας τὸ μπάνιο του ανέτηλεθε ότι οί γάμπες του υποβαστάζονταν από τὸ νερό. Τίς άνιψωσε και ή στάβμη τοῦ νεροῦ ανέβαινε καί πάλι όταν τίς ξαναβούτιζε. Τρελλάθηκε από τήν χαρά του. Ανακάλυψε έναν από τούς πῶς μεγάλους νόμους τῆς φυσικῆς. (Αρχιμήδης 287—212 π. Χ.).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Άστυνομικό ανάγνωσμα μυστηρίου,
άγωνίας, έρωτος και περιπετειών

Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

13ον

Εδίστασε για μια στιγμή. Τέλος έχτυπησε την πόρτα. Πατώντας στο κατώφλι, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα κίνημα υποχωρήσεως. Πού είχε λοιπόν αποπλανηθεί; Σε ποιά κλεφτότροπα είχε πέσει;

Ο κύριος του αθλίου εκείνου περιβάλλοντος, που στεκόταν τώρα απέναντί του, δεν του ένεπνε την παραμικρή έμπιστοσύνη και φαινόταν πως μετάνιωσσε σοβαρά γιατί δεν είχε φροντίσει να όπλισθ.

Καθότι, κύριε, και πέστε μου ποιά αίτια σας έφερε εδώ, είπε με χαμόγελο ο κύριος της τρώγλης εκείνης με τα παλιά σαραβασμένα έπιπλα.

Και έπειδη ο συνομιλητής του εδίσταζε ακόμη, αφού τον έκυτταζε με βλέμμα που του απέκαλυψε ότι δεν ήταν από τους συνηθισμένους πελάτες του, επρόσθεσε με τόνο ένθαρυντικό:

— Ας δούμε ήπιως έχομε τίποτε ένοχλητικές δυσκολίες με την δικαιοσύνη; Με λίγη επιδεξιότητα θα μπορούσαμε ίσως να τακτοποιήσωμε τα πράγματα, όσο δύσκολα κι' αν είναι...

— Δεν προκειται για ένα τέτοιο ζήτημα, απήντησε ο επισκέπτης, ανακτώντας την ψυχραιμία του. Είμαι ο Έρζα Ουάλντον και έρχομαι σε σας έκ μέρους της ανευφίας μου μίς Ουάλντον. Την επροσκαλέσατε τηλεγραφικώς, αλλά έπειδη δεν μπορεί νάρθη ή ίδια, μ' επεφόρτισε να την αντιπροσωπεύσω.

— Ουά προτιμούσα ναδλεπα την ίδια μίς Ουάλντον, έψιθύρισε ο πρώην αίτησιογράφος.

— Έχω, κύριε, απόλυτη πληρεξουσιότητα να την αντιπροσωπεύω!

Ο Άρθουρ Γκρέμλιχ έσκέφθηκε ότι, αφού επρόκειτο να κερδίση χρήματα, λίγο τον ένδιεφερε ποίος θα του τα μετρούσε.

— Τότε, απήντησε, θα ξέρετε βέβαια περί τίνος πρόκειται...

Και καθώς ο συνομιλητής του έσκυψε το κεφάλι του καταφατικά, έσυνέχισε:

— Ξέρετε, ότι ο Τζίμυ ο Μονόφθαλμος, αφού έπληξε κι' επισκέφθηκε την μίς Ουάλντον στον πύργο της, έδωσε ραντεβού μαζί της στις αποβάθρες των αποθηκών Σμιθσον. Ξέρετε βέβαια επίσης, ότι εκεί έχτυπήθηκε θανάσιμα από τον Άνθρωπο με την Κουκούλα, πριν προλάβη να της αποκαλύψη το όνομα του δολοφόνου του πατέρα της... Άπο τότε όμως συνέβησαν και νεώτερα γεγονότα...

— Σας άκούω...

Και ο Άρθουρ Γκρέμλιχ έσυνέχισε την διήγησή του:

— Ο Τζίμυ ο Μονόφθαλμος είχε μεταφερθεί, μετά τον τραυματισμό του, σε άμια στο νοσοκομείο. Στο έπιθανάτιο κρεβάτι του θυμήθηκε την συζήτησι που είχε κάμει μέσα σε κάποιο καταγυγίο, λίγες μέρες προητέτερα, μαζί μου, Μ' έζητησε, λοιπόν, και μου απέκαλυψε το μυστικό του, ύπο των δρων να έκδικηθώ τον δολοφόνου του. Για τον σκοπό μάλιστα αυτόν μου είπε πως μπόρω να χρησιμοποιήσω τις δέκα χιλιάδες δολάρια, που του είχε υποσχεθεί ή μίς Ουάλντον και να κρατήσω

μετά για τον έαυτό μου το ποσόν που θα επερίσσει...

— Κι' έτσι, κύριε, κατέληξε ο πρώην αίτησιογράφος, αφού είσθε άπεισταλμένος της ανευφίας σας, θα ξέρετε ότι αναλάβαστε την υποχρέωσι να μου μετρήσετε δέκα χιλιάδες δολάρια, ές άντάλλαγμα των οποίων θα σας φανερώνω τον δολοφόνου του πατέρα της...

— Άπο λίγες στιγμές τώρα ο Έρζα έβυνε το κεφάλι του σιωπηλώς και σκεπτικός. Δέκα χιλιάδες δολάρια ήταν σοβαρό ποσόν... Κι' αν το μυστικό που θα του απέκαλυπτε το υποκείμενο αυτό δεν παρούσαςε τίποτε που να ένδιαφέρει σοβαρά; Έσκέφθηκε όμως πάλι, ότι, για να δέχθω να πληρώσω το μεγάλο αυτό ποσόν, ή Λίλιαν έπρεπε να ένδιαφέρεται πολύ για το ζήτημα αυτό, κι' άμέσως διείδε όλα τα κέρδη που θα μπορούσε ίσως ν' άποσπάρη άπ' αυτήν χρησιμοποιώντας καταλλήλως το μυστικό του.

Ο Άρθουρ Γκρέμλιχ έπληξε ένα κομμάτι χαρτί και έχάραξε επάνω σ' αούρ με ρικές γραμμές.

— Νά, κύριε, είπε. Χέρι με χέρι. Σας το άνταλλάσσω μ' ένα τσέκ.

— Αλλά, παρετήρησε πάλι ο Έρζα, τί μου άποδεικνύει ότι μου λέτε την αλήθεια;

Ο έπιχειρηματίας των δικαστικών στρέψοδικων έδωλινε τότε άραγ - άραγ το χαρτί, το έβαλε στην τσέπη κι' έσηκό, θηκε.

— Κύριε, του άποκρίθηκε με τόνο γεμάτον άξιοπρέπεια, έρχοσθε πραγματικά έκ μέρους της μίς Ουάλντον; Δεν είμαι διατεθειμένος να συζητήσω επάνω σ' ένα πρόγραμμα που έχει συμφωνηθή ήδη... Άς διακόψωμε, λοιπόν, αυτή την συζήτησι κι' εύαρεστηθήτε να παρακαλέσετε την ανευφία σας νάρθη να με ίδω άποπροσωπώς...

Ο Έρζα έβγαλε τότε το κορνέ των τσέκ, έχάραξε το ποσόν των δέκα χιλιάδων δολαρίων και δινόντας το πρὸς τον συνομιλητή του με το ένα χέρι, άρπαξε με το άλλο το χαρτί και το εδίδασε με άπληστία:

— Ο δολοφόνος του Ουίνθρουπ Ουάλντον, ο άνθρωπος που με κάθε θυσία επζήτηι να γίνη μόνος κύριος των εργοστασίων είναι ο...

— Και ένα όνομα με μεγαλύτερους χυρακτηρές, έφεγγαδόληξε έμπρός στα όρθάνοιχτα, κατάπληκτα μάτια του Έρζα, σαν νάταν γραμμένο με πύρινα γράμματα...

Τα χαρακτηριστικά του ξεδηλῶσαν την ίδια τρομάχη κατάπληξι με τα χαρακτηριστικά του μεγαλύτερου του αδελφού, του πατέρα της Λίλιαν, όταν το ίδιο όνομα επέρασε κι' άπ' το μυαλό του.

— Έ κ ε ι ν ο ς !... έψιθύρισε τώρα και ο Έρζα. Έ κ ε ι ν ο ς !... είναι δυνατόν;

Ο Άρθουρ Γκρέμλιχ τον έκυτταζε σιωπηλά και βλέποντας την αγωνία του έκφρασι της φυσιογνωμίας του, σκεπτόταν ότι το ποσόν που είχε άπαιτήσει δεν ήταν καθόλου υπερβολικό.

— Έσθε εύχαριστήμένος; ρώτησε.

Ο Έρζα, προσπαθώντας να συγκεντρώση τις σκέψεις του, έψιθύρισε:

— Έσθε άπολύτως βέβαιος γι' αυτό που βεβαιώνετε;

Και, πριν ο Γκρέμλιχ προλάβη ν' άπαντήσει τον άρπαξε άπό τον γαϊάκ και, έξω φρενών πιά, άρχισε να τον τινάζει με δύναμη.

— Άποδείξεις!... έφώναξε. Έν όνόματι του ούρανού, δώστε μου άποδείξεις... Για να τον πείση τότε για την άκρίβεια των όσων έβεβαίωσε ο πρώην αίτησιογράφος, άρχισε να του διηγείται την γνωστή αφήγησι που είχε κάμει κάποιο βράδυ σ' ένα καταγυγίο στον Τζίμ τον Μονόφθαλμο, την αφήγησι δηλαδή για τα παράδοξα γεγονότα, που είχαν έκτυλιχθή στή Μανίλλα.

— Τώρα, λοιπόν, τον έρώτησε τελειώνοντας, επείσθητε πιά;

— Άκούοντάς τον ο Έρζα, έσκούπιζε διαρκώς το δρεγμένο άπό τον ιδρώτα μέτωπό του.

— Ήξερε άρα γε τώρα για ποιά λόγο είχε δολοφονηθή ο αδελφός του; Κατάλαβαινε άρα γε για ποιά λόγο ο έπιζητούς της ανθρωπίνης με την κουκούλα έπιζητούσε τώρα να εξοντώσθ και την Λίλιαν;

Χωρίς ν' άποκριθ, έβγαλε το πορτοφόλι του, έτοποθέτησε προσεκτικά μέσα σ' αυτό το τόσο ακριβά άποκτηθέν σημείωμα, έκούμπωσε καλά το σακκάκι του και έφυγε, αφού έχαιρέτησε φιλικά τον δικολάβο.

Δεν είχε όμως κλείσει καλά ή πόρτα πίσω του κι' έσταμάτησε άπότομα, άκίνητος άπό τον τρόπο:

Μπροστά του, στή μέση της είχε άναφανή ξαφνικά, μιά άπαισία μορφή...

Ήταν ο Άγνωστος με την Κουκούλα...

Ο Έρζα έδοκίμασε να καλέση σε βοήθεια, να ξεφύγη, μ' άν δεν ήρθε τον καιρό.

Ο Άγνωστος με την Κουκούλα είχε ριχτή ήδη επάνω του, τον άρπαξε άπό τον λαιμό και τον έσφιγγε θανάσιμα με τα νευρώδη του χέρια.

Είς μάτην ο θεός της Λίλιαν έδοκίμασε να ξεφύγη άπό τον τρομερό εκείνο κλοιό. Άπό τον λάφυγγά του, που σφιγγόταν ολοένα και περισσώτερο, ούτε ένας ήχος δεν μπόρεσε να βγη. Έπιγινόταν σιγά - σιγά στραγγαλιζόμενος.

Για μια στιγμή ή πάλη ξαναάρχισε και πάλι αλλά σε λίγο ο αντίπαλός του τον έριχνε επάνω στα κάγκελλα της σκάλας.

Ο άτυχος γέρο Ουάλντον δεν είχε άρκετές δυνάμεις για ν' άντιπαλαστή επί πολύ έναντίον εκείνου του τέρατος, που κάτω άπό την αινιγματική του περιβολή, έμνευονταν νέος και με άκατάβλητη ρώμη άνδρας.

Και με ένα φοδερό σπρώξιμο τότε ο άγνωστος τον άναποδογύρισε με δύναμι έξω άπό τα κάγκελλα.

Ο Έρζα έκφοβονισθηκε σχεδόν έτσι στο κενό και κατέπεσε βαρύνς άπό τα ύψος εκείνο στο πλακόστρωτο του ισόγειου.

Άπό το σπασμένο κρανίο του έτρεχε λεπτή γραμμή αίματος που έπληξε επάνω στις πλάκες.

Ήταν νεκρός!

Φαίνεται όμως ότι οι έννοικοι της οικοδομής εκείνης, ήσαν συνηθισμένοι σε παρόμοιες παραχές και θορύβους, γιατί ούτε μια πόρτα δεν άνοιξε για να έμφανισθ κάποιος να διή τι συνέβαινε.

Ωστόσο, ο Άγνωστος με την Κουκούλα, κατέθηκε ήσυχα την σκάλα, έπλησίασε το άτυχό του θύμα, έψαξε τις τσέπες του, άνοιξε το πορτοφόλι του, έπληξε άπ' εκεί τα σημείωματα που είχε δώσει ο Άρθουρ Γκρέμλιχ, και μετά ανέθηκε σιγά - σιγά πρὸς το τελευταίο πάτωμα της οικοδομής και έχάθηκε άνάμεσα στις στέγες.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΛΙΧ

Ή Χάλλοκ Στρήτ, θρισκόταν στην άλλη άκρη της Νέας Υόρκης.

Είς μάτην όμως ο δύο νέοι άνεζητήσαν εκεί τον Άρθουρ Γκρέμλιχ στον αριθμό που υποδείκνυε το κολλημένο κομμάτι χαρτιού, όπως και στίς άλλες γειτονικές οικοδομές.

Κανένας δεν ήξερε το όνομα εκείνο.

Ο Χάρβεϊ έμεινε για λίγο σκεπτικός σουφρώνοντας τα φρύδια του.

— Είναι άδύνατο να μάς έξαπέστειλαν

τόσο μακριά χωρίς λόγο, έψιθύρισε επίστρεφοντας μαζί με την Λίλιαν πρὸς το αυτοκίνητο. Τί να σημαίνει τάχα αυτό; Κάποιος βέβαια έχει συμφέρον να μάς έμποδίσω να συναντηθούμε μ' εκείνον που μάς έπληξε... Και μεταχειρίσθηκε το έξυπνο αυτό κόλπο... Στάθηκε πολύ άφελής, μ' την αλήθεια, να γελασθώ μ' αυτό τον τρόπο.

— Αλήθεια, έκαμε ή Λίλιαν χαμογελώντας χωρίς να το θέλη. Άς μ' ήλάνω με όμως τον καιρό μας ψάχνοντας να δρούμε την αλήθεια. Το μόνο πράγμα, που νομίζω πως έχομε να κάμωμε τώρα, είναι να ξαναγυρίσωμε στο οίκημα εκείνο, και να εξετάσωμε εκεί για τον άνθρωπο αυτό...

— Έμπρός τότε, είπε ο Γκρέχαμ δοθώντας την νέα ν' άνέβη στο αυτοκίνητο.

Το πρώτο πράγμα που τους έκανε έντύπως μόλις επίστρεψαν στο Σάιντ Άντριους Μπύλντιγκ, ήταν ή εξαφάνισις του δακτυλογραφημένου χαρτιού άπό τον πίνακα των ονομάτων των οικιαστών.

Τώρα επάνω στον πίνακα διακρινόνταν ή παρακάτω ύποδείξις:

«Α. Γκρέμλιχ, πρώην δικαστικός, δωμάτιον 804»

— Συμβαίνει ακριβώς αυτό που σκεπτόμουν, βρυχήθηκε ο Χάρβεϊ μέσα στα δόντια του. Μ' άς κορόιδεψαν μιά χαρά!

Και πρόσθεσε μεγαλόφωνα:

— Άς άνεβούμε, αν θέλετε...

Ή Λίλιαν τον άκολουθούσε χωρίς ν' άπαντήσει. Μόλις όμως επέρασαν το κατώφλι της οικοδομής, έκαρφώθηκαν τρυμαγμένοι στην θέσι τους, μπρὸς στο θέαμα που άντίκρυσαν και που τους έπάγωσε άπό θρίκη: Είχαν άντικρύσει το πτώμα του Έρζα ξαπλωμένο επάνω στο πλακόστρωτο.

Ο θεός μου!... φώναξε ή Λίλιαν.

Είχε ριχθ επάνω στο άψυχο σώμα και έκαμε να το άνασκηκώση, αλλά το κεφάλι του έξανάπεσε άκίνητο.

Άκούμπησε τ' αού της επάνω στην καρδιά του για ν' άκούση τους παλμούς της, αλλά δεν άκουσε τίποτε.

Καταλαβαίνετε τώρα, έσυμπέρανε θλιβερά μέσα στους λυγμούς της ή νέα καθώς άνασκηκνόνταν, τί άδικο που είχατε να τον κατηγορήτε, φίλε μου. Όχι μόνον δεν ήταν αυτός ούτε ο δολοφόνος που πατέρα μου, ούτε συνένοχός του, αλλά άσφαλώς πέφτει κι' αυτός θύμα του αθλίου αυτού που μάς καταδιώκει με το άγριο μίσος του...

— Νά, άποκρίθηκε ο χημικός, με κάποιο διατάγμα, γιατί παρ' όλα αυτά δεν έπαυε να νοιώθω την άνάγκη να είναι έπιφυλακτικός ως πρὸς την ειλκρινεία της οικογενείας Ουάλντον. Ίσως οί κατηγορίες μου να ήσαν έσφαλμένες, όποτε του ζήτησ συγγνώμην...

Μετά έμεινε σκεπτικός παλεύοντας με το κατ' αού του μυστήριου που τον έξωγε άπό παντού ένῶ είς μάτην επζήτησε ν' ανακαλύψη λίγο φως μέσα στο σκοτάδι που έιρκώς άπλώνονταν περισσώτερο γύρω του.

Αφού σκέφθηκε αρκετά κατέληξε στο ότι καλύτερα θα ήταν να ρωτήσουν τον δικολάβο.

Και γυρίζοντας τότε πρὸς την Λίλιαν, που έκλαιε τώρα γονατιστή κοντά στο πτώμα του θείου της, της είπε πεντητικά.

— Νομίζω, άγαπήτη δεσποίνις, ότι μόνος ο κ. Γκρέμλιχ θα μπορούσε να μάς επζητήσθ τον παράδοξο αυτό θάνατο. Θέλετε ν' άνεβήτε στο διαμέριμά του ώσπου να τρέξω να είδοποιήσω την άστυνομία; Μή φοβάσθε όμως τίποτε, σε μιά στιγμή θα είμαι κοντά σας...

Ή νέα έσπυεσε να τον ύπακούσθ, σφουγγίζοντας συγχρόνως τα δακρύα της.

Το πρώτο πράγμα που σκέφθηκε να κάμη ο Άρθουρ Γκρέμλιχ, ύστερα άπό τα δραματικά γεγονότα που είχαν έκτυλή μεσα στην κατοικία του, ήταν να σπείσθ να μετακινηθ άπό το διαμέρισμα αυτό.

Ξέροντας ποίος ήταν ο Άγνωστος με την Κουκούλα, δεν άμφέβαλε καθόλου ότι, μιά που αυτός ήξερε τάχα ότι ο πρώην δικαστικός ήταν κάτοχος του μυστικού του, δεν θα έδίσταζε ούτε στιγμή

να τον σκοτώσθ κι' αυτόν, όπως τον Έρζα Ουάλντον, για να μ' ήλάνω το μυστικό του.

Έφυγε λοιπόν άπ' εκεί σχεδόν άμέσως μετά τα γεγονότα χωρίς ν' αφήσθ καμιά διεύθυνσι κι' έτσι όταν ή Λίλιαν και σχεδόν άμέσως και ο Γκρέχαμ, μετά την είδοποίησι της άστυνομίας, άνέβηκαν στο διαμέριμά του, δεν ήρκαν παρά μόνον τα παλιά σαραβασμένα έπιπλα του.

Είς μάτην ο Γκρέχαμ έπληξε αρκετές άκόμη φορές μόνος του στο Σάιντ Άντριους Μπύλντιγκ, με την έλπίδα να τον συναντήσθ.

Δεν είχε κατορθώσει να πάρη καμιά πληροφορία για τον πρώην αίτησιογράφο και όδες του οί προσπαθείς για να τον ξαναβρή έμειναν τελείως άκαρπες.

ΜΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΣΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Το άποτέλεσμα ακριβώς των διαδημάτων του αυτών άνεκοίνωνε τώρα ο νεαρός χημικός στην Λίλιαν, καθισμένος άπέναντί της σ' ένα άπό τα σαλόνια του μεγαλοπρεπούς πύργου της.

— Θα τον ανακαλύψωμε, άσφαλώς μιά μέρα, κατέληξε, έστω κι' αν γι' αυτό θα χρειάζονταν να ψάξω όλα τα ύποτα κέντρα και όλα τα καταγυγία της Νέας Υόρκης...

— Κι' άν είναι άνάγκη να τον ξαναβρούμε με κάθε θυσία, απήντησε με θερμή ή νέα. Είμαι άποφασισμένη να πληρώσω τις άποκαταλείς του όσαδήποτε κι' αν μου ζητήσθ.

Φοβούμενος τότε ο χημικός καμιά άπρονοήσι του γυναικόφρονος χαρακτήρος της, έδοκίμασε να την κατευνάσθ:

— Νοιώθω την άνυπομονήσι σας, δεσποίνις, είπε, αλλά σας ικετεύω να μη προχωρώμε πολύ γρήγορα. Άς μ' ήλάνωμε ότι άνάμεσα σ' αυτόν κι' έμάς ύπαρχει κάποιο έμπόδιο, που πρέπει να το ύπολογίζωμε σοβαρά... Είναι ο Άγνωστος με την Κουκούλα... Τον είδαμε τόσες και τόσες φορές ξαφνικά μπροστά μας... Για τον λόγο αυτό, δεν θα είναι ύπερβολικές όσοδήποτε προφυλάξεις κι' αν πάρωμε.

— Νά, και ακριβώς αυτό είναι το περιεργώτερο, γιατί φαίνεται ότι θρίσκεται πάντοτε έν γνώσει των σχεδίων μας, γιατί φθάνει πάντοτε έγκαιρως να μάς έμποδίσθ άπό του να ένεργήσωμε κάτι.

— Γι' αυτό ακριβώς τον λόγο, δεσποίνις, έπιμένω στη γνώμη μου ότι φρονώ, ότι κάποιος άπό τους οικείους σας σας πληροφορεί...

— Νά, άποκρίθηκε ο χημικός, με κάποιο διατάγμα, γιατί παρ' όλα αυτά δεν έπαυε να νοιώθω την άνάγκη να είναι έπιφυλακτικός ως πρὸς την ειλκρινεία της οικογενείας Ουάλντον. Ίσως οί κατηγορίες μου να ήσαν έσφαλμένες, όποτε του ζήτησ συγγνώμην...

Μετα έμεινε σκεπτικός παλεύοντας με το κατ' αού του μυστήριου που τον έξωγε άπό παντού ένῶ είς μάτην επζήτησε ν' ανακαλύψη λίγο φως μέσα στο σκοτάδι που έιρκώς άπλώνονταν περισσώτερο γύρω του.

Αφού σκέφθηκε αρκετά κατέληξε στο ότι καλύτερα θα ήταν να ρωτήσουν τον δικολάβο.

Και γυρίζοντας τότε πρὸς την Λίλιαν, που έκλαιε τώρα γονατιστή κοντά στο πτώμα του θείου της, της είπε πεντητικά.

— Νομίζω, άγαπήτη δεσποίνις, ότι μόνος ο κ. Γκρέμλιχ θα μπορούσε να μάς επζητήσθ τον παράδοξο αυτό θάνατο. Θέλετε ν' άνεβήτε στο διαμέριμά του ώσπου να τρέξω να είδοποιήσω την άστυνομία; Μή φοβάσθε όμως τίποτε, σε μιά στιγμή θα είμαι κοντά σας...

Ή νέα έσπυεσε να τον ύπακούσθ, σφουγγίζοντας συγχρόνως τα δακρύα της.

Το πρώτο πράγμα που σκέφθηκε να κάμη ο Άρθουρ Γκρέμλιχ, ύστερα άπό τα δραματικά γεγονότα που είχαν έκτυλή μεσα στην κατοικία του, ήταν να σπείσθ να μετακινηθ άπό το διαμέρισμα αυτό.

Ξέροντας ποίος ήταν ο Άγνωστος με την Κουκούλα, δεν άμφέβαλε καθόλου ότι, μιά που αυτός ήξερε τάχα ότι ο πρώην δικαστικός ήταν κάτοχος του μυστικού του, δεν θα έδίσταζε ούτε στιγμή

Οι συσπασμοί εκείνοι των δακτύλων, οι άλλόκοτες έκνενες νευρικές κινήσεις, ήσαν πράγματα που είχαν άντικρύσει ήδη.

Και ο λάφυγγας τους συσφίχθηκε άπό φοδερή άγωνία, μπρὸς στην άπροσδόκητη αυτή άποκαλύψι, που είέσχεσε σαν άστραπή το μυαλό τους.

Αυτός λοιπόν ήταν ο άνθρωπος με την κουκούλα;...

Ή Λίλιαν ξαναέπληξε το παραπέτασμα να καταπέσει στην θέσι του.

— Χάρβεϊ, έψιθύρισε τρομαγμένη, έδαστε;

— Ω, έκαμε εκείνος με ειλωνική διάθεσι, πώς θέλετε να μ' έκπληξθ το φαίνόμενό αυτό, Λίλιαν; Ξέρετε ήδη τί γνώμη έχω σχηματίσει. Σας βεβαιώ δέ ότι δεν έχει μεταβληθ.

Έκείνη όμως δεν μπορούσε να φαντασθ ότι μέρος της οικογενείας της θα ήταν ικανό να διαπράξθ τέτοια κακουργήματα.

— Όχι, όχι... Έκαμε κοινωνίας άπληπτικά το κεφάλι της, αυτό δεν είναι δυνατόν. Δεν είναι ο Πήτερ. Είναι άδύνατον να είναι αυτός ο Άγνωστος με την Κουκούλα. Συλλογισθήτε, Χάρβεϊ, τί έναντίον του θείου μου ύποψίες σας. Κι' όμως ο δυστυχισμένος δεν ήταν έννοχος...

Ο χημικός αφού έσκέφθηκε για μιά στιγμή, είπε άραγ - άραγ:

— Γι' αυτό ακριβώς είναι άπόλυτος άνάγκη να ξαναβρεθθ το γρηγορότερο αυτός ο Γκρέμλιχ, ο τόσο πολύτιμος για μάς άνθρωπος, που ξέρει την αλήθεια. Πού δρίσκεται όμως σήμερα; Πού πρέπει να τον αναζητήσωμε;

Ξαφνικά έχτύπησε το μέτωπό του:

— Μούρθε μιά ιδέα, που θα μάς επτρέψθ ίσως να τον ξαναβρούμε, πρόσθεσε. Άς αφήσωμε τον κ. Πήτερ να έξακολουθήσθ τον περίπατό του και έλάτε μαζί μου, σας παρακαλώ. Θα σας εξηγήσω τί ακριβώς έσκέφθηκε.

★

Έκατέβηκαν και πάλι στο σαλόνι.

— Σας άκούω, είπε ή Λίλιαν.

— Νά, έρχοσθε ο νέος. Είναι φανερό πως για να έξασανισθ έτσι το άτομο αυτό, θα πη ότι έχει σοβαρότατο λόγο. Δεν παραιρείται κανείς έτσι εύκολα, και χωρίς λόγο, άπό κέρδους δέκα χιλιάδες δολάρια! Κρβείται λοιπόν κάπου, και κρύβεται πολύ προσεκτικά. Και ποιά φοβούμαι, πως δεν είμαστε έμείς οι κατάλληλοι για να τον ανακαλύψωμε. Σας είχα πη πως θα τον αναζητούσα σ' όλα τα καταγυγία της πόλεως. Μέτρο άμφιβολής επτυχίας όμως, γιατί τα κέντρα αυτά είναι τόσο πολλά στη Νέα Υόρκη, που θάσπριζαν ίσως τα μαλλάς μας πριν προλάβωμε να τα έρευνήσωμε όλα. Έσκέφθηκε, λοιπόν, κάτι άλλο: Νά δοκιμάσω να κάμω τον άνθρωπο αυτό να βγη μόνος άπό την κρυψώνα του προσεκλύνοντας την προσοχή του με το συμφέρον που θα είχε άπ' αυτό...

— Μά πως;

— Άπλούστατα! Μ' μιά είδοποίησι στις εφημερίδες που όταν πέσθ στα μάτια του θα του τα άνοίξθ μιά χαρά. Νά, με δυο γραμμές τί περίπου θέλω να πώ...

Έπληξε ένα κομμάτι χαρτί, έχάραξε διαστικά μερικές γραμμές επάνω σ' αυτό και το έδωσε στην Λίλιαν, που εδίδασε μεσα μεγάλως:

«ΜΕΓΑΛΗ ΑΜΟΙΒΗ

σ' εκείνον που θα μπόρēsθ να παράσθ ή σοβαρές πληροφορίες για τον δολοφόνου του Ουίνθρουπ Ουάλντον και του Έρζα Ουάλντον. Κάθε άνακρίνωσι άπειθυνέτα ύπο τα στοιχεία Λ. Ου. έπαυλις Ουάλντον (Νέα Υόρκη).

— Μού φαίνεται τέλειο! είπε ή νέα. Κι' αν κανένας άλλος, έκτός άπ' αυτόν, ξέρε ή επίσης τίποτε το ένδιαφέρον για την δολοφονία του άτυχου πατέρα μου, πιθανόν να μάς έφανέρωνε κι' αυτός. Θάπρεπε ίσως να τον είχαμε κάνει άπό καιρό.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΕΝΑ ΠΑΛΛΟ ΧΡΕΟΣ

—Εϋθυμη Ιστοριούλα υπό ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ—

Ο πρώτος άνθρωπος που είδε εκείνο το πρωί ο Ζάκ, ήταν ο παπουτσης του, που ήλθε να του ζητήσει την εξόφληση ενός παλαιού λογαριασμού του. Θα μπορούσε βέβαια να τον στείλει στον διάβολο, όπως έκανε συνήθως, αλλά αυτό δεν θα τον ώφελοσε σε τίποτε, γιατί ο άνθρωπος αυτός θα ξαναγύριζε και πάλι και θα ήταν τότε πιο απαιτητικός. Θα μπορούσε επίσης να τον πληρώσει, αλλά για να το κάνει θα έπρεπε να έχει χρήματα. Και ο Ζάκ δεν είχε καθόλου.

Όπως σκεφτόταν, του έδωσε μια άδριστη υπόσχεση, που η εκπλήρωσή της εκμαινέτο μεταξύ του αύριο και του ποτέ, και, μετά την αναχώρησή του, άρχισε να σκέπτεται τι έπρεπε να κάνει.

—Πού να κτυπήσω;
—Εβγαλε αμέσως από το συρτάρι του τον «κατάλογο» των σχέσών του και άρχισε να τον μελετά προσεκτικά.

Ο κατάλογος αυτός ήταν αρκετά μεγάλος και ο Ζάκ εφρόντιζε να τον έχει πάντοτε τελειώς ενήμερωμένο, για να μπορεί να έχει σε κάθε στιγμή μια ακριβή εικόνα της οικονομικής του καταστάσεως.

Τώρα, το πώς οι κοινωνικές σχέσεις και η οικονομική κατάσταση του Ζάκ ευρισκόνταν σε τόσο στενή εξάρτηση, αυτό είχε ένα άλλο ζήτημα, που χρειάζεται κάποια εξήγηση.

Γιατί ο κατάλογος αυτός ήταν χωρισμένος σε τρία μέρη. Στο πρώτο υπήρχαν τα ονόματα των «Ευκόλων», στο δεύτερο των «Πιθανών» και στο τρίτο των «Δυστροπούντων». Και πόση τάξις επικρατούσε μέσα στις σελίδες του! Απέναντι από κάθε όνομα υπήρχαν δύο στήλες. Στην πρώτη αναγράφονταν το ποσό, που ήταν δυνατόν να ελπίσει από τα πρόσωπα αυτά. Στη δεύτερη ή ημερομηνία κατά την οποία το ποσό αυτό είχε περάσει από την τσέπη, τους τής δικής του.

Αλλά, διάβολε! Όλοι οι «ευκόλοι» είχαν πληρώσει τό... χρέος τους προς τον Ζάκ. Το ίδιο και οι «πιθανοί». Και αυτοί ο Ζάκ είχε καταρθείσει να τους κάνει «βεβαίους». Απέμεναν οι «δυστροπούντες». Από αυτούς δεν μπορούσε να πάρει εύκολα χρήματα. Έπρεπε να βρει κάποιο πρόσχημα, να τους «επιδείξει» με επιτηδειότητα, για να καταρθείσει να τους αποσπασίη κάτι.

Οι σκέψεις αυτές ώδηγησαν τον Ζάκ σε ένα βαθύ ρεμβασμό, όταν, ξαφνικά, άκουσε να κτυπούν στην πόρτα του. Μήπως λοιπόν ξαναγύρισε ο παπουτσης; Όχι, ήταν ο Πώλ. Ένας φίλος... Πιθανόν. Το γεγονός είχε πάντως ότι το όνομά του βρίσκεται στη στήλη των «δυστροπούντων».

—Αγαπητέ μου Ζάκ, λέγει, θέλω να σου ζητήσω μια μεγάλη εκδούλευσι. Μπορείς να μου σώσεις τη ζωή...

—Σε ακούω, Πώλ.

—Υπερβάλλω ίσως τα πράγματα, αλλά από σένα εξαρτάται να γελοιοποιηθώ ή να γίνω ευτυχισμένος...

—Α! Καταλαβαίνω. Θα έχως μπλέξει με κάποια γυναίκα.

—Ακριβώς. Άκουσε λοιπόν. Χωρίς να σου φανή εγωιστικό αυτό που θα σου πω, καταρθείσει να κατακτήσω μια θαυμασία γυναίκα της ανώτερης κοινωνίας, παντρεμένη, πλούσια, πολύ μορφωμένη και λιγάκι περιφανή... Όλες αυτές οι λεπτομέρειες έχουν την αξία τους...

—Τώρα ήνε που δεν καταλαβαίνω τίποτε, είπε ο Ζάκ. Και, τι θέλεις να κάμω εγώ σ' αυτή την υπόθεσι;

—Θα σου εξηγήσω αμέσως. Μένω με την αδελφή μου, όπως ξέρεις. Από το άλλο μέρος, η φίλη μου δεν μπορεί να γυρίσει στους δρόμους ή στα διάφορα κέντρα μαζί μου... Σου είπα ότι είναι πολύ καθώς πρέπει. Πρέπει λοιπόν να την πάω κάπου. Αλλά πού; Ξεκίνησα λοιπόν εμένα, αγαπητέ μου Ζάκ... Φυσικά, δεν μένεις διαρκώς μέσα στο σπίτι σου... Αν

μπορούσες να μου ξδινες το κλειδί για μερικές ώρες...

—Θα κρατήσω πολλές ημέρες αυτό;

—Ισως... Μια - δυο εβδομάδες...

—Καλά, είπε ο Ζάκ. Πότε θέλεις να σου δώσω το κλειδί;

—Α! Είσαι άδελφός, αγαπητέ μου Ζάκ. Αύριο... Μπορείς;... Είπε καλύτερα να μην αναβάλω με...

—Σύμφωνοι για αύριο, είπε ο Ζάκ. Από τις τρεις και έπειτα. Θ' αφήσω το κλειδί στο θυρωρό... και θα του εξηγήσω... Φυσικά, θα του δώσης ένα καλό πολυμπούρ...

Ο Πώλ έφυγε ευχαριστημένος. Και ο Ζάκ ήταν επίσης ευχαριστημένος. Το να εξυπηρετήσει κανείς ένα φίλο του, δεν είναι βέβαια κακό πράγμα. Έβγαλε αμέσως το κερνέ του, έσδυσε, τον Πώλ από τη στήλη των «Δυστροπούντων» και τον έπερασε στη στήλη των «πιθανών».

★

Την άλλη μέρα, από τις τρεις, ο Πώλ βρίσκεται στο πεδίο της μάχης. Έχει δώσει μερικά χαρτονομίσματα στο θυρωρό, που, μόλις εμφανισθή η κυρία και ζητήσει τον κ. Πώλ 'Αντί, θα δαλάει το κατέλλο του και θα πη: «Τρίτη πόρτα, δεξιά».

Ο Πώλ προσπαθεί τώρα να συντηρήσει μέσα στο καινούργιο διαμέρισμα, για να μην κάνει κανένα λάθος, όταν εμφανισθή η φίλη του. Δοκιμάζει το φωτισμό, τακτοποιεί τα καθίσματα και ρίχνει μέσα σ' ένα συρτάρι τις φωτογραφίες του Ζάκ και μερικές γυναικείες φωτογραφίες, που στολίζουν τα διάφορα έπιπλα. Συγχρόνως, δαλάει από την τσέπη του μερικές δικές του φωτογραφίες και τις τοποθετεί εδω κι' εκεί.

Τέλος, η κυρία φθάνει... και τότε αρχίζουν και οι δυο να λένε ότι λέγεται σε παρόμοιες περιστάσεις. Μερικά ψέματα. Είναι περιττό να τα επαναλάβωμε εδω. Είναι τόσο κοινά...

... ..

—Ξαφνικά, ακούγεται ένα κτύπημα στην πόρτα.

—Τί συμβαίνει; ρωτάει η κυρία.

—Δεν ξέρω.

—Μην άνοιξετε!

—Φυσικά...

Αλλά τα κτυπήματα συνεχίζονται. Γινοταιγάλιστα πιο δυνατά. Η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να συνεχισθή.

Ο Πώλ τινάζεται επάνω και τρέχει στο χώρο.

Ο κ. Ζάκ Μπουβάλ; έρωτάει ο άνθρωπος, που βρίσκεται έξω από την πόρτα...

—Δεν είναι εδω, κύριε...

—Όχι, είναι εδω! Δεν μπορείτε να με κοιροΐδευετε... Τά ξέρω αυτά... Είμαι ο παπουτσης του, κύριε... Φέρνω από εξη μήνες τώρα το λογαριασμό, χωρίς να κατορθώνω ποτέ να τον εισπράξω... Ο κ. Μπουβάλ μ' επέταξε χθες έξω... Μου είπε να ξαναγύρισω και ξαναγύρισα. Δεν θα φύγω από εδω εάν δεν πληρωθώ.

—Ελάτε αύριο το πρωί. Σας λέω ότι δεν είναι εδω.

—Δεν φεύγω αν δεν πληρωθώ!

—Μη φωνάζετε τόσο δυνατά...

—Θα φωνάξω όσο μπορώ!

Ο Πώλ αρχίζει να τά χάνη. Η φίλη του θα πρέπει να ακούη το θόρυβο... Να της πη ότι έδανείσθηκε αυτό το διαμέρισμα από τον φίλο του Ζάκ Μπουβάλ; Ο έκτεθ ή ανεπανόρθωτα στα μάτια της...

—Όχι! Είναι καλύτερη η άλλη λύσις.

—Πόσος είναι ο λογαριασμός;

—Εξακόσια φράγκα!

Εξακόσια φράγκα! Ο Πώλ διατάζει για μια στιγμή. Αλλά σκέπτεται ότι ο Ζάκ θα του επιστρέψη αυτό το ποσό.

Μερικά λεπτά αργότερα, ξαναγυρίζει κοντά στην αγαπημένη του, που ευτυχώς δεν έχει αντιληφθή τίποτε.

★

Την άλλη μέρα, ο Πώλ τρέχει να επισκεφθί τον Ζάκ.

—Ήλθα για να σε ευχαριστήσω, του λέει και για να σου φέρω το λογαριασμό σου...

—Πώς; Σου όφειλω λοιπόν χρήματα;

—Όχι σε μένα. Αλλά ήλθε χθες ο παπουτσης σου και μου έκανε δόλοκληρη φασαρία. Αναγκάσθηκα να τον πληρώσω...

Είπε μόνο εξακόσια φράγκα.

—Εξακόσια φράγκα! Και τα επλήρωσες!... Είσαι τρελλός! Του όφειλω μόνον τριακόσια!... Σε έγλασε και συ έπηρε τα διπλά!... Και συ έστάθηκες κουτός και τον επλήρωσες!... Με εξημέσες τριακόσια φράγκα... Φταίω εγώ που σε διηκούλωνα...

—Άκουσε... δεν έχω τώρα τα εξακόσια φράγκα και δεν ξέρω ποτέ θα έχω για να σου τα επιστρέψω... Άκουε!

Να με ζημιώσης τριακόσια φράγκα!...

—Αλλά δεν είναι έπειγον, φίλε μου.

—Τό ξέρω. Δεν μου άρρείει να σου όφειλω χρήματα.

★

Λίγη ώρα αργότερα, ο Ζάκ τρέχει να βρή τον παπουτσή του.

—Κύριε Ζάκ, του λέει εκείνος, ζήτησα εξακόσια φράγκα, όπως μου είχατε πη, και μου τα επλήρωσε. Το χρέος σε μένα ήταν μόνο τριακόσια φράγκα. Πάρτε λοιπόν το υπόλοιπο...

—Ευχαριστώ, λέει ο Ζάκ, βάθοντας τα χρήματα στην τσέπη του. Με συγχωρείς γιατί σε έβαλα στον κόπο να παίξεις αυτή τη μικρή κωμωδία...

—Αλλά, ξέρεις, ο άνθρωπος αυτός μου όφειλε εξακόσια φράγκα... από χρόνια τώρα... από την έποχή που τον εγνώρισα... και δεν άπτεφάσιζε ποτέ να μου τα πληρώση... Χωρίς έσένα, θα τα έχανα...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Μιά καρδιά πάντα νέα

Αυτότελης αισθηματική νουβέλλα

υπό ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Μιά γυναίκα με όντότητα

Περνώ για μια γυναίκα που ξέρει να τα βγάλει πέρα στη ζωή, χωρίς να έχω κανέναν ανάγκη. Οι φίλοι μου πάντα θαύμασαν την αυτοπεποίθησή μου και την ταχύτητα με την οποία παίρνω τις αποφάσεις μου. Ωστόσο δεν υπαίτηυθηκα ποτέ πόσες λίπες και πόσες υπεργαπητεύσεις μου έστοιχισε αυτή η ανεξαρτησία. Κανένας απ' αυτούς δεν υπωψιάσθηκε ποτέ ότι διψούσα για έρωτα, για αφοσίωσι και για στοργή, όπως οποιαδήποτε άλλη γυναίκα. Φανταζόταν πως δεν παντρεύτηκα από ιδιοτροπία. Δεν έβλεπαν σ' έμένα παρά την γυναίκα την εργαζόμενη, πιδ όμορφη από μετρία, και αυτό ήταν όλο.

Μιά γυναίκα σαν κι' εσάς δεν έχει το δικαίωμα να μην παντρευτή, μου έλεγε κάποιος φίλος. Με τα μεγάλα γκρίζα μάτια σας, τα καστανά σας μαλλιά και τη φρεσκάδα σας, θα μπορούσατε να υποστήτη την σύγκριση με οποιοδήποτε κοριτσόπουλο. Και πρώτ' απ' όλα είσατε έξυπνη, που δεν τώχει κάθε μία αυτό!

Δεν παντρεύτηκα, γιατί δεν βρήκα ποτέ τον άνδρα που ν' ανταποκρίνεται στα ιδανικά μου. Δεν τώλεγα ποτέ αυτό, γιατί φοβόμουν μη γελάσουν μαζί μου. Κανείς δεν ήξερε την πραγματική μου ιδιοσυγκρασία: ιδεολόγος και όνειροπόλος. Δεν ένοιωσα βαθύ αίσθημα για κανέναν απ' αυτούς που μου ζητήσαν να μοιραστώμε τη ζωή και όταν επάτησα τα τριάντα πέντε, οι φίλοι μου και η οικογένειά μου εγκατέλειψαν την ελπίδα πως μπορούσαν να με ιδουν να παντρευτώ μια μέρα. Θά έμένα για πάντα ανεπανόρθωτη. Είχα τις συνήθειές μου, τις μικροαδυναμίες μου. Χαϊρόμουν την οικονομική μου ανεξαρτησία. Υπέβηταν πως όλη η ζωή μου θα κούλυσε έτσι...

Τό ότι έχουσα μόνη κι' ελεύθερη δεν εσήμαινε πως μ' άρεσαν οι περιπέτειες. Μου άρεσε να έχω ένα καλοβαλμένο και άνετο σπίτι. Περιτριγυρίζομουν από κομψά και όμορφα πράγματα και συχνά καλούσα τους φίλους μου να βρθούν να περάσωμε τη βραδιά μαζί. Πολλοί φαντάζονται πως δεν μπορείς να είσαι συγχρόνως γυναίκα εργαζόμενη και νοικοκυρά. Αυτό είναι μια μεγάλη πλάνη, και όσα είδαν τό μικρό μου διαμέρισμα των τριών δωματίων, είμαι βεβαία πως θ' άλλαζαν γνώμη.

Είχα τότε μια καλή θέσι σε μια σοβαρά εταιρία στο Παρίσι ως βοηθός του γενικού διευθυντού. Μόλις είχα μετατεθεί από τό υποκατάστημα στο κεντρικό. Τό πρώτο μου πρώλο τό έπέρασα δόλοκληρο στο γραφείο του διευθυντού κ. Άγκλάντ. Με κατέταπε στην καινούργια μου δουλειά, όταν άνοιξε η πόρτα κι' έμπηκε ένας νέος στο γραφείο.

—Μ' εζητήσατε; είπε.
—Η φωνή του ήταν κάπως προκλητική. Έσήκωσα τα μάτια. —Δεσποινίς Μαριόν, επιτρέψατέ μου να σας παρουσιάσω τον

κ. Βουαρέν, μου είπε ο κ. Άγκλάντ.
Και γυρίζοντας προς τον νέο επρόσθεσε:
—Η δεσποινίς Μαριόν είναι στην εταιρία από δεκαπέντε ετών. Γνωρίζει όλο τον μηχανισμό όπως κανένας από μας.
Ο Ζάκ Βουαρέν μου άρεσε από την πρώτη στιγμή. Τό πηγούνι του ήταν σταθερό και τα χαρακτηριστικά του κανονικά. Τα μάτια του εφάνινονταν ειλικρινή και ή φωνή του είχε έναν τόνο θερμό και συμπαθητικό. Τού έβρινα τό χέρι μου, χαμογελώντας. Μου άνταπέδωσε τό χαμόγελο, λέγοντάς μου με ύφος έλαφρώς σκωπτικό, που μ' επείρασε λίγο:
—Είμαι ένθουσιασμένος που θα έπωφεληθώ από την ύψηλή σας αρμοδιότητα, δεσποινίς...

Ο κ. Άγκλάντ, μετά απ' αυτή την παρουσίασι, μάς απέδωσε την ελευθερία μας. Δισσέχισαμε μαζί τον διάδρομο και ανέκαλυψα ότι τό γραφείο του ήταν κοντά με τό δικό μου. Από την ήμερα εκείνη, ή δουλειά μας μάς επλήρσιωσε περισσότερο. Συχνά, αφού έφευγαν όλοι οι υπάλληλοι, έμέναμε στο γραφείο για να μελετήσωμε μαζί διάφορες άνιανές εκθέσεις. Προσπαθούσαμε να ξεκαθαρίσωμε τις υπόθέσεις που ο προκατόχος μου είχε αφήσει εν άταξία.

Έμαθα ότι ο Ζάκ Βουαρέν είχε τη θέσι αυτή λίγον καιρό. Σαν κι' έμένα, κι' εκείνος είχε την οικογένειά του στην επαρχία κι' δρισκόταν ως δόκιμος στα νέα του καθήκοντα. Θά παρέμενε δριστικώς αν παρείχε πλήρη ικανοποίησι στη διεύθυνσι. Δεκαπέντε μέρες είχαν μόλις περάσει από την πρώτη μας συνάντησι και είχα ήδη διαπιστώσει πόσο μ' ενδιέφερε πρώτα απ' όλα ή δική του έπιτυχία. Η δική μου θέσις έμπαινε σε δεύτερο πλάνο.

Πρώτοι σπινθήρες

Ο Ζάκ μου όμολόγησε σε λίγο ότι ή παρουσία μου δεν του άρεσε από την πρώτη μέρα, γιατί είχε την έντυπυσι ότι ή διεύθυνσις προσπαθούσε να μάς δάλη σε συναγωνισμό, για να ήδη ποιος από τους δύο θα έπιτύχη καλύτερα. Τόν διεβεδαίωσα πως ποτέ μου δεν έσκέφθηκα να πάρω τη θέσι του και ότι έξ άλλου ήσαν διαφορετικής φύσεως οι δουλειές μας. Τα λόγια μου τού ενέπνευσαν έμπιστοσύνη, γιατί μετά απ' αυτή την εξήγησι, άλλάξε έντελως τη στάσι του απέναντί μου.

Δεν υπήρχε ούτε μια υπάλληλος στο γραφείο που να μην ήταν λίγο έρωτευμένη με τον Ζάκ Βουαρέν. Κι' εγώ ή ίδια δεν μπορούσα ν' άντισταθώ για πολύ στο αίσθημα που μου γεννήθηκε γι' αυτόν. Ωστόσο, δεν τολμούσα ούτε στον εαυτό μου να όμολογήσω τόν έρωτά μου, γιατί ήμουν δέκα χρόνια μεγαλύτερή του. Ασφαλώς δεν θαδελτε ποτέ σ' έμένα τίποτε άλλο από μια γεροντοκόρη χωρίς ένδιαφέρον και άπέκρυπτα με μεγάλη προσοχή τόν έρωτά μου, από φόβο μην τόν προσέξη.

Η τακτική συνεργασία μ' έκανε να δοκιμάζω μιάν άνεπίωτη ευτυχία, αλλά τα βράδια, που τα περνούσα μόνη μου στο σπίτι μου, βασανίζομουν τρομερά. Επάλεσα με τόν εαυτό μου για να καταπνίξω αυτό τό αίσθημα. Μεγαλωμένη μέσα στις άστικές προλήψεις που έπιβάλλουν ως όρον για τη συζυγική ευτυχία να είναι ο άνδρας μεγαλύτερος από την γυναίκα, δεν έσκέφθηκα ούτε για μια στιγμή πως ήταν δυνατός ένας γάμος μεταξύ του Ζάκ και έμένα.

Όλος ο κόσμος θα με κατεδίκάζε. Θά με κατηγορούσαν ότι «άγόρασα» έναν σύζυγο, ότι έκαμα κατάχρησιν της έπιτροπής που μπορούσα να εξασκήσω σ' έναν νέο, με τη θέσι μου και την αξία μου. Για τίποτε στον κόσμο δεν θαδελα να έκθεσω τόν εαυτό μου σε τέτοιες παρατηρήσεις. Προσπαθούσα να διώξω απ' τό μυαλό μου τόν Ζάκ. Άλλα όσο επάλεσα με τόν εαυτό μου, τόσο και ανέκαλυπτα ότι τόν αγαπούσα.

★

Πάντοτε επρόσεχα τό ντύσιμό μου, τώρα όμως γινόμουν άκόμη πιο κοκέτα για τόν Ζάκ. Έρραμα μια καινούργια τουαλέτα. Επήγαινα συχνότερα στο κομμωτήριο και στεκοόμουν επί ώρες μπροστά στον καθρέφτη, για να εξετάσω τόν εαυτό μου, προσπαθώντας να πεισθώ ότι δεν φαινόταν ή ηλικία μου. Εφρόντιζα ν' αδυνατίσω, γιατί μια λεπτή σιλουέτα μου φαινόταν τό ασφαλέςτερο κριτήριο της νεότητος.

Πολλοί συνάδελφοί μου τού γραφείου, επρόσεξαν τη μεταβολή μου. Μ' έρώτησαν τί μου συνέβαινε, άλλ' απέφευγα τις έρωτήσεις τους και άπαντούσα με άσεία στις νύξεις που μου έκαναν.

Ωστόσο, δεν άνεγνώριζα κι' εγώ τόν εαυτό μου. Φυσικά, δεν ήταν ή πρώτη φορά που μ' έκούραζε ή μοναξιά. Τό «ψυχικό κενόν» δεν ήταν ένα άγνωστο συναίσθημα για μένα. Άλλοτε όμως, όταν ή στέρησις τού σπιτιού, τού συζύγου, τών παιδιών, έδαρυνε την ψυχή μου, βυθίζομουνα στην άνάνυσιν ενός βιβλίου ή άκουα κανένα κονσέρτο στο ραδιόφωνο. Και σιγά-σιγά ή λύπη μου αυτή περνούσε. Τώρα όμως τα πράγματα ήσαν διαφορετικά. Οσο απάρενα και αν ήταν τό μαρτύριό μου, προσηλγνόμουν σ' αυτό. Δεν είναι υπερβολή αν πώ πως έννοιωθα μια ξεχωριστή ευχαρίστησι να υποφέρω, και ο πόνος αυτός μου ήταν προσφιλης, γιατί ήταν τό μόνο πράγμα που με πλησίαζε, που με συνέδεε με τόν Ζάκ.

Μιά πρόσκλησις...

Ο ί πιο θλιβερές στιγμές ήσαν εκείνες που περνούσαμε στο γραφείο μετά που έφευγαν οι άλλοι υπάλληλοι. Μου φαινόταν πως στην απέραντη αυτή ανθρώπινη κυμेलή, την κενή από τούς τακτικούς κατοχους της, οι χτύποι της καρδιάς μου θ' άντηχούσαν τόσο δυνατά, που ο Ζάκ δεν μπορούσε να μην τούς ακούη.

Ένα βράδυ, που έννοιωθα τόν εαυτό μου πολύ κουρασμένο μετά από μιάν έπιπυνη ήμερα εργασίας, ο Ζάκ μου είπε:

—Φαντάσαστε πολύ κουρασμένη, δεσποινίς Μαριόν.
Και παίρνοντάς μου από τα χέρια τόν φακέλλο με τα έγγραφα που έζητάα, έσυνέχισε:

—Αυτά μπορείτε να τα κυττάξετε και αύριο. Θα σας πάρω να φάμε μαζί σ' ένα μικρό ρεστωράν, όπου πηγαίνω συνήθως. Έάν, φυσικά, θέλετε ναρόητε...

Μ' έπιασε από τὸν μπράτσο. 'Ανατρίχιασα κι' εδάγκωσα τὸ χεῖλόν μου μέχρις αἵματος, γιὰ νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴν τοῦ φωνάξω τὴν εὐχάριστη ἐκπληξὶς ποὺ ἐνοιώθα.

Ὡστόσο, ἐκυρίαρχα στὸν ἐαυτὸ μου καὶ παρ' ὅλο τὸ ἐσωτερικὸ μου ἀναστάτῳμα, ἡ φωνή μου ἦταν ἡρεμὴ ὅταν τὸν ἐξα-ρίστησα γιὰ τὴν προσκλήσι. 'Ερρίγησα στὴ σκέψι πὼς θὰ φερνόταν ἀσφαλῶς διαφορετικὰ ἀν' ὑποψιαζόμενα τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔτρεφα γι' αὐτόν. 'Η στάσις τοῦ δὲν μοῦ ἐπέτρεπε καθόλου νὰ υποθέσω ὅτι εἶχε κάποια κλίσι πρὸς ἐμένα. Μοῦ φερνόταν πάντα με εὐγένεια, ἀλλὰ ποτὲ μὲ ξεχωριστὲς φιλοφρονήσεις. 'Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ με προσκαλοῦσε νὰ δῶ μαζί του. 'Ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀλλωστε, ἔφευγα ἀπὸ τὸ γραφεῖο πάντα πρώτη.

Μ' ἔπληγε σ' ἕνα ρεστωράν ποὺ δὲν εἶχε πολυτελὴ ἐμφάνισι, ἀλλὰ, ὅπως σοῦπε, εἶχε πολὺ καλὴ κουζίνα. 'Αρὸν παραγγέλι-με τὸ φαγητό, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάει γιὰ τὸν ἐαυτὸ του. Μοναχο-γυῖος ἐνὸς δικηγόρου στὴν ἐπαρχία, ὁ ὁποῖος παντρεύτηκε με-γάλος, ἐπέρασε τὰ παιδικὰ του χρόνια ἥρεμα καὶ με τὴν μελε-τή. Σὰν ἔγινε εἰκοσι χρονῶν, ἀγάπησε ἕνα κορίτσι ἀπ' τὴν πα-τρίδα του καὶ τὸ παντρεύτηκε. Πολὺ γρήγορα ὁμως ἀπογοητεύ-θηκε, γιὰτὶ διεπίστωσε πὼς με τὴν γυναῖκα τοῦ ἦσαν δυὸ δια-φορετικοὶ χαρακτήρες. Ζούσαν σὲ δυὸ διαφορετικὸς κόσμους. 'Ε-κείνη μεταδόσθη, ἐλαφρὰ καὶ ἐπιπόλαιη, τὸν ἔκαμε πολὺ γρη-γορά νὰ δοκιμάσῃ τὶς πρώτες θλίψεις. Προσπάθησε νὰ τὴν φτιά-ξῃ σύμφωνα με τὶς δικὲς του ἀρχές, ἀλλὰ ἐκοπίαζε ματαίως. Τέλος, ὅταν μιὰ μέρα τὴν βρῆκε στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἄλλου, τὴς ἔδωσε τὴν ἐλευθερίαν της. Μετὰ τὸ διαζύγιον, ἐξήγησε νὰ μετατε-θῇ στὸ Παρίσι.

Μὲ χαρὰ ἀνεκάλυψα ὅτι ἡμαστέ σχεδὸν συμπατριῶτες, γιὰτὶ προσκοχόταν ἀπὸ μιὰ γειτονικὴ πόλιν με τὴ δική μου καὶ ὅτι τὰ ἴδια τοπία εἶχαν χρησιμεύσει ὡς πλαίσιο κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας. 'Ανῆκαμε στὴν ἴδια κοινωνικὴ τάξι. 'Ὅλα ἔδειχναν πὼς μὲς ἐπλησίαζαν.

Ὅταν μὰς ἔφερε τὸ γκαρσόνι τὸ φαγητό, εἶχαμε ἤδη ἀνακα-λύψει μιὰ σωρεία κοινῶν ἀντιλήψεων καὶ ὁ Ζὰκ ἔσκυψε κοντὰ μου γιὰ νὰ μοῦ πῇ:

—Ποτέ μου δὲν ξανάνοιωσα τόση εὐχάριστη μιλῶντας με μιὰ γυναῖκα.

Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ ὅταν ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια. 'Εμεγαλοποιοῦσα ὁμως τὰ πράγματα. Θὰ τὸ εἶπε ἴσως ἀπὸ εὐ-γένεια. Δὲν ἔπρεπε νὰ δῶσω σ' αὐτὸ τὸ κοπιημένο περισσώτε-ρον σημασία ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε.

Σὰν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγωμε, ἤξερα πολλὰ πράγματα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Ζὰκ Βουαρέν. 'Εἶχα γνωρίσει τὶς φιλοδοξίες του, τὰ ἰ-δανικά του, τὴ θαθεῖα ἀγάπην ποὺ ἔτρεφε γιὰ τὸν πατέρα του, τὴν ἀπογοητευσὶ ποὺ ἐνοιῶσε ἀπὸ τὸν γάμο του καὶ νομίζω πὼς τὸν ἀγάπησα ἀκόμη πὺ πολὺ.

★
Ὅσο περισσότερο μοῦ ἐμπιστευόταν τὰ δικά του, τόσο καὶ ἐνοιώθα νὰ μεγαλώνω ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης μου. Ποτέ μου δὲν ὑπῆρξε τόσο εὐτυχισμένη με τὴ συντροφία ἐνὸς ἀνδρός. 'Ὡστό-σο, μοῦ ἔφευγε ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως ὅταν ἐπιληρω-σε τὸν λογαριασμὸ καὶ σηκώθηκε νὰ με βοηθήσῃ νὰ φορέσω τὸ μαντὶ μου. 'Η ἐντασις τὸν νεύρων μου ἦταν τόση, ὥστε ἐνοιώθα τὸν ἐαυτὸ μου ἀνίκανον ν' ἀνισταθῇ γιὰ πολὺ ἀκόμη καὶ νὰ μὴν προσδοῖ.

Αἰσθάνθηκα μάλιστα εὐγνωμοσύνην ὅταν ἄκουσα νὰ μ' ἐρωτᾷ: —Θὰ με παρεξηγήσετε ἂν δὲν σας συνοδεύσω ὡς τὸ σπῆτι τραῖνο. 'Αλλὰ φυσικὰ θὰ σας πᾶω ὡς τὸ λεωφορεῖο σας.

Τὸν διεδεδαίωσα πὼς δὲν θὰ τὸν παρεξηγοῦσα διόλου ἂν μ' ἄφηνε νὰ γυρίσω μόνη. Ὅταν ἐφάνηκε τὸ αὐτοκίνητόν τοῦ γυναι-κα τοῦ δρόμου, μ' ἐχαίρετρε, λέγοντάς μου εὐγενικά:

—'Επέρασα μιὰ θαυμασιὰ βραδυά, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ σας ἐ-κούρασα πολὺ.

Μοῦ γεννιήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ τοῦ χαϊδέσω τὰ μαῦρα του μαλ-λιά καὶ νὰ τοῦ ὁμολογήσω τὴν ἀντιπροσώπευσήν αὐτὴν ἡ βραδυά γιὰ φέλει:

—Ὁ, διόλου. Μοῦ ἔφυγε μάλιστα ὅλη ἡ κούρασις. Θὰ ἤμουν ἱκανὴ νὰ ἐναγυρίσω στὸ γραφεῖο ἀμέσως. 'Ὁρδοῦρ!

Καθ' ὅλη τὴν διαδρομὴν, εἶχα μπροστὰ μου τὴν εἰκόνα τοῦ Ζὰκ, ὅπως τὸν εἶδα τὴν τελευταία στιγμὴ: ὄρθιο στὴν ἀκρὴ τοῦ πεζο-δρομίου, στέλνοντάς μου με τὸ χεῖρ ἕναν φιλικὸ χαιρετισμὸ.

Ἐγὼ, ποὺ ποτὲ μου ὡς τότε δὲν εἶχα νοιώσει τὴν ἀνάγκη νὰ Θεὸ νὰ μοῦ δώσῃ τὴ δύναμιν, παρακαλοῦσα ξαφνικὰ τὸν Μόνον οἱ γυναῖκες ποὺ ἀγάπησαν χωρὶς νάχουν τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνταποδόσεως, μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴν ἀγωνία ποὺ ἐπέρα-σε ἐκείνη τὴ νύχτα.

Ὅταν ἐξάφνω ἐπὶ τέλους στὸ κρεβάτι μου, ἄρχισε νὰ χα-γμένο, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ τηλεφωνήσω στὸ γραφεῖο, γιὰ νὰ θυθῆς, ἐξήγησα με ἐπικοινωνήσω με τὸν κ. Βουαρέν.

Ὁ Ζὰκ μ' ἐχαίρετρε χαροῦντος κι' ἔσκαψε στὰ γέλια ὅταν τοῦ εἶπα πὼς μὲ μὴς εἶχα ἀνοίξει τὰ μάτια μου.

—Καθίστε νὰ ξεκουρασθῆτε, μοῦ εἶπε. 'Εργασθῆκατε χθὲς τόσος πολὺ.

Ἄν μποροῦσα νὰ ξέρω ὅτι μ' ἐπερίμενε τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ γραφεῖο, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐπῆγαινα διόλου.

Στὴν ἀγκαλιά μιὰς ἄλ' ἡς

⊙ ἂν ἦσαν ἐξὸ τοῦ ἀπόγευμα, ὅταν ἐπῆγα στὸ γραφεῖο τοῦ Ζὰκ δουλειὰς μας. 'Ὅπως ἔκανα συνήθως, ἔσπρωξα τὴν πόρτα χωρὶς νὰ χτυπήσω. Φαντάζεσθε τὴν ταραχὴν μου ὅταν τὸν εἶδα νὰ σοῖγ-

γῇ τρυφερά στὴν ἀγκαλιά του τὴν 'Εντὶθ Κόστ, μιὰ δακτυλογρά-φο μας, ἕνα γοητευτικὸ κορίτσι εἰκοσι χρονῶν. 'Ἦσαν τόσο ἀ-πορροφημένοι, ποὺ δὲν με ἐκατάλαβαν. 'Ὁπισθοχώρησα χωρὶς νὰ κἀνω θορύβον καὶ, τρέχοντας ἀπὸ γραφεῖο μου, ἔπεσα σὲ μιὰ πο-λύθρονα. Αὐτὸ ποὺ εἶδα ἀποτελοῦσε ἀρκετὴν ἀπόδειξι. 'ἤξερα πὼς δὲν ἦμουν παρὰ μιὰ κουτῇ.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα μου καὶ ὁ Ζὰκ τὴν μισνοῖσε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ μοῦ πῇ με φιλικὸ τρόπο:

—Καληνύχτα σας, δεσποινίς Μαρίον. Μὴν καθίσετε πολὺ ἀρ-γά. Δὲν θάμει σπῆτι σας γιὰ νὰ σας ξυπνήσω.

Μιὰ δυνατὴ ζήλεια ἐξέσχισε τὴν ψυχὴν μου. 'Ὡστόσο, ἐπείσα τὸν ἐαυτὸ μου γιὰ νὰ τελειώσω τὴ δουλειὰ ποὺ εἶχα ἀρχίσει. Δὲν ἔφαγα τίποτε, καὶ ὅταν κυττάχθηκα στὸν καθρέφτη, ἐτρό-μαξα με τὴ χλωμάδα μου καὶ τὴν ἀλλοίωσι τὸν χαρακτηριστι-κὸν μου.

Κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ πόσο ἐπάλαμπα ἐκείνη τὴ νύχτα. Προσπαθοῦσα νὰ σκοτώσω τὸν ἔρωτα ποὺ εἶχα στὴν ψυχὴν μου. 'Αλλὰ ὅσο προσπαθοῦσα νὰ τὸ ἐπιτύχω αὐτό, τόσο τὸ γε-λαστό πρόσωπο καὶ τὰ ἐρωτικά μάτια τοῦ Ζὰκ παρουσιάζονταν μπροστὰ μου, σὰν νάβλεπα νὰ με προκαλέσουν.

Μόνον ἡ ὑπερφανεία μου με ἐμπόδιζε νὰ θέσω σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιόν ποὺ ἄρχισε νὰ γίνετα ἀπόφασις μὲς' στὸ μυαλό μου: νὰ ζητήσω τὴ μεταθεσί μου σὲ μιὰν ἄλλη πόλιν.

Ἐπρεπε νὰ μείνω στὴ θέσι μου καὶ ν' ἀγωνισθῶ. 'Εἶνα περίεργον κράμα ὑπερφανείας καὶ ἐρωτος μ' ἔσπρωξε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶν νὰ ξαναπᾶω στὸ γραφεῖο μου. 'Αν καὶ ἤξερα τὸν ἐξῆς πὼς δὲν ἦμουν γιὰ τὸν Ζὰκ τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ συνανδελφός, καὶ ὅτι κανένας πιδ γλυκὸς δεσμός δὲν μπο-ροῦσε νὰ μὰς ἐνώσῃ ποτέ, διαζόμενον νὰ βρεθῶ κοντὰ του, ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα ποὺ ἀνέπνεε, νὰ τὸν δῶ, νὰ τοῦ μιλήσω.

Ἦταν ἀρκετὸ κι' αὐτό, ποὺ μποροῦσα νὰ ἐργάζομαι στὸ δι-πλανὸν τοῦ γραφεῖο.

Ἀντίθετα ἀπὸ τὴν προηγούμενην μέρα, σηκώθηκα πολὺ πρῶν. Ἐκᾶνα μιὰν ὀλόκληρη ὥρα νὰ κάνω τὴν τουαλέτταν μου. Μα-κιγιαρίστηκα με ἐπιμέλεια γιὰ νὰ καλύψω τὴν χλωμάδα μου. 'Ε-πείτα ἔφορεσα ἕνα φόρεμα ἐμπριμὲ σὲ φόντο μπλε μαρινί, με φουστὰ πλισσέ: ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ κομμοτέρη φορεμάτα μου καὶ ποὺ δὲν εἶχα φορέσει ποτὲ στὸ γραφεῖο. 'Ενα μικρὸ καπελάκι ἀπὸ ψάβα ἄσπρη με μιὰ κορδέλλα μπλε-μαρινί καὶ παπούτσινα μπλε-ἄσπρα συνεπλήρωναν τὴν τουαλέτταν μου, δίνοντάς μου μιὰ τέτοια καλὴ ἐμφάνισι, ὥστε μὲλὶς μπῆκα στὸ γραφεῖο ἡ Ζιλιμπερ-τὴ τηλεφωνήτρια, ἐφώνασε:

—Καλημέρα, δεσποινίς Μαρίον. 'Ὡ, τί ὁμορφὴ ποὺ εἴσθε σή-μερα!

Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ θαυμασμοῦ τῆς ἦταν εἰλικρινής, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀναέση τὴν πληγὴν. 'Αν μποροῦσε νὰ νοιώσῃ τί γινόταν μέσα μου!

★
Συγκεντρώνοντας ὅλο μου τὸ θάρρος, ἤμουν ἐτοιμὴ νὰ πᾶω στὸ γραφεῖο τοῦ Ζὰκ, ὅταν ἐμπῆκε ἐκείνος στὸ δίκὸν μου. Φο-ροῦσε ἕνα κοστούμι ἀπὸ γκριζὰ φανελλά, ἄψωγο. 'Η φυσιογνω-μία του ὁμως ἦταν κουρασμένη. Φαινόταν πὼς εἶχε ξευχητήσῃ.

—Καλημέρα, δεσποινίς Μαρίον. Τί νύχτα ἐπέρασα! Εἶμαι πῶμα. Εἰσθε τόσο φρέσκη καὶ εὐδιάθετη, ποὺ ντρέπομαι δυὸ φορές γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου.

Ἐπείτα ἐμιλήσαμε γιὰ ζητήματα τῆς δουλειᾶς καὶ δὲν τὸν ξαναεἶδα ὅλη τὴν ἡμέρα.

Πόσο παραξενεύτηκα ὅταν τὸ βράδυ, λίγα λεπτὰ πρὸ τοῦ κλεισθῇ τὸ γραφεῖο, ξανάβρε ὁ Ζὰκ νὰ με δῇ. Καθῆσε στὴν ἀνα-παυστικὴν δερμάτινη πολυθρόνα ποὺ ὑπῆρχε γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες, ἔστησε τὰ πόδια καὶ ἀναψε ἕνα τσιγάρο. Φαινόταν πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ καθῆσθαι πολὺ. 'Αρχισε τότε νὰ μοῦ μιλᾷ γιὰ ὀρεῖδα σῆς καὶ γιὰ τὰ σχέδια ποὺ ἔκανε γιὰ τὶς διακοπές.

Ἦταν ἐκεῖ μερικὰ μὲλὶς λεπτὰ, ὅταν ἡ 'Εντὶθ Κόστ ἐμπῆκε στὸ γραφεῖο μου.

—Τρώμε μαζί ἀπόψε; τὸν ἐρώτησε χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ διόλου ἀπὸ τὴν παρουσίαν μου.

Κάποια ἀπειλή, τῆς ὁποίας δὲν μποροῦσα νὰ ξεχωρίσω τὴ φύσιν, ἦταν δαχτυλὴ στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἡ ματιά ποὺ ἔρριξε ὁ Ζὰκ στὴν 'Εντὶθ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση με τὶς τρυφερότητες τῆς προηγούμενης καὶ με τὸν αὐστηρὸ, σχεδὸν σκληρὸ, τῆς ἀπῆν-τησε:

—Ὅχι!

Ἐπείτα συνέχισε νὰ μοῦ μιλᾷ, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε ἐκείνη Προσπάθησα νὰ τὴν ἀναμείξω κι' ἐκείνην στὴ συζήτησιν, ἀλλ' ἀ-ναγκάστηκα νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴ σκέψιν αὐτὴ. Δὲν ἐνδιαφερόταν καν' ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγα.

Μὲ κάποια ἀνακούφισι, τὴν εἶδα ἐπὶ τέλους νὰ θυγαίνῃ. Ἐπείτα ξαναπῆγε στὸ γραφεῖο, ποὺ, ὅπου ἀκούσθητε ἀμέσως ἡ νευρισμένη φωνὴ τῆς 'Εντὶθ, ἡ ὁποία, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸν εἶ-χε περμιμένη. Ὁ Ζὰκ τῆς ἀπῆντησε σὲ τὸνον ψυχρὸ καὶ ἀποφα-ριστικὸ. Φέρονθε τόσο πρόστυχα, ὥστε κοκκίνισα γιὰ λογαρια-σμὸ τῆς, ἀκούοντας μερικὲς φράσεις ποὺ ἐφώνασε στὸ θυμὸ τῆς.

Φαίνεται πὼς ὁ Ζὰκ τὴν ἔκανε νὰ σωπῆσθαι, γιὰτὶ δὲν ἀκούσα πιά τίποτε γιὰ μερικὰ λεπτὰ. 'Ετοιμαζόμενον νὰ φύγω, ὅταν ἔβλεπα μου, ἕνα καινούργιον ἔσπασμα φωνῶν μ' ἔκανε νὰ προσέξω.

—Ὡστε προτιμᾷς νὰ φᾶς μαζί με μιὰ γεροντοκόρη; οὐρλια-ζε ἡ 'Εντὶθ. Αὐτὴ σοῦ χρειάζεται! Εἶνε κομψή, δὲν εἶν' ἔτσι; 'Ι-σως ὁμως κι' ἐγὼ νὰ εἶμαι κομψὴ ὅταν θάμει στὴν ἡλικία τῆς καὶ θάχω καρὸ νὰ φτιαχθῶμαι τρεῖς ὥρες στὸν καθρέφτη πρὸ τοῦ βγῶ ἐξω μαζί με ἕναν νεὸ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε σχεδὸν γυῖος μου!

Ἐσκέφθηκα με πίκρα: «Ἐχει δίκην! Δὲν ξέρει μέχρι ποῖου σημείου ἔχει δίκην!». Ἄν ποτὲ ἐμάντευε τὸ μυστικὸν μου, ἡ ζωὴ θὰ γινόταν ἀνυπόφορη γιὰ ἐμένα. Σὲ μιὰ στιγμὴ, θὰ τὸ μάθαινε ὅλο τὸ γραφεῖο.

Τέλος, ἡ πόρτα χτύπησε με ὀρμη καὶ τὰ διαστικὰ ἔθματα τῆς 'Εντὶθ ἀκούστηκαν στὸ διάδρομον.

Εἶσαι τόσο διαφορετικὴ...

Τὰ χέρια μου ἔτρεμαν σὲ τέτοιον βαθμὸ, ποὺ ἔπεσε ἡ τσάντα μου χάμω καὶ σκορπίστηκε ὅτι ἦταν μέσα. 'Ετοιμαζόμουν νὰ τὰ μαζέψω, ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Ζὰκ.

—Λυπήθηκα τρομερὰ γι' αὐτὴ τὴ βλακώδη σκηνὴ ποὺ δὲν εἶ-νε δυνατόν νὰ μὴν τὴν ἀκούσατε, μοῦ δικαιολογήθηκε. 'Αλλὰ ὅ-ταν πάρῃ φορὰ ἡ 'Εντὶθ, εἶνε ἀσυγκράτητη. Διέπρεψε τὴν ἀνοη-σία νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὸ βράδυ ποὺ ἐφάγαμε μαζί καὶ γιὰ τὴν εὐχάριστὴν ποὺ ἐνοιῶσα κουβεντιάζοντας μαζί σας. Δὲν ξέρω μετὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ συνέβησαν, θάβλεπα πολὺ νὰ ξαναφάμε μαζί.

Ἐχω τόσα πράγματα νὰ σας πῶ. 'Αναστατωμένη καθὼς ἦμουν, ἀνίκανη νὰ σκεφθῶ, ἀπῆντησα καταφατικὰ σκύβοντας τὸ κεφάλιν μου, χωρὶς νὰ μιλήσω. Χίλια-δυὸ συναισθήματα ἀλλήλοσυγκρουόνταν μέσα μου.

Στὸ δρόμο, ὁ Ζὰκ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μοῦ ἐπρό-τεινε:

—Θέλετε νὰ κάνωμε κανέναν περίπατο πρὶν πάμε νὰ φάμε; Ὁ ἀέρας θὰ ποὺ καθαρίσῃ τὸ μυαλό καὶ θὰ μπορῶ νὰ μιλήσω ἡρεμότερα κατόπιν.

Ἐφᾶσε τὶς τσέπες του νὰ βρῇ τὰ τσιγάρα του. Σὰν βρῆκε τὸ πακέτο, ἀντελήφθη ὅτι εἶχε ξεχάσει τὸν ἀναπτήρα του. 'Ανοῖξε τὴν τσάντα μου γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὸν δικόν μου. Τὸ χεῖρ μου ἔ-τρεπε τόσο πολὺ ἐνῶ τοῦ ἔδινα τὴ φωτιά, ὥστε τὸ ἐπρόσθεσε καὶ τὸ ἐσκέπασε με τὰ δυὸ του χέρια γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του. Τὸ ἐσκέπασε μερικὲς ρουφηξιές χωρὶς νὰ μιλᾷ. Ἐπείτα, ἐγύρισε πρὸς ἐμένα καὶ μ' ἐκτύπησε με προσοχή. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰν ἐκφρασί ζωηρὴ, ἀνάμικτη με φόβου.

—Πρέπει νὰ σας πῶ κάτι, ἀρχισε παραγμένος. 'Ελπίζω νὰ με καταλάβετε. Δὲν ξέρω τί με σπρώχνει νὰ σας μιλῶ ἔτσι, δε-σποινίς Μαρίον... Λουίζ... μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας λέω με τὸ μι-κρὸ σας ὄνομα;

—Θὰ μ' ἐυχαριστήσῃ ἰδιαιτέρως αὐτό.

—Πολὺ ὠραία, Λουίζ!

Χαμογέλασε.

—Προτοῦ ν' ἀπολογηθῶ γιὰ τὶς μετρεσιές μου με τὴν 'Εντὶθ Κόστ, θάβλεπα νὰ μάθετε ἕνα πράγμα, ποὺ ἴσως σας φανῇ ἐκπλη-κτικό, μὰ ποὺ εἶνε ἀληθινὸ ὡστόσο. Πρέπει νὰ με πιστέψετε ἀ-πολύτως.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἦταν τόσο λυπημένος, ποὺ ἔσπευσα νὰ τὸν διαβεβαιώσω.

—Μὰ φυσικὰ καὶ θὰ σας πιστέψω.

Ἀρχισε τότε νὰ μοῦ διηγῆται τὴν ἱστορία του. Μοῦ ἀφηγῆ-θηκε ὅτι ἀπὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν παιδί, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀμύ-νεται κατὰ τὸν προκλήσεων τῶν γυναικῶν. Τοῦ ἐγίνονταν φορτι-κές, πράγμα ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσε πολὺ καὶ τὸν ἔκανε δυστυχισμέ-νο. Ποτέ του δὲν εἶχε ἀγαπήσει πραγματικὰ. Καὶ τὸν γάμο του τὸν ὥφειλε στὴ νεανικὴ του τρέλλα. 'Απόδειξις, ὅτι πολὺ γρή-γορα διεπίστωσε πόσο μεγάλον ψυχικὸ χάσμα ὑπῆρχε μεταξύ τους.

Ὁ Ζὰκ μιλοῦσε με τόσο ἀπλότητα καὶ τόσο εἰλικρινείαν, ὥστε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν ἐσκέφθηκα νὰ ἐκλάβω τὴν εἰλικρινήν του λύπη ὡς ἐκδήλωσι ἐνὸς κακῶς ἐννοουμένου ἐγωῖσμου.

—Σέβομαι πολὺ τὶς γυναῖκες, εἶπε, κλείνοντας τὴ συζήτησιν. Ὑπὸ τὸν δρόν, ἡ διαγωγή τους νὰ εἶνε ἀμεμπτη καὶ νὰ ἐπιβάλ-λη τὸν σεβασμό.

Ἐβγαλε τὸ καπέλλο του. Ὑποκύπτοντας στὸ ὀρμέφυγο, τὸν ἐχάιδεψα στὸ μέτωπο.

—'Ακόμη λίγο!, ἐμουρμούρισε. Ὁ, Λουίζ, σὲ νοιώθω τόσο διαφορετικὴ ἀπ' τὶς ἄλλες γυναῖκες! Μὲ σας δὲν εἶνε ἀνάγκη κα-νεὶς νὰ βρίσκειται ἐν ἐπιφυλακῇ διαρκῶς. Δὲν ρισκοκινδυνεύει νὰ πληγωθῇ ἡ ν' ἀπογοητευθῇ.

Ξανάβλεπα τὸ χεῖρ μου στὸ μέτωπό του. ἤξερα πὼς ἦμουν ἡ πρώτη ποὺ ἄκουα ὅσα μοῦ εἶπε. Μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην ποὺ μοῦ ἔδειξε, μοῦ δόθηκαν οἱ δυνατότητες νὰ γνωρίσω τὴν πραγματικὴ εὐγένεια τῆς ψυχῆς του.

Μόνον ὅταν κατάλαβα ὅτι ἡ φωνὴ μου ξανάγινε σταθερὴ, τοῦ ἀπῆντησα:

—Σας νοιώθω, Ζὰκ. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἔχω με ἰδανικά ποὺ πολλοὶ τὰ βρίσκουν «ντεμοντέ».

—Ἰσως αὐτὸ με τραβᾷ τόσο κοντὰ σας, με διέκοψε. Εὐ-χαριστοῦμαι πολὺ περισσότερο νὰ βρίσκωμαι μαζί σας, νὰ φλυ-αῶ μαζί σας, νὰ ἐργάζομαι μαζί σας, παρὰ με ὅποιονδήποτε ἄλλην γυναῖκα ποὺ θὰ συναντήσω. Προτοῦ σας γνωρίσω, δὲν ἔ-πιστανα πὼς μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ μιὰ γυναῖκα σὰν κι' ἐσάς.

Ἐπίστευα πὼς δὲν θὰ εἶχα ποτὲ αὐτὴ τὴν τύχη. Καὶ τώρα σας βρῆκα!

Ἄν καὶ δὲν ἐπρόφερε οὔτε μιὰ φορὰ τὴ λέξι «σ' ἀγαπᾶω», ἡ καρδιά μου ξεχείλιζε ἀπὸ χαρὰ. Ὅποιος δὲν καὶ ἂν ἦσαν στὸ μέλλον οἱ σχέσεις μας, δὲν θάταν τούλαχιστον κενὴ γιὰ ἐκείνον. Τοῦ εἶχα δώσει καὶ. Εἶχα κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ με τὴν εὐθύτητά μου. Μὲ ξεχωρίζε ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ὅτι; Ἐσκέφθηκα με πίκρα, μὰ γιὰτὶ πρέπει ἡ ἡλικία νὰ ὑψώη αὐτὸ τὸ ἀνυπέ-ρβλητο ἐμπόδιον ἀνάμεσά μας.

Τὴ θάλεγε ὁ κόσμος; Ὅχι! τὴ δύναμιν ν' ἀντιμετωπίζω τὴν πε-ριέργειαν τοῦ καὶ τὴν περιφρόνησίν του, τὸν οἶκτο του ἴσως ἀκόμη, γιὰτὶ θὰ φαινόμενον μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν ὀρθον μου. Δὲν θὰ κα-ταλάβαινα ποτὲ ὅτι ὁ ἀληθινὸς ἔρως δὲν ἀναγνωρίζει τὴν δια-φορὰ τῆς ἡλικίας...

Δὲν μπορῶ νὰ ζῶω χωρὶς ἐσένα

Ἡμαστέ τόσο ἀπορροφημένοι στὴ κουβένταν μας, ποὺ δὲν κα-ταλάβαμε ὅτι περιπατοῦσαμε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Τὸ ἐπρόσθεσε πρῶτος ὁ Ζὰκ καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ:

—Ἀρκεὶ νὰ μὴν κουρασθῆκατε, τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν καμμιὰ ση-μασία. Ἡ σημερινὴ μέρα δὲν εἶνε σὰν τὶς ἄλλες. Ποτέ μου δὲν ἐνοιῶσα τὸν ἐαυτὸν μου τόσο ἐλαφρὸ καὶ τόσο ζέγονόμουν, ἀπὸ

τότε ποὺ ἦμουν παιδί. Ποτέ δὲν θὰ καταλάβετε τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἔκαμε ἡ συνομιλία μας.

Μοῦ ζήτησε κατόπιν συγγνώμην ποὺ μ' ἄφησε νὰ πεθάνω τῆς πείνας καὶ μῆπαμε σ' ἕνα μικρὸ συνοικιακὸ ἐστιατόριο. Ἀντὶ νὰ καθίσῃ ἀπέναντί μου, ἔκαθισε δίπλα μου στὸν καναπέ καὶ δέλεοντας τὴν ἐκπληξί μου, ἔσπευσε νὰ πῇ:

—Θάβλεπα νάμει ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ κοντὰ σας. Τότε με τόσο παιδικιστικὸν τρόπο αὐτὰ, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ θυμώσω.

Ἡμαστέ τόσο κοντὰ στὸ σπῆτι μου, ὥστε ὁ Ζὰκ μοῦ ἐπρό-τεινε νὰ με συνοδεύσῃ καὶ τὰ πόδια. Ἡ

ΒΑΒΟΥΛΑ

Κουβέντες της Σμυρνιάς

ΣΤΗΝ «ΚΑΘΑΡΗ»

Καθαρή Δευτέρα.
«Η Ζαμφώ ήταν προσκαλεσμένη να πάει να φάει στο σπίτι της κουμπαράς της της Ζαμπετώ.
— Έλα, Ζαμφώ μου, να καθαρέψουμε μαζί. Μη φέρεις τίποτα, θάχουμε από ούλα. Θάνα οι καρσινές μου οι Μπαλούδαινες, μανά και κόρη, η Καχτάνα, ο αδρεφός μου με τη γυναίκα του και δυο - τρεις καλεσμένοι του άντρου σου.
— Η Ζαμφώ είπε με ευχαρίστηση:
— Εύχαριστώ, Ζαμπετώ μου, που με θυμήθηκες.
— Αμ' αν δεν ήθιμούμουνε δα έσένα, ποιόν θα θυμούμουνε, κουμπάρα μου; Να πάρης τον καλό σου και τα παιδιά και άρχης. Εμείς δε θα στρώσουμε το τραπέζι στο σαλονάκι, θα το κάνουμε αλά Σμυρναία, όπως ήκαναμε εκεί την Καθαρή ούλες οι παλιές. Θα το στρώσω στο δώμα.
— Αχ! στην ταρατσα;! Όραία κι' ανοιχτικά. Ο άντρας μου με τα παιδιά, κουμπάρα μου, θα πάει από το πρωί στο αδρεφός του στο Βύρανα. Θάχω μοναχή μου και θα φέρω και το φαί μου. Α! μη μου πεις όχι. Το δρισκομένο. Έτσι είναι το αντίτι. Καθένας να φέρη το δικό του. Θα σάς κάνω μια χαδιοροσαλάτα, αλοιφή μοναχή.
Στις δώδεκα, ξεκίνησε με την ταραμοσαλάτα στο χέρι.
Το τραπέζι ήταν στρωμένο κατάχαμα στην ταρατσα της Ζαμπετώ, για να δίνει την εντύπωση έσοχης. Αυτό γινότανε τακτικά την Καθαρή Δευτέρα στη Σμύρνη, γιατί πολλοί δεν ήθελαν να ξεκαρύνουν στις έσοχες, από φόβο ευνόητο κάποτε.
— Η Ζαμπετώ όλο χαρά, φώναζε σε κάθε μια που έρχότανε:
— Καλώς όριστε! Και του χρόνου. Έλατε, έχουμε και θαλασσινά, χτένια, καλαγρήνες και χάδαρα, και αχιάδες. Θα θυμηθείτε την πατρίδα. Κοιτάστε.
Ο άντρας της, ένας ζωηρός νέος, πολύ νεώτερος από την Ζαμπετώ, είχε πη ένα δυο κρασιά κιόλας, και άστειευότανε με την κόρη της Μπαλούδαινας την Άργυρά, μία μελαχροινούλα, ζάχαρη.
— Η Ζαμφώ, μόλις κάθισε, έριξε μια ματιά και κατατοπίστηκε. Είπε πάλι, στην κουμπάρα της, σιγά:
— Ο Βαγγέλης πολύ καλοβλέπει την Άργυρά και δε μου πολαρέσουνε τα τσάπια τη!
— Εί! δε θαρρέσαι, καυμένη. Έκείνος είναι σαν παιδί.
— Είπα και ήλάλησα κι' άμαρτία δεν έχω!
— Η κουμπάρα δεν πρόσεξε. Μιλούσε με όλες και προσπαθούσε να δώσει ζωή και κέφι στην παρέα.
— Γιατί δε μιλάς, καλέ Ζαμφώ; είπεν η μανά η Μπαλούδαινα, μία αντρογυναίκα γερή, ως εκεί επάνω ψηλή.
— Ας μιλούμε οι άλλες, πούνε λεύτερες, κόνια Σταματούλα μου, εμείς οι παντρεμένες τί να ποούμε!
Το κέρι άναψε. Το κρασί με τα θαλασσινά έδωκε ζωή και όρεξη σ' όλη την παρέα. Η Ζαμπετώ ξεχάσε πως κάνουνε νη-

στεία κι' έφερε καταίφι.

— Πάρτε και δεν πειράζει, είπε. Το κρέμα στο λαιμό μου. Πέρσεψε από τα χτες και λυπούμαι να το πετάξω.

— Η Άργυρά, η κόρη της Μπαλούδαινας, πήρε ένα κομμάτι.

— Λωλαίνουμαι για το καταίφι, είπε.

— Ούλα τας εινε όμορφα εδώ μέσα! είπεν η Ζαμφώ κι' έριξε μια ματιά στον κουμπάρο.

— Εκείνος ένθουσιαστηκε, έγέλασε, έκέρασε τη Ζαμφώ κι' ύστερα πήρε ένα κομμάτι καταίφι κι' είπε στην Άργυρά:

— Έλα, κοκκώνα μου, να το φάμε οι δυο μας μισό - μισό.

Το δάγκασε και κατόπιν της τώβαλε στο στόμα.

— Σκίσε γής, κατάπτε με! ψιθύρισε η Ζαμφώ.

Και γυρίζοντας στην κουμπάρα της, είπε σιγά:

— Μαρή, δε φοβάσαι το Θεό, ν' αφήνεις αυτή τη λυσισάρα να τόνε ξαδιαντραπώνει έτσι μπροστά στα μάτια σου τον άντρα σου;

— Η Ζαμπετώ τάράχτηκε.

— Έλα, Βαγγέλη, κάτσε πια σε μία μεριά, έφώναζε στον άντρα της.

— Δε φταίει ο κουμπάρος, είπε η Ζαμφώ, φταίνε εκείνες που τόνε ξεμυαλίζουνε.

— Αν δεν κουνήση η σκύλα την όριά τη, ο σκύλος δεν πάει κοντά.

— Η μανά της Άργυρας, η αντρογυναίκα, σηκόθηκε φωτιά και μπαρούτι:

— Μαρή, ποιά εινε η σκύλα, έ; Βρωμόσογο, ξεχάσες το οι μπουμπές σου και τα δαλές με τα μωρά τη κούνια;

— Η Ζαμφώ τη χύμησε:

— Κουτσολύμπια! της φώναζε, που ήρχες με τη μίσσηα την κόρη σου, να ξελογιάσης λεύτεροι και παντρεμένοι. Σα δεν ντρέπεται σαρακοσιτάτικο!

Δεν πρόφταζε να τελειώση, και η πιαντέλα με την ταραμοσαλάτα της ήρθε κατάμουτρα.

— Όλοι σηκόθηκαν για να τις χωρίσουν, το τραπέζι καταπατήθηκε, και ο ταβάς το καταίφι με τα μέλια περέχυσαν την κουμπάρα καθώς την έσυρε στην Μπαλούδαινα η Ζαμφώ.

— Η Άργυρά, φεύγοντας, φώναζε:

— Άντε να λουσότη, να κάνετε Καθαρή, κουσελιάρες! Όπου πατήση αυτή η λωλο - Ζαμφώ, γιουρούσι γίνεται, καλέ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΧΑΛΒΑΔΟΠΗΤΑ

Σουρπούτσα σήμερα, σαμπάλα, σαμπάλα, είπε:
— Καραμπέτ, γιαδρούμ, Καταρό Ντευτέρας εινε, ένα χαλβαδόπητος τα πάρος, Άρτινις Ιστιίτι τα πάμε.
Μπακάλικο γύρεψα, χαλθαντόπητος ντέν έκει, χαλθατζή ήπια, άορασμένους ήκανα ένα όμορφο στοργγυλό χαλθαντόπητος, μέαλο άμα!
— Άρτινι πήαμε, μύντιες με ρύζι ήφάμε, γιάλαντζή ντομά γιαπάρα, τουρσί, μουρσί, ούλο μεζέντες τραπέζι άπλιν μένος είκε.
Σουρπούτσα κέφι ήκανε, Κιβδάρ με Βιλκινή χορός ζείμπέκ άρκεψε, Ζαρουίτσα ένα σαμπα άμανε μερακλήντικος ήτράβηξε.

Τό λακριντί του Θρασυβούλα ΠΕΡΙ ΧΟΡΟ

Κατίγκω, πρόσεχε κα-
(λά
και βάλε γλήγορα
(μυαλά,
στην άδεια σου τη
(μάπα,
γιατί καθώς μυρίστη
(κα
κι' άλλέως πως άνθι-
(στηκα
τό πήρες αλά κάπα!
Κοντεύεις να ξεστρίψω
(θής
κι' όλο... «σορπίζω»
(μου ποδείς

χορούς και μαραφέτια.

— Άλλά σε μένα, ξερετο,

τόν μάγκα τον εξάιρετο,

πως δεν περνάνε τέτοια.

Ρέν έχει φέτος έπισκέ-

— ούτε θα δεχέσαι «μασκέ»

τόν ένα και τον άλλο...

Και πρό παντός — στο τόνισα —

κάθε γνωστή γειτονισσα

τσουράπω και τσουβάλα

Δεν έχει φέτο λακριντί

με τον σαχλάκιο τον Ντιντή,

ούτε ταγκό... «ντα κάπο»,

γιατί στο κέντρο άρραξα

στις γλήγορες σε τάραξο

και γίνηκες... α ρ α π ω.

Επίσης, Καίτη μελαψή,

πριν σε χορέψω στο... ταψί

και με την Άγλαία

χορός δεν επιτρέπεται,

γιατί κατόπιν έπεται

χορός του... Η σ α ι α!

Δεν έχει, τέλος, Βλασσάρου

κι' Ακαδημία του χορού

μετα χοροδασκάλου,

όπερ σημαίνει σφίξιμο,

μέχρι κοκκάλων τρίξιμο

και... π α τ η μ α του κάλου.

Δεν παραιτούμαι του σκοπού

κι' αν προσπαθήσει, άποψή,

να στρίψει, λάου, λάου,

θα φτάσω μέχρι πείσι,

καθ' ότι την... άμφιεσι

μισώ του... Μ ε ν ε λ α ο υ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και δια την πατρότητα:

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

— Ύστερα, χαλθαντόπητος με κλωστή στο λάμπι ντέσανε, με χέρι γυρίζανε, ποίος μπορέση δαγκάμενος να κάνη.

Γέλιο, πατιρντή μέαλο ένηκε.

Ζαρουίτσα τέλει να νταγκάση χαλθαντόπητος, μύτη του ανοιμένος ίνεται, Άρτινι πάει να νταγκάση, γυαλιά του ίσπασμένος κάνει.

Σουρπούτσα γέλασε.

— Αμάν, ντέν ντρέπεται ούλο, είπε, ντέν μπορεί να νταγκάση χαλθαντόπητος.

— Έλα, Άρτινιάκι, χύρισε ντυνάτ, έγω με ντόντια μου δαγκάσω αυτό.

— Άρτινι γύρισε, ούλο φώναζανε.

— Μπράβο, γιάσασιν Σουρπούτσα!

— Άμα Σουρπούτσα κοντά πάει, γυρίζει ντύναμι χαλθαντόπητος, ντύλο ντόντια μπροστά στόμα του ίσπασμένος κάνει.

— Αμάν, Καραμπέτ!, φώναζε.

— Λιγοτυμιά! Ξερός Σουρπούτσα πέφτει.

Βάι, βάι, σείταν πράμα χαλθαντόπητος! Τώρα, τί τα ένεται;

— Ντοντοατρός τα πάμε, ντύλο μάλαμα κορβάνες - μορβάνες Σουρπούτσα τα βάλη.

— Άλλο φορά ντέν έκει χαλθαντόπητος; Σουρπούτσα!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΔΙΑΚΟΠΗ ΣΧΕΣΕΩΝ

Αισθηματικό διηγηματάκι υπό Ο. ΜΠΑΙΓΥ

Πάλι,

Θα πρέπει δέβαια να φαντάζεσαι ότι, έπειτα από όσα συνέβησαν χθες το βράδυ, όλα έτελειώσαν μεταξύ μας...

Συχώρεσε με γιατί άρχίζω την έπιστολή μου με αυτή την καθιερωμένη και γελοία φράση, άλλα μερικά γεγονότα φέρουν άναγκαστικά στο μυαλό μας άρισμένες φράσεις.

Επί πλέον, έβρισκα πως μία ρήξις μεταξύ δυο ανθρώπων, που αγαπιούνται, είναι λιγάκι γελοία. Λοιπόν, οι φράσεις που την συνοδεύουν πρέπει να είναι και αυτές λιγάκι γελοίες. Σου όμολογώ μάλιστα πως έχυσα μερικά δάκρυα χθες το βράδυ, όπως αυτό εινε σωστό. Όπως βλέπεις, όλα έγιναν στην έντέλεια.

Σκέπτομαι, πως δεν θα έκαπληξες καθόλου, παίρνοντας αυτή την έπιστολή... Την επείμενες κάπως. Ύπαρχουν μερικά πράγματα, που μία γυναίκα δεν μπορεί να συχωρέσει και που δεν θα συχωρέσω ποτέ.

Από ένα χρόνο τώρα, ζω άποκλειστικά με τη σκέψι σου. Έσυνήθισα τόσο να σε περιμένω κάθε βράδυ με το λευκό αυτό «ντεσορτιγιέν», που τόσο σου άρέσει. Σου έτοιμάζω το τσάι ύπομνητικά, όπως το θέλεις. Και στα βάα υπάρχουν κάποτε κοκκίνα τριαντάφυλλα, που τόσο τα αγαπάς.

Όποιαδήποτε στιγμή, μπορείς να κτυπήσης και να μπηές μέσα... Όλα είναι έτοιμα για να σε ύποδεχθώ.

Ηλθες χθες. Και έτσακωθήκαμε από την πρώτη στιγμή. Χωρίς λόγο δέβαια... Εύρισκες ότι το ντεκολτέ μου ήταν πολύ άνοιχτό και ότι το γέλιο μου ήταν προκλητικό. Μήπως μπόρεσα να καταλάβω την αίτία;

Μπα! Η αλήθεια είναι ότι μεταξύ μας η κομωδία έτελειώσε. Άλλα πρέπει να την παίξω με άκρίβεια ως το τέλος.

Πρώτη πράξις: ύποσχέσεις. Δευτέρα πράξις: ανταλλαγή δρκων.

Τρίτη πράξις: η μεγάλη δραματική σκηνή.

Τετάρτη πράξις: διακοπή των σχέσεων.

Επειτα θα μπορούμε να ξαναρχίσωμε, καθένας από το μέρος του, με ένα άλλο πρόσωπο.

Το πράγμα δεν θα είναι εύκολο, άλλα φαίνεται πως το παιγνίδι αυτό είναι πάντα εύχρηστο. Πόσο όμορφη θα πρέπει να είναι η στιγμή, που θα μπόρεσω να πώ σ' έναν άλλον όπως το έλεγα σε σένα: «Αγαπημένη μου!»

Αλλά, για τη στιγμή, θέλω μονάχα να σε ξεχάσω. Θέλω η ζωή μου να μην έχη καμιά σχέση με τη δική σου. Ξέρω άλλωστε πως αυτό θα συμβεί: σε μία βδομάδα... σε έξη μήνες... σε ένα χρόνο... Τώρα, φυσικά, είναι άδύνατο... οι άναμνήσεις μου είναι και δικές σου και... οι άναμνήσεις σου

είνε και δικές μου.

Ξέρω, άλλωστε, πως μ' όλο που ο έγωισμός σου δεν σου επιτρέπει να το παραδεχθής, το ίδιο συμβαίνει και σε σένα.

Βλέπεις, επί έναν ολόκληρο χρόνο, η ζωή μου ήταν ένα με τη ζωή σου. Ήταν η ζωή μας. Δεν είχαμε χωριστή ζωή ο καθένας. Και είναι δέβαια δύσκολο να ξεχάση κανείς μέσα σε μία μέρα έναν ολόκληρο χρόνο...

Πάλι, έσύ που είσαι τόσο καλός ψυχολόγος, καταλαβαίνεις ότι κοντεύω να καταστρέψω αυτό το γράμμα, που ήταν ως τώρα τόσο τέλειο;

Γιατί τάχα αυτή τη στιγμή — και χωρίς να το θέλω καθόλου — όλες μου οι άναμνήσεις έρχονται στο μυαλό μου και γιατί όλες αυτές οι άναμνήσεις είναι γεμάτες από σένα;

Είσαι συ με το παιδιάστικο αυτό χαμόγελό σου... Έσένα βλέπω πίσω από την ολόνοικτη έφημερίδα, που κρατάς στα χέρια σου. Είσαι συ άκόμη, που αλλάζεις τρεις φορές τη γραβάτα σου, γιατί πρέπει να με συνοδεύσης σ' ένα κοκταίλ και... που στο τέλος φορείς μία τέταρτη, για τι αυτή μου άρέσει...

Όλες μου οι στιγμές, από το πρωί ως το βράδυ, είναι γεμάτες από σένα. Δεν θα είναι πια κανείς κοντά μου, για να κλείση το ραδιόφωνο, μετά το

τέλος της μουσικής που μου άρέσει... Κανείς δεν θα μου κάνει πια παρατηρήσεις, κανείς δεν θα με μαλώνη για τις τόσες άπροσεξίες μου. Σε βλέπω, αγαπημένη μου, σε όλους τους διαβάτες που περνούν κάθε βράδυ έξω από την πόρτα μου και το μικρό μου σκυλάκι γαυγίζει κλαψιάρικα πίσω από την πόρτα.

— Οι άναμνήσεις σου, θα μου πής, δεν είναι καθόλου άναμνήσεις έρωτευμένης!

Και γι' αυτό είναι τόσο θλιβερό! Μπορεί να ξεχάση κανείς ένα φιλή, μπορεί να ξεχάση έναν τυφερό λόγο... άλλα δεν μπορεί να ξεχάση μερικές καθημερινές πράξεις, που μας γίνονται τόσο συνηθισμένες, τόσο άπαραίτητες...

Σου είπα ψέματα πρό όλίγου... Δεν έκλαψα χθες το βράδυ, άλλα σήμερα το πρωί έμπρος στο φυτζάνι του τσαγιού. Χθες ύπήρχαν δυο φυτζάνια... Χθες!... Ξέρω ότι γίνονται τώρα γελοία... Τόσο το χειρότερο...

Σε βλέπω και πάλι. Σε περιμένω μέσα στο αυτοκίνητο! Πόση ώρα έκαμες να κατεβής! Βρέχει!... Βρέχει άκόμη, άλλα είμαστε σπίτι μας... το τζάκι σκορπίζει μία γλυκειά ζέστη μέσα στο δωμάτιο. Σούτ!... Κτυπάει το τηλέφωνο. Η Ζάν μας προσκαλεί στο σπίτι της. Έπιμένει ότι πρέπει να είμαστε στις όκτώ... όχι άργότερα!

Έλα λοιπόν να με πάρης στις έπτά. Έτσι θα έχωμε μία ολόκληρη ώρα μπροστά μας...

— Ρεβουάρ, αγαπημένη μου!... Σε περιμένω άπόψε!...

Ο. ΜΠΑΙΓΥ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΗΣ ΤΑ ΕΔΕΙΞΕ

— Η γυναίκα μου είναι άνυπόφορη.

— Δείξε της τα δόντια σου.

— Της τα έδειξα μία φορά και από τότε έμεινα χωρίς δόντια.

ΕΙΧΕ ΑΔΙΚΟ

— Ο σ ύ ζ υ γ ο ς: «Άκουσε. Η σ ύ ζ υ γ ο ς: «Όχι, όχι, σε δεβαίνω ότι έχεις άδικο!»

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

— Ποιά είναι η τιμωρία που επιβάλλεται στους διγάρμους; — Δυο πεθερές!

Ο ΛΟΓΟΣ

— Γιατί δεν σε βλέπω πια μαζί με την Καίτη; Μήπως τα χαλάσατε;

— Όχι, άπεναντίας, παντρευτήκαμε.

ΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

— Ο δ α σ κ α λ ο ς: Πές μου, Τάκη, τρεις άποδείξεις της καμπυλότητος της Γής.

— Ο μ α θ η τ ή ς: Πρώτον, κύριε δάσκαλε, το γράφι ή γεωγραφία μας, δεύτερον το είπατε σεις και τρίτον μου το είπε ο μαμαπάς μου!

ΤΗΣ ΕΦΘΑΝΑΝ

— Ε κ ε ί ν ο ς: Δεν ξέρω αν θα μπορούσες να περάσης με τις 5.000 δραχμές που κερδίζω τον μήνα.

— Ε κ ε ί ν η: Έγώ περνάω. Έσύ όμως με τί χρήματα θα ζήσης;

Η ΓΑΤΑ

— Ο κύριος: Γιάννη, σερβίρίσε μας το γλυκό που περιέσπεψε από χθες.

— Ο νέος ύπηρέτης: Το έφαγε η γάτα, κύριε.

— Ο κύριος: Ποιά γάτα; — Ο ύπηρέτης: Πώς; Δεν έχετε γάτα σ' αυτό το σπίτι;

— ΣΙΠΙΝΟΗΡΕΙ

— Το ένστικτο μας κάνει να καταλάβωμε πως την εύτυχία μας πρέπει να την ζητήσωμε στον έαυτό μας.

— Π α σ κ α λ

— Το άληθινό μόνο είναι ωραίο: το άληθινό μονάχα άγαπιέται.

— Μ π ο υ α λ ώ

— Να είσαι ώριμος! αυτό είναι το πάν.

— Σ α ί ξ π η ρ

— Η άτομικότης των περισσοτέρων ανθρώπων είναι τόσο μηδαμινή κι' άσημαντή ώστε πεθαίνοντας δεν χάνουν τίποτα.

— Σ ο π ε ν ά ο υ ε ρ

— Η καλή φήμη είναι τόσο επικίνδυνη όσο και η κακή.

— Τ ά κ ι τ ο ς

— Η μουσική των γαμηλιών τελετών μας θυμίζει στρατιώτες όταν πηγαίνουν στον πόλεμο.

Ερρίκος Χάινε

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ-
ΜΑΝΤΙΣΤΟ ΦΡΙΚΗΣ,

ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

13ον-

Δυό ώρες αργότερα, φορούσα έναν χον-
δρο μανδύα και τραβούσα για το νεκρο-
ταφείο. Είχα πολλή δουλειά εκεί, την ό-
ποια έπρεπε να τελειώσω πριν ξημερώσει.
...Όταν κατά τα ξημερώματα επέστρε-
ψα στο ξενοδοχείο μου, παγωμένος από το
κρύο, ο Βιτσέντζο κοιμόταν άκομα.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Η μέρα των γάμων μου έφθασε επί τέ-
λους. Η τελετή θα ελάμβανε χώραν στις
ένδεκα. Έτσι, κατά τις δεκάμιση, ξεκί-
νησα από το ξενοδοχείο μου μαζί με τον
δούκα ντι Μαρίνα που με συνόδευε.

Όταν έφθασαμε στην εκκλησία έπρό-
σεξα ότι υπήρχε εκεί πολλός κόσμος. Οί
δικοί μου όμως προσκεκλημένοι, οι οποίοι
υπερέβαιναν τους τριάντα εκάθονταν σε ή-
διαίετο μέρος, που είχα φροντίσει να κα-
θορισθώ γι' αυτούς εκ των προτέρων.

Τους έχαιρέτησα με μίαν ελαφρά κλίσι-
της κεφαλής και προχώρησα στο βάθος,
για να περιμένω την μέλλουσα σύζυγό
μου.

Η εκκλησία αυτή με το γνώριμο περι-
βάλλον της μου θύμιε τον πρώτο μου
γάμο. Πόσο ήμουν ευτυχισμένος, αλήθεια,
τότε! Και πόσο την αγαπούσα τη Νίνα...

Έβαλα το χέρι μου στην τσέπη και
πήρα τη γαμψή βέρα... Την εξήτασα με
προσοχή.

Ήταν στιλπνή και έλαμπε. Φαινόταν
τελείως αμεταχείριστη. Και όμως δεν ή-
ταν παρά το ίδιο δαχτυλίδι που είχα θγα-
λει από το χέρι της Νίνας την προηγου-
μενη μέρα.

Ένας καλός χρυσοχόος το είχε στιλ-
δώσει με τόσο επιτηδειότητα ώστε νόμι-
ζε κανείς πως ήταν ολοκαίνουργιο.

Την στιγμή που το μεγάλο ρολόι της
εκκλησίας άρχισε να σημαίνει ένδεκα, έ-
φθασε η Νίνα. Έρχόταν με όλη την μεγα-
λοπρεπεία της σπτηριζόμενη στο μπράτσο
του γηραιού ιππότη Μαντρίνι. Το νυφί-
κο φόρεμά της ήταν όλο από λευκό δε-
λινό και το πέπλο της από δαντέλλα μυ-
θώδους αξίας. Όλα σχεδόν τα κομήμα-
τα που έφερε ήταν δικά μου δώρα.

Η τελετή του γάμου ήταν επιβλητική
και συγκινητική. Όλοι οι παρισταμένοι
παρηκολούθησαν με κατάνυξι την λειτουρ-
γία που έπαιζαν, όταν δε τελείωσε
και αυτή ο ιερέας μας κάλεσε να μεταλά-
βουμε των Άχραντων μυστηρίων, σύμφω-
να με τους κανόνες της καθολικής εκκλη-
σίας.

Όμολογώ ότι ένοιωσα μία όδυνήρη φρι-
κία να διαπερνά όλο μου το σώμα όταν
ο ιερέας άκούμπησε στα χείλη μου το λε-
ρό πατήρι.

Τί σχέσιον είχα εγώ με την αγνότητα
και την ειρήνη που υποτίθεται ότι μετα-
δίδει το τιμίο αυτό αίμα του Χριστού
στην ψυχή μας; Και όμως έ κ ε ί ν η, η
πραγματική δολοφονία, η έλευση ύπακρί-
τρια, δέχθηκε την Θεία Μετάληψη με την
έκφραση αγάλης στο πρόσωπό της...

Τέλος η γαμήλια τελετή τελείωσε. Δε-
χθήκαμε τα συγχαρητήρια των παριστα-
μένων και όταν πιά και ο τελευταίος, φί-
λος μας εύχθηκε την ευτυχία και την συ-
36

ζυγική αγάπη, προχωρήσαμε προς την έ-
ξοδο της εκκλησίας.

Η Νίνα άκτινοβολούσε ολόκληρη από
χαρά. Μου έσφιγγε με συγκίνησι το μπρά-
τσο και μου ψιθύριζε κάθε τόσο, κυττών-
τας με μέσα στα μάτια:

—Αγαπημένε μου...

Είχαμε φθάσει στο προαύλιο, όταν μία
νέα κοπέλλα με πολύ συμπαθητική φυσιο-
γνωμία έβριζε στα πόδια μας ένα μεγα-
λο μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα.

Λησμονώντας άπότομα τον ρόλο που
επαίξα, και χωρίς νάχω την παραμικρή
συναίσθησι του τί έκανα, άρχισα να πο-
δοπατώ με μανία τα δυστυχισμένα λου-
λούδια...

Η σύζυγός μου με κύτταζε με τρομο-
κρατημένο ύφος, ενώ η νέα κοπέλλα ώπι-
σθοχώρησε μερικά βήματα και άρχισε να
κλαίει, ψιθυρίζοντας:

—Παναγία μου, πώς τρόμαξα!

Δάγκωσα τα χείλη μου. Την ίδια στι-
γη κιόλας κατάλαβα πόσο άστοχη ήταν
η συμπεριφορά μου αυτή...

Μην άνησυχής, Νίνα! Είπα με φωνή
που προσπαθούσα να καμώ όσο το δυνα-
τόν πιο τρυφερή. Δεν είνε τίποτε. Η ψυ-
χασία μου φταίει. Τα κόκκινα τριαντά-
φυλλα τα μισώ. Μου θυμίζουν τόσο πολύ
το ανθρώπινο αίμα...

Εκείνη ρίγησε σύγχωρη. Τόνοιωσα
αυτό γιατί την κρατούσα σφιχτά απ' το
μπράτσο πάντοτε.

Τί φριχτή ιδέα! Ψιθύρισε. Πώς μπο-
ρείς να σκέπτεσαι ένα τέτοιο πράγμα και
μάλιστα μία τέτοια μέρα...

Μη με συνεντρίξεις, Νίνα, ψιθύρισε.
Είμαι, φαίνεται, πολύ κουρασμένος από
τις τελευταίες ετοιμασίες του γάμου μας.

Ίσως αυτό να συνετέλεσε...

Η Νίνα δεν άπίνθησε. Προχώρησα
μαζί ως την έξοδο και την δοήθησα να
μην πά στο όμάδι της. Ύστερα, μπήκα κι
εγώ και τραβήξαμε για το ξενοδοχείο μου
όπου μας περίμεναν για το φαγητό.

Μετά μία ώρα την ώδηγησα στο πολυ-
τέλες διαμέρισμα που είχε ετοιμασθώ ά-
πό την προηγουμένη, φίλησα το χέρι της
και την άφηκα μόνη.

Μπορείς να ετοιμασθής μ' όλη σου
την ήσυχία, αγαπημένη μου, για τον βρα-
δυνό χορό, της είπα φεύγοντας.

Ω, ναι, σ' εύχριστώ Καίσαρ. Θα
ξεκουραστώ λίγο και κατόπιν θα άρχισω
να ετοιμάζωμ. Πόσες συγκινήσεις, Θεε
μου, μέσα σε όλίγες ώρες... Και πόσες
άλλες ακόμη, ως το βράδυ.

Ναι, Νίνα μου... της είπα τρυφερά.
Όλα αυτά όμως θα έχουν τελειώσει πιά
ως άργα το βράδυ. Και αύριο, θα είμα-
στε έτοιμοι για το γαμήλιο ταξίδι μας,
μόνοι, ολομόναχοι και τρισευτυχισμένοι...

Την είδα να συγκινείται από τα λόγια
μου και να μου χαμογελά μ' ευγνωμο-
σύνη. Η ύποκριτριά! Χαμογέλασα κι ε-
γώ με κόπο και την άποχαρήτησα:

—Είς το έπανίδειν το βράδυ, Νίνα...

Όταν έμεινα μόνος στο δωμάτιό μου,
κάλεσα άμέσως τον Βιτσέντζο.

—Είσαι έτοιμος; τον ρώτησα.

—Αποφασισμένος για όλα, μου άπάν-
τησε χαμογελώντας.

Ο καλός μου Βιτσέντζο. Τό είχε πά-
ρει πιά άπόφασι ότι θα πήγαινε στο Ά-
βελίνο. Τού έδωσα τις τελευταίες μου

παράγγελίες και του παρέδωσα και το σι-
δερένιο κιβώτιο το οποίο περιείχε, χω-
ρίς να τό υποπτεύεται αυτός, 12.000 φρά-
γκα.

Αυτή ήταν η τελευταία καλή πράξις
που έκαμα. Το ποσόν αυτό τό ήταν άρ-
κετό για ν' αγοράση ένα μικρό σπιτάκι
κι' ένα άγρό και να κτίση την έρωτική
φωλιά του με την Λίλια...

Επίσης έδωσα στον Βιτσέντζο μία έ-
πιστολή για την κυρία Μόντι με την πα-
ραγγελία ότι δεν έπρεπε ν' άνοιχθώ προ-
τού περάση μία τούλάχιστον εβδομάδα.

Μέσα στην έπιστολή αυτή έξηγουσα κα-
τά ποιόν τρόπο έπρεπε να διατεθώ 'το πε-
ριεχόμενο του κιβωτίου και παρακαλούσα
την κυρία Μόντι να πάρη κοντά της την
γηραιά Άσσούντα και τον δυστυχισμένο
παράλυτο πιά Ιάκωβο, τον οποίο να πε-
ριποιηθώ ως την τελευταία του στιγμή.

Και τώρα που εξώφλησα το χρέος μου
προς εκείνους που με είχαν πραγματικά
αγαπήσει, δεν μου έμεινε πιά παρά ένα
μόνο πράγμα, αυτό που επί μήνες όλο-
κλήρους επιζητούσα: η έ κ δ ι κ η σ ι ς
μ ο υ !

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΟΥ

Ο χορός είχε άρχισει πρό πολλού. Η
αφρόκρεμα της άριστοκρατίας της Νεα-
πόλεως μας είχε κάμει την τιμή να δεχθώ
τις προσκλησεις μας και τώρα γέμιζε ά-
σφυκτικά την μεγάλη αίθουσα ύποδοχών
του ξενοδοχείου...

Και όλος αυτός ο γοητευτικός γυναι-
κόκοσμος που είχε έρθει προς χάριν μας
εκεί, αποτελούσε με τις πολυτελείς άμ-
φιέσεις, τις θαυμάσιες τουαλέτες και τα
έπισημα βραδυνά φορέματά του ένα ζω-
τανό μπουκέτο από ζωτικά λουλούδια.

Όστόσο, όλοι ώμολογούσαν ότι η Νί-
να ήταν η πραγματική βασίλισσα της βρα-
δυάς. Η όμορφιά της, πραγματικά, άκτι-
νοβολούσε τό βρόδυ αυτό. Ήταν μία αί-
θέρια όπτασία, μία έξωτική νεράιδα. Με-
σα στην θαυμάσια τουαλέττα της, που ή-
ταν κατασκευασμένη ολόκληρη από παλά
Ιταλική δαντέλλα άνυπολογίστου αξίας, η
Νίνα κινούσε τον θαυμασμό και την ζηλο-
τυπία όλων των παρευρισκομένων γυναι-
κών.

Διαρκώς την έχανα από κοντά μου. Και
όταν την ξανάβρισα, ήταν πάντα περι-
στοιχισμένη από ένα κύκλο θαυμαστών,
που της ψιθύριζαν τα κολακευτικώτερα
λόγια.

Μιά-δυό φορές μονάχα χορεύαμε μαζί.
Κι' όταν για μία στιγμή της παραπονέ-
θηκα γι' αυτό, στράφηκε και μούπε με έ-
να γοητευτικό χαμόγελο:

—Μά, Καίσαρ, δεν ξέρεις ότι άπόψε
δεν άνήκω σε σένα, αλλά στους καλεσμέ-
νους μας;

Ναι, αλλά... έτσι γρήγορα ξεχνάς
πώς πρό όλίγου μόλις παντρευτήκαμε; της
είπα με παράπονο.

—Είσαι ζηλιάρης, βλέπω, και γέλασε
θυρυβώδως. Αλλά μ' άρέσει έτσι γιατί
αυτό σημαίνει πως μ' αγαπάς...

Δεν μίλησα. Δεν είχα καμμία διάθεσι
για χαριεντισμούς. Δοκίμαζα μόνο τον βα-
θμό της ύποκριτικής τέχνης της. Και διε-
πίστωνα διαρκώς ότι ήσαν άδυστη...

Η ώρα περνούσε στο μεταξύ πολύ γρή-
γορα. Είχε σημάνει ήδη η ένδεκάτη και
το «σουπέ» είχε όρισθί για τα μεσάνυ-
χτα. Δεν έπρεπε να χάνω καιρό. Η στι-
γη που περιμένα με τόση άγωνία είχε
φτάσει. Επί τέλους! Επί τέλους!

Πλησίασα άργά την Νίνα, για μία στι-
γη που την είδα μαζί με τον πρίγκηπα
ντε Μανζόνα και άφοι έξήτησα συγγνώ-
μη γιατί διέκοφα τόσο άπότομα την συ-
νομιλία τους, ψιθύρισα στο αυτί της γυ-
ναίκας μου:

—Αγαπητή μου Νίνα. Έπιτρέψε μου
να σού θυμίσω την ύπόσχεσί σου.

Τό πρόσωπό της έλαμπε άπότομα από
χαρά. Τα μάτια της σπινθηροβόλησαν.

—Είμαι τρομερά άνυπόμονη να την εκ-
πληρώσω, μου άπάντησε πρόσχαρη. Πές
μου πότε και πού;

—Τώρα άμέσως, αν θέλεις, της είπα.
Θυμάσαι τον μικρό διάδρομο στο πίσω
μέρος του ξενοδοχείου απ' τον οποίο μπή-
καμε σήμερα τό πρωί όταν γυρίσαμε απ'

το ξενοδοχείο;

—Ναι, τον θυμάμαι πολύ καλά.

—Λοιπόν, θα σε περιμένω εκεί σε εί-
κοσι λεπτά. Δεν πρέπει να μάς κατα-
λάβη κανείς όταν θα βγαίνουμε απ' εδώ.

Η Νίνα ένευσε κατάφατικά.

—Αλλά, πρόσθεσα άγγίζοντας το φό-
ρεμά της, πρέπει να φορέσης κάτι πιο
ζεστό, θα παγώσης μ' αυτό...

—Έχω μία μακρυά γούνα που με σκε-
πάζει ολόκληρη σχεδόν. Νομίζω ότι είνε
ότι χρειάζεται. Δεν πιστεύω άλλωστε να
πάμε πολύ μακριά...

—Όχι πολύ μακριά.

—Και θα γυρίσουμε νωρίς; Πρέπει να
προλάβουμε το σουπέ...

Χαμήλωσα το κεφάλι.

—Φυσικά, είπα.

—Σε δειδάω, ότι άνυπομονά έξαιρετι-
κά να κάμω τον περίπατό αυτό... Λοι-
πόν, είμεθα σύμφωνοι. Μετά είκοσι λεπτά
της ώρας θα σε συναντήσω στο μέρος
που μούπες. Έν τώ μεταξύ σε άποχαι-
ρετώ, γιατί ύποσχεθήκα στον μαρκήσιο
Γκουάιντο να χωρέσωμε τό βάλς αυτό μαζί!

—Όρεθούαρ, Νίνα, άπίνθησα χαρού-
μενος.

Ήταν πραγματικά η χαρά μου πολύ
μεγάλη. Βγήκα από την αίθουσα του χο-
ρού και διευθύνηκα με γρήγορο βήμα
στο δωμάτιό μου, άνυπόμονος να μετα-
μορφωθώ πάλι σε Φάβιο Ρομάνι...

Κοιτάσσα άρκετά για να επιτύχω αυτό
που ήθελα. Είχα όμως ύπομονη. Όταν
ύστερα από λίγη ώρα κυττάχκα στον
καθρέφτη, δεν άναγνώρισα τον... εαυτό
μου! Ήμουν ο Φάβιος Ρομάνι και πάλι,
με μόνη την διαφορά ότι τα μαλλιά μου
ήσαν λευκά.

Πήρα από τό συρτάρι του γραφείου
μου ένα στενόμακρο, καλά άκονισμένο,
στιλέτο μιλανεζικό και τόκρυψα στην έ-
σωτερική τσέπη του σακκακιού μου.

—Ίσως να μου χρειασθώ! ψιθύρισα.

Και τώρα πιά δεν έμειναν παρά οι ά-
ποδείξεις. Ναι, οι αποδείξεις. Τις είχα
όμως ήδη ετοιμάσει. Πρώτα απ' όλα τα
πράγματα που είχαν ταφή μαζί μου: τό
μικρό μενταγιόν μέσα στο οποίο βρισκό-
ταν οι φωτογραφίες της γυναικός μου και
της κόρης μου, η άσημένια θήκη των έπι-
σκεπτηρίων, που μου είχε δωρήσει η Νίνα
και ο Έσταυρωμένος που είχε τοποθετή-
σει στο στήθος μου ο καλός εκείνος μο-
ναχός.

—Όλα είνε εν τάξει, έμονολόγησα.

Εψάξα με προσοχή και στα δυό δωμά-
τιά μου. Είχα καταστήσει και τό παρα-
μικρότερο ίχνος της επί γής παρουσίας
μου. Δεν έμειναν εκεί παρά τα έπιπλα και
μερικά άντικείμενα μικρής αξίας τα οποία
όταν τα έκποιούσαν θα έξωφλούσαν τον
λογαριασμό μου προς τό ξενοδοχείο.

Έρριξα και πάλι μία ματιά στον κα-
θρέφτη.

—Ναι, είμαι πάλι ο Φάβιος Ρομάνι!
φώναζε ένθουσιασμένος.

Πράγματικά, κανένας απ' όσους με εί-
χαν γνωρίσει πρό του θανάτου μου δεν
θα μπορούσε να έχη την παραμικρότερη
άμφιβολία.

Είχα θγάλει τό φράκο μου και φορού-
σα ένα χονδρό σκωτσέζικο κοστούμι. Ά-
πό πάνω έρριζα ένα μεγάλο μανδύα που
με σκέπαζε ολόκληρο.

Σήκωσα τό γακάκι μου για να κρύψω
τό στόμα μου και φόρεσα στο κεφάλι μου
ένα μαλακό καπέλλο με πλατύ μπόρ, τό
οποίο έχωσα ως τ' αυτιά μου.

Έτσι όπως ήμουν υμνόμενος, ήμουν βέ-
βαιος ότι κανείς δεν θα μπορούσε να ξε-
χωρήση τα χαρακτηριστικά μου, και πρό
παντός αυτή, την οποία θα συναντούσα
στον σκοτεινό διάδρομο που φωτιζόταν
μόλις από μία μικρή λάμπα.

Όταν, την άρισμένη ώρα έφτασα στον
τόπό του ραντεβού μας, η Νίνα δεν είχε
φανή ακόμη.

—Άρχισα να κόβω βόλτες με άνυπομο-
νησία που μόλις συγκρατούσα, κατά μί-
κος του διαδρόμου. Πέρασαν άλλα πέντε
λεπτά χωρίς να φανή η Νίνα.

—Όπου κι' αν άπλώσω τα χέρια

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

ΤΟΥ Ι. ΖΩΖΕΦ ΡΕΝΩ

Ένας ύπόκοφος κρότος εκρήξεως συ-
νέταραζε τό ύπόγειο καταφύγιο και
δροχή από κομμάτια τοίχου ένοιωσαν
να πέφτουν άπάνω τους όσοι κατέφυγαν
έκει μέσα. Δυό που βρέθηκαν κοντά-
κοντά άρχισαν να κουβεντιάζουν, μέσα
στο πυκνό σκοτάδι, που άπλωνόταν γύ-
ρω τους:

—Αυτή τη φορά δεν είνε η πολωνι-
κή άντιαεροπορική άμυνα, είνε δόμδα
γερμανική. Κατοικείτε στο σπίτι αυτό,
κυρία μου;... η δεσποινίς;...

—Δεσποινίς... Είμαι δακτυλογράφος
σε μία γαλλική Τράπεζα. Μόλις άκούσα
την σειρήνα έτρεξα στο πρώτο κατα-
φύγιο που βρέθηκε κοντά μου. Ο τρί-
τος συναγερμός σήμερα. Καύμενη Βαρ-
σοβία!

—Από τον τόνο της φωνής σας άν-
τιλαμβάνομαι ότι είσθε από την Άλσα-
τία, δεσποινίς. Θυμώμαι ένα τραγου-
δάκι από τα μέρη εκείνα που άρχίζει
έτσι: «Ξέρω δυό μάτια γαλανά...».

—...δυό μάτια, δυό άστέρια...» συνέ-
χισε η νέα στον γνωστό ήχο του τραγου-
διού.

—Νινόν, Νινόν, φώναζε τρέχοντας
κοντά της.

—Κι' εγώ είμαι από τη Λωρραίνη,
εξήγησε ο κύριος. Το συνταγμα μου με
περιμένει εκεί. Δεν κατάρθωσα να φύ-
γω ακόμη από την Βαρσοβία. Μά για
σταθήτε! Άκούτε; Η άντιαεροπορική
άμυνα ξαναρχίζει. Δεν την έχουμε κα-
λά. Και να σκεθώ κανείς πως βρισκό-
μαστε μέσα σε μαύρο σκοτάδι, χωμέ-
νοι μέσα στο ύπόγειο αυτό, μέσα στη
γη, σε βάθος δέκα μέτρων! Δεν ξέρω,
αλήθεια, αν είσθε ξανθή ή καστανή...

—Παράξενη περιέργεια! Μαντέψτε!
—Πώς να τό μαντέψω! Άδυνατον.
Τούλάχιστον, πείτε μου τόνόμά σας.

—Αυτό, εύχριστός. Με λένε Νινόν.

Μία τρομακτική έκρηξις! Δυό λεπτά
σιωπή και ύστερα ένα φοβερό κατρακύ-
λισμα. Όλόκληρο τό σπίτι γκρεμίσθη-
κε...

—Αφού πέρασε άρκετή ώρα:

—Πού είσθε; Πού βρίσκεσθε; ρώτη-
σε ο κύριος με δραχνη φωνή. Αισθάνο-
μαι τό πρόσωπό μου μέσα στο αίμα.

—Νά, είμαι εδώ δίπλα σας. Κι' εγώ
πληγώθηκα στο πρόσωπο... Ιδίως τα
μάτια μου με καίνε...

—Όπου κι' αν άπλώσω τα χέρια

Μετά πέντε μήνες εκείνος βρίσκεται
σ' ένα έλβετικό νοσοκομείο, στο οποίο
είχαν μεταφερθώ οι τραυματίες της Πο-
λωνίας.

Ρωτά τον γιατρό:

—Θα μου επιτρέψετε, επί τέλους, να
κυτταθώ στον καθρέφτη;

—Ναι άμέσως τώρα αν θέλετε. Προ-
ηγούμενος όμως σκεφθήτε ότι ζητε και
υπάρχετε ως εκ θαύματος. Οί τραυμα-
τιοφορείς της πολωνικής αεροπορικής
άμυνας σας έδωσαν μέσα από τα έρει-
πια, εκεί της Βαρσοβίας, σχεδόν πεθα-
μένο. Είσαστε τελείως παραμορφωμέ-
νος. Θα έλεγε κανείς πως μόνον η θέ-
λησίς σας ενίκησε τό θάνατο.

—Ναι, γιατί ήθελα να ζήσω και να
ξαναβιά την γυναίκα που βρισκόταν έ-
κείνη την στιγμή κοντά μου.

—Στό παραλήρημά σας, έλέγατε
διαρκώς ένα όνομα: «Νινόν, Νινόν!»,
Όταν σας παρέλαβα τό πρόσωπό σας
ήταν μία μεγάλη πληγή. Το μπάλωσα,
τό διόρθωσα όπως μπορούσα καλύτερα.
Άλλα κυτταθώτε μόνος σας στον κα-
θρέφτη...

—Θεέ μου! Εγώ είμαι αυτός;
—Να είσθε εύχριστος όσον ότι κατά
τά άλλα είσθε υγιής και πρό παντός
ότι δεν χάσατε τα μάτια σας. Έλάτε
μαζί μου στην αίθουσα των έπιτόκων
να δώτε. Όλες οι γυναίκες που βρισκό-
νται εκεί μέσα και περιμένουν να γίνουν
μύτες, όλες έχουν χάσει για πά-τα
την όρασί τους. Μην κάνετε θόρυβο,
για να μην καταλάβουν πως είμαστε
κοντά τους.

—Αλήθεια γιατρέ μου, δεν είδα τρα-
γικώτερο θέαμα και...

Στάθηκε ν' άκούση. Μέσα στις δι-
ηλίες των γυναικών διέκρινε ένα τραγου-
δι: «Ξέρω δυό μάτια γαλανά, δυό μά-
τια, δυό άστέρια...».

Εφώνασε: «Νινόν!... Εγώ είμαι, Νι-
νόν».

Έπεσε επάνω του και τον άγκάλια-
σε.

—Γιατρέ μου, αυτή τη γυνίκα θα
την πάρω μαζί μου. Θέλω να την πάρω
άμέσως για να γεννηθώ τό παιδί μας
στη Γαλλία.

Και ύστερα πρόσθεσε σε χαμηλή
φωνή:

—Τό ότι δεν βλέπει αυτό θα είνε ί-
σως η ευτυχία μας, γιατί δεν θα με
βλέπη όμως είμαι...

Όταν εκείνος άπομακρύνθηκε, έτρε-
ξε η Νινόν κοντά στο γιατρό και του
είπε:

—Γιατρέ μου, σας ίκετεύω! Μην
του πείτε ότι δεν έχωσα έντελώς την ό-
ρασί μου και πως από κοντά βλέπω και
ότι πρό όλίγου τον είδα όπως είνε. Δεν
θα πιστώση πως τον άγαπά. Και δ-
μως τον λατρεύω από τη στιγμή που
πιστώσαμε ότι πεθαιώνα μαζί. Θαμ-
νοι μέσα στα έρειπια...

Ι. ΖΩΖΕΦ ΡΕΝΩ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

Κουδεντούλες

Ανατολικό ζήτημα έγινε με την ιστορία των τεσσάρων κοριτσιών που έπλησαν μόνα τους, χωρίς καβαλιέρο να διασκεδάσουν λίγο και να καταλάβουν κι' αυτά ότι είναι άπορες. Άλλοι συνηγόρησαν υπέρ αυτών, άλλοι τα κατέκριναν και οι περισσότεροι κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι με την σημερινή εξέλιξη των συνθηκών της ζωής δεν πρέπει να κατηγορούμε μερικά πράγματα. Έτσι και αν δεν μας φαίνονται εκ πρώτης όψεως σωστά.

Συμφωνώ απόλυτως με όσα έγραψε κάποια συνάδελφος ότι δεν πρέπει να κατακρίνουμε κανείς τα τεσσάρων αυτά κορίτσια αν απεφάσισαν κι' αυτά ν' αφήσουν τις προλήψεις και να διασκεδάσουν χωρίς καθαλή αίσθηση να μην εδωσαν άφορητο σε σχόλια με την συμπεριφορά τους. Με το να πάνε, να πιούν λίγη ρετινόνα και να καθίσουν λίγη ώρα στην ταβέρνα να κουδεντιάσουν, ν' αστεϊαστούν, να γελάσουν, δεν ένοχλουν κανένα, ούτε βίγουν τας προλήψεις. Άλλα είναι τα άτομα: το να παρουσιάζονται γυναίκες μεθυσμένες και να τραγουδούν στους δρόμους, να άρχισουν να φωνάζουν, μόνον και μόνον με την δικαιολογία ότι συνδεύονται από άνδρες. Άλλα είναι τόσο περίεργη κάποτε οι άνθρωποι. Δικαιολογούν τις γυναίκες που παρεκτρέπονται φθάνει να συνδεύονται από «καθαλιέρους» και δεν συγχωρούν ένα άδικο και σεμνό γλυτάκι τεσσάρων κοριτσιών. Πολύ καλά λοιπόν θα κάνουν αυτά τα κορίτσια να διασπούν και να ξεναπάνε μόνα τους στην ταβέρνα έναν τους καλή κέφι, έχοντας μόνον υπ' όψιν να έχουν μια συμπεριφορά κομψή και αξιοπρεπή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΕΣ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ

Η προσεχής άνοιξη θα μας παρουσιάσει μια δόκιμη σειρά από χαριτωμένα ταγεράκια, ένα ωραιότερον του άλλου.

Η αλήθεια είναι πως τα ταγεράκια αυτά πολύ λίγο ανταποκρίνονται στη γενική εντύπωση που έχουμε για τα ταγέρ, διότι ως επί το πλείστον θα είναι καμωμένα από καθαρό είδος μεταξωτό που μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για τουαλέττα. Έτσι βλέπουμε ταγέρ από μεταξωτά υφάσματα έμπριμέ, σκατσέζικα και άλλα παμοικία.

Οι Παρισιοί Οίκοι αμυγνώνονται ποιος θα παρουσιάσει την ωραιότερη σειρά μοντέλων. Κοιμήτοια λ.χ. ταγέρ είναι από σατέν έμπριμέ ασπρόμαυρο με μπλουζίτσα από σατέν λευκό.

Άλλο από ταφτά έμπριμέ μπλε μαρέν και κόκκινο με μια μπλουζίτσα επίσης κόκκινη. Σχεδιαστάδες βλέπουμε συνδυασμούς ζακέτας διαφορετικής από τη φούστα σαν άφορξ το χρώμα κι' ενίοτε και το είδος του υφάσματος. Οι αντίθετοι πάντως είναι πολύ κτηνικές.

Κατά γενικόν κανόνα τα ταγεράκια αυτά έχουν φουστές πολύ κλός και ζακέτες άρρισωτές στη μέση με φόρδος κάτω είτε με βοήθεια μικρού κλός ή με μπάσκετ.

Η μεγάλη αυτή μόδα των ταγέρ έμπριμέ ακόμη και τις θραυνές τουαλέττες και πολλές έχουν κάτι που θυμίζουν ταγέρ ή φοδεράκια ή

ενίοτε στο λαιμό που θυμίζει κλεισίμα ζακέτας ή πιαστρον που απομιμείται την μπλούζα, μπασκα κάτω από τη μέση και τσέπες στη φούστα.

Συνήθιζαν επίσης τα γανιρίσματα από πασιαντερί με τρέσσες, με κεντημένα σειρήνια και κομψά. Αυτά τα τελευταία ποτέ δεν έπαισαν να χρησιμοποιούνται και να αποτελούν μέρος του γανιρίσματος μιας τουαλετίτσας άπορματος, μιας μπλούζας ενός φορέματος σεμνιάς.

Το σπίτι

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ένα τίποτε κάποτε συντελεί στο να δώσουμε μια άραία εμφάνιση σ' ένα δωμάτιο. Έν πρώτοις λίγα λουλούδια στα βάζα, δυο καρεκλίτσες νησιώτικες, ένα τραπέζι, μια λαμπτήρα μ' ένα κομψό άμπαλο, ένα παλιό έπιπλο τοποθετημένο με γούστο, ένα γραφειάκι κι' άμωσος άλλάζει όλη ή όψη του δωματίου. Θα μου πείτε «άλλα αυτά για ν' τα έχουμε πρέπει να τ' αγοράσουμε». Φυσικά, χωρίς ένα μικρό έξοδο δεν γίνεται τίποτε, αλλά ή φαντασθήτε ότι πρέπει να ξοδεύετε δολάρια, η περιουσία. Υπάρχουν τσέπες ή καιρίες που μπορεί κανείς ν' αγοράσει έπιπλα αξίας πληρώνοντας ελάχιστα: Οικογένειες που φεύγουν, άλλες που θέλουν ν' αλλάξουν έπιπλα, άλλες που έχουν ανάγκη.

Εκείνο που σάς συνιστώ είναι να μη διάζεστε στην αγορά των έπιπλων σας εκτός φυσικά αν διαδέχεται ένα μεγάλο ποσό γι' αυτόν τον σκοπόν. Αν όμως δεν συμβαίνει αυτό τότε πρέπει να τριγυρνάτε πολύ στους οίκους εύκαριών, πρέπει να διαβάσετε τις εφημερίδες που δημοσιεύουν άγγελίες για πωλήσεις έπιπλων και ασφαλώς με τον τρόπο αυτό θα μπορέσετε να έπιπλασέτε το σπίτι σας ξοδεύοντας σχετικά ελάχιστα χρήματα.

Έπειτα δεν είναι μόνον το τί θα αγοράσετε, μεγάλη σχέση έχει ο τρόπος με τον όποιον θα το τοποθετήσετε, διότι μια κακή τοποθέτησις

καταστρέφει ενίοτε το σύνολον. Γι' αυτό βλέπουμε πολλές φορές άραία έπιπλα που δεν αποτελούν άραία σύνολον μόνον και μόνον διότι δεν είναι διαμένα με γούστο.

Ο καλλωπισμός

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΕΡΙΑ

Μπορώ να έχω όμορφα χέρια άφοι άνακατέωμαι στις δουλειές του σπιτιού; μου γράφει μια άναγνωστρια και έπί του προκειμένου της απαντώ:

Είτε θέβαια κάπως δύσκολο να διατηρήση μια γυναίκα τα χέρια της σε καλή κατάσταση όταν κάνει βαρείες δουλειές μέσα στο σπίτι, δηλαδή πλύσιμο πιάτων, πλύσιμο ρούχων, σφουγγάρισμα, ξεσκόνισμα, αλλά με λίγη προσοχή μπορεί να το επιτύχει. Πρέπει να έχη υπ' όψιν της ότι δεν θα κάνει βαρείες δουλειές αν δεν φορή γάντια, δηλαδή για το ξεσκόνισμα, το σκούπισμα, το κοψίμο χορτών, καθάρισμα πατατών κτλ. Όσο για το πλύσιμο των πιάτων μπορεί να χρησιμοποιή ένα ξύλο με δούρτσα και νήματα που δουλεύει στη ζεστή σαπουνάδα και με αυτά πλύνονται τα πιάτα χωρίς να βραχούν διάλυ τα χέρια. Διότι εκείνο που δαλπτεί τα χέρια, τα θραίνει, τα ζαρώνει και τα άγειρεί είναι το δούτηγμα των χεριών όπο το ζεστό στο κρύο και τάνάπαλιν. Λοιπόν, πρέπει να το άποφύγετε. Άλλως τε και τα πιάτα πλύνονται καλύτερα έτσι, διότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε καυτό νερό ένω δν δουλεύουμε τα χέρια δεν μπορούμε να το κάμωμε. Μένει το πλύσιμο των ρούχων. Γι' αυτό δεν γίνεται τίποτε απόλυτος, αλλά το μόνο που μπορούμε να κάμωμε είναι μετά τη δουλειά μας να περιποιηθούμε τα χέρια μας δάζοντας γλυκερίνη με λευκό ή γλυσαρόλε νι' άμιντας φουρνάτες όλη τη νύχτα γάντια. Έτσι τα χέρια μας διατηρούν την άπλοτήτά τους και την λευκότητά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η κουζίνα σας

Ο μπακαλιάρος είναι μια θρεπτική τροφή και γίνεται με άφοδους τρόπους.

Βραστός μπορεί να σεβρισιθώ με

δωρη σάλτσα, με σάλτσα κόκκινη-γούλια, με μαρούλια κτλ. Τηναντός με σκορδαλιά, αλλά εκτός αυτών τρώγεται ο μπακαλιάρος και πλάκι και γιαχνί με διάφορα χόρτα: σπανάκι, πράσσα, πατάτες. Άλλος τρώει σεβριρίσματος του μπακαλιάρου είναι τα κροκέτα που γίνονται με κομμάτια από ψαχνό μπακαλιάρου, τα όποια άνακατέωμε με σάλτσα μεσαμέλ, τα τυλίγουμε με αγό και γαλέττα και τα τηνανίζουμε με δούτυρο.

Άλληλογραφία

Χ. Χ. Χ., Ένταθα. — Για το χρώμα των μαλλιών σας να χρησιμοποιήτε χαμομήλι δυνατό μετά κά-θε σας λούσιμο και να μην άρκησθε μόνον εις αυτό, αλλά να βρέχετε συχνά τις ρίζες. Μπορώ να σας συστήσω και όξυενό, αλλά να μη το χρησιμοποιήτε πιδό πολύ από μια φορά την έβδομάδα. Για το μπιμπικια να κάνετε άτμόλουτρα και ύστερα να τα άφαιρήτε με ένα κοκκάλιο άντικείμενο.

ΤΡΕΛΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ. — Τακτικό δούρτισμα θα έλαττώση κάπως την σγουρότητα των μαλλιών σας και χρίσις μπριγιαντίνης.

Δίδα Ζ α ζ α Κ α τ σ ι μ α ν δ ή, Πειραιά. — Για να μη σπάσουν τα νύχια σας θα κάνετε το εξής: 1—2 φορές την έβδομάδα θα τα δούτατε σε λάδι φαγητού ζεστό, θα τα άφηνετε 5 λεπτά της ώρας και ύστερα θα τα σκουίζετε. Περιττό να σας έξηγησώ ότι για να φέρε άποτέλεσμα αυτό δεν πρέπει να είναι δερνικωμένα τα νύχια σας.

Ξ α ν θ ο υ λ α ν Ν. Σ. Σ. — Δυστυχώς μόνον το βάψιμο θα φέρη άποτέλεσμα ριζικόν, αν θέλετε όμως να το άποφύγετε να αγοράσετε κρυστόν καστανόχρωμο και με αυτό να σκουραίνετε τα φρύδια σας.

Advertisement for 'Νεανίαν Ορμόνη' (Neonian Hormone) by 'BRILLANTINE EDELWEISS'. The text describes it as a product for women's health and beauty, mentioning its benefits for skin and hair. It is available at 'Παράκατονη' (Parakatonē) and 'Φαρμακευτική Έταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»' (Pharmaceutical Company «MINERVA»).

ΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ

Περιπετειώδες έξωτικό διήγημα υπό ΜΑΡΙΝΟ

Το σπίτι του Σίγκμουντ Μπλάκ, στην παγωμένη έρημο της Άλάσκας, ήταν άνοιχτο για όλους. Άκόμη και όταν ο ιδιοκτήτης άπουσίαζε, πηγαίνοντας κυνήγι, κάθε κουρασμένος ταξιδιώτης, ταλαιπωρημένος από το κρύο και την πείνα, μπορούσε να μπη έλεύθερα εκεί μέσα, άφοι ή πόρτα ήτανε πάντα άνοιχτή.

Από το γυμνό δωμάτιο του ίσογειού άνέβαινε κανείς μια ξύλινη σκάλα και άφοι περνούσε μια καταπακτή, βρισκόταν στο δωμάτιο του πρώτου πατώματος, όπου εύρισκε παντός είδους έργα-λεία, ένα τραπέζι πάντα στρωμένο και ένα κρεβάτι από διάφορα γουναρικά, όπου μπορούσε να άναπαυθώ ως τη στιγμή που θα άπεφάσιζε να ξεναφύγη.

Την ιερή αυτή φιλοξενία του Σίγκμουντ Μπλάκ την ήξεραν όλοι και δεν υπήρχε άνθρωπος, τίμιος ή κακοποιός, που να μην πέρασε έστω και μια νύχτα στο σπίτι του, δίχως να του κλέψη το παραμικρό. Όσοι ήθελαν να συναντηθούν με κάποιον γνωστό τους, ένώ έξω έμούγκριζε ή χιονοθύελλα, δεν εύρισκαν καταλληλότερο μέρος από το φιλόξενο εκείνο σπίτι.

Έτσι, ήρθε μια μέρα και ή Άλίνα Κρόιντερ, είδοπισημένη από τον άρραδωνισακόν της, τον Λιούις Χούμπ, με τον όποιον έπρόκειτο να στεφανώθη ύστερα από λίγες μέρες. Ήθελαν να κα-νονίσουν τις λεπτομέρειες του γάμου και σε όλη την περιφέρεια δεν υπήρχε καταλληλότερο μέρος άπ' αυτό.

Ο Μπλάκ, που ήταν πιά γέρος με άσπρα μαλλιά, και ήταν διατηρούσε όλη τη σωματική του ρώμη, υποδέχθηκε την νέα με πατρική στοργή, και μετά της είπε:

— Άκουσε, κόρη μου, έδώ μέσα δεν διατρέχεις τον παραμικρόν κίνδυνο. Αυτό το σπίτι το σέβονται όλοι, άκόμη και οι κακοποιοί. Μπορείς λοιπόν να μείνης όσο θέλεις έδώ, προσμένοντας τον άρραδωνισακόν σου. Έγώ θα δώ για κυνήγι...

— Θα με κλείσης λοιπόν μέσα; έρώ-τησε ή νέα.

— Και νάθελα δεν θα μπορούσα, γιατί έδώ δεν υπάρχουν κλειδαριές. Άλλά σοι ξεναλώω: κίνδυνος δεν υπάρχει κα-νένας.

Ο Μπλάκ έφυγε και ή Άλίνα σαν έμεινε μόνη άναψε ένα λυχνάρι που ήταν άπάνω στο τραπέζι, γιατί είχε άρχισει να βραδυάζη, έφαγε κάτι προχειρο και μετά ξαπλώθηκε στο κρεβάτι, έτσι όπως ήταν ντυμένη, για να ξεκουρασθώ και να ζεσταθώ.

Σε λίγο ή γλυκειά εκείνη θαλπωρή της έκλεισε τα μάτια όταν άκουσε την πόρτα της είσοδου να άνοίγη με ένα χτύπημα και τινάχθηκε άπάνω. Ποιός νάταν αυτή την ώρα; Ο Μπλάκ δεν μπορούσε δέβαινα να έπιστρέψη τόσο γρήγορα από το κυνήγι και ο Λιούις, σύμφωνα με το σημείωμά του, θα άργούσε άκόμη νάρ-θω.

Στάθηκε λίγο ν' άκροασθώ, άκουσε κάτι άόριστους θορύβους, αλλά καμιά άμιλία.

— Κύριε Μπλάκ, είσαι σύ; έφώναξε τότε.

Ένα βραχνό μουγκρητό της άπάντησε, ένώ τα σκαλοπάτια της ξύλινης σκάλας άρχισαν να τρίζουν κάτω από βαρεία ήματα.

Η Άλίνα ένοιωσε την καρδιά της να παγώνει. Ποιός έσκει... Κανένας τυχοδιώκτης ή κακοποιός που δεν σέβεται το φιλόξενο εκείνο σπίτι, ξέροντας ίσως ότι ο ιδιοκτήτης του λείπει, έρχεται να λη-στέψη.

— Λιούις! προσπαθεί ή δύστυχη, να φωνάξη, αλλά ή φωνή της πνίγεται άπό τον τρόπο που της έχει παγώσει τώρα την ψυχή.

Ένα δεύτερο βραχνό μουγκρητό άκούεται, μαζί με το τρίξιμο της σκάλας κάτω από το βάρος εκείνου που άνέβαι-νει. Όλο και πιδό προμαχμένη, ή νέα κυττάει τριγύρω, προσπαθώντας να βρη ένα όπλο για να άμυνθώ. Βλέπει ένα μεγάλο τσεκούρι, άκουμπισμένο σε μια γωνιά, το άρπάξει, το σηκώνει ψηλά και στέκεται άπάνω από την καταπακτή που πρόκειται ν' άνοίξη. Μετανοεί που δεν έσυρε έως εκεί κανένα έπιπλο, για να μην μπορέσει κανείς να άνοίξη άπό κάτω, αλλά τώρα πιά είναι πολύ άργά...

Η βαρεία σανίδα της καταπακτής άνασηκώνεται σιγά - σιγά, σπρωγμένη άπό ένα πελώριο κεφάλι, τριχωτό, κατά-μαυρο, που φαίνεται τερατώδες στο χλω-μό φως του λυχναριού. Είναι το κεφάλι μιας πελώριας μαύρης άρκούδας, της ό-

ποιάς διακρίνεται τώρα ο χονδρός σέρ-κος και ή πλάτη.

Με μια κραυγή φρίκης και με τη δύναμη της άπελπισίας, ή Άλίνα όρμάει άπάνω στο θηρίο και με το τσεκούρι που κρατάει στο χέρι, του καταφέρει ένα γε-ρό χτύπημα στο κρανίο. Ένα βραχνό μουγκρητό άκούεται τότε και ο γδούπος ενός σώματος που κατακυλάει άπό τη σκάλα και σταματάει κάτω, στη σιγή του θανάτου.

Λαχανιασμένη από τη συγκίνηση και την προσπάθεια, ή νέα σπεύδει να κλεί-ση την καταπακτή, άπάνω άπό την ό-ποια τοποθετεί ό,τι μπορεί. Έπειτα πέ-φτει ξανά στο κρεβάτι, προσμένοντας την έπιστροφή του Μπλάκ.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και άκούει δή-ματα κάτω και μια γνωστή φωνή να την φωνάζει:

— Δεσποινίς Κρόιντερ, έγώ είμαι!...

Μα τί συνέβη έδώ;

Η νέα έλευθερώνει την καταπακτή, την άνοίγει και βλέπει τον ιδιοκτήτη του σπιτιού να κουβαλάη στον ώμο έναν ά-ναίσθητο άνθρωπον, με το πρόσωπο κα-ταματωμένο...

— Ήρθε μια μαύρη άρκούδα... άρχι-σε να το άφήγηται αυτή, άκόμα τρομα-γμένη.

— Καλέ τί άρκούδα κάθεσαι και μου λές!... Παρ' όλignon να τον σκότωνες!... Για ιδές!

Η Άλίνα παρατηρεί καλά το αίματω-μένο πρόσωπο και μια σπαρτακική κραυγή δγαίνει άπό το στήθος της.

— Ο Λιούις!... Ο άγαπημένος μου Λιούις!... Άχ, τί έκανα!...

Μην άνησυχής, άγαπητή μου, της λέει ο γέρος. Η κατάσταση σου δεν είναι τόσο άπελπιστική όσο φαντάζεσαι... Άλλά με τί δύναμη τον χτύπησες! Ά-νοίξεις στα δύο το κρανίο του άρκουδι-σιου ταμαριού που φορούσε χιά να προ-φυλαχθώ καλύτερα άπό το κρύο και παρ' όλίγο να τούσπαζες και το δικό του το κεφάλι. Με δεν έρώταγες προηγουμένως ποιός είναι;

— Έρώτησα, αλλά μου άπάντησε μ' ένα μουγκρητό. Πού να ξέρω ή δυστυ-χής!...

Την αίτία την έμαθαν κατόπιν, όταν ο νέος συνήλθε και μπόρεσε να μιλήση. Μια καταραμένη βραχνάδα του είχε άφαιρέ-σει σχεδόν τελείως την λαλιά και ή λίγη φωνή που του έμεινε άκούόταν σαν βρα-χνό μουγκρητό. Το εύτύχημα δέ είναι, ότι σε λίγες μέρες έγινε τελείως καλά άπό την βραχνάδα και τις έπιπόλαιες πλη-γές του, έτσι που μπόρεσε να τελείση τους γάμους του με την άγαπημένη του Άλίνα.

ΜΑΡΙΝΟ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΩΣ ΘΑ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΕ

Έ π ι σ κ έ π τ η ς: Πού είναι ο μπα-μπαός σου, Μαρία;

Μ α ρ ί α: Στο χαιροτροφείο. Θά τον γνωρίσετε που φορεί ένα ψάθινο καπέ-λο.

ΤΙ ΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕ

Στο ρεστωράν.
Ο π α λ α τ η ς: Δεν μου λές, γκαρ-σόν, έχω μόνο ένα είκοσδόραχο στην τσέπη μου. Τί με συμβουλεύεις να φάω; Τό γ κ α ρ σ ό ν: Να πάτε να φάτε σε κανένα άλλο έστιατόριο σήμερα.

ΤΙ ΕΙΧΕ

—Αυτή ή μικρούλα προσελκύει όλους τους άνδρες άπόψε. Τί έχει λοιπόν πε-ρισσότερο άπό μένα;

—Έχει δέκα χρόνια λιγώτερα.

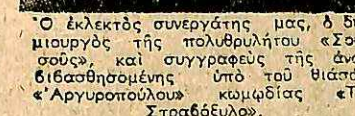
Ἡ Λευκή δίδοντας τὸν λόγον στὸν πατ

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

θημα του π. χ. με την θεωρία μετεμψυχώσεως είνε από τα κωκώτερα πράγματα που μπορούν

νησία τὴν πρεμιέρα.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ.

θημά του π. χ. με την θεωρία
μετεμψυχώσεως είνε από τα κω
κώτερα πράγματα που μπορούν

χάσωμε βέβαια. Ο υποφαινόμενος
τουλάχιστον περιμένει με ανυπομον-
ησία την προέλευση.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Ἡ Λευκὴ δίδοντας τὸν λόγον στὸν πατ

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ

Επιστολή

